NICOLAI BORBO NII VANDOPERA- NI NVGAE.

EIVSDEM FERRARIA.

Mantua Virgilijs tumeat, Verona Catullis,
Gaudet Borbonio Lingonis ora ſuo.

BASILEAE, PER AND. CRATAN
DRVM, MENSE SEPTEM
BRI, ANNO M. D.
XXXIII.

N. BORBONIVS VANDOPERANVS AND. CRATANDRO TYPOGRAPHO BASILIENSI.

Si mea Cratander tibi carmina digna uidentur,
Quæ niteant præli pumice tersa tui:
Hæc tibi commendo, missurus plura: sed illa
Quæ dabit in lucem tempore lima suo.
Quod si indigna (ut sunt) hæc cēses, parce rogamus,
Inq; locum fœdum proijce, & ἐς κόρακας.

NICOLAVS BORBONIVS Vandoperanus D. Lucio Stellæ uiro utraqꝫ lingua doctissimo S. D.

IDE *quanti te faciam Stella doctissime. Ego quamuis longa ægrotatione fractus, ærumnisq́; deformatus, non possum quin tibi morem geram, nempe amico & tali. Respondeo itaq; ad epistolam tuam ut per otium licet, quam hesterno die sub cœnā puer hic tuus à pedibus mihi reddidit: eademq́; opera tibi cōmendo quas ad te mitto Nugas meas, illas scilicet, quibus olim ætatulam ludibundā, & poëtica impetigine iam tum prurientem ludificabar: quando eas tam pertinaciter efflagitas. Neq; mitto tamen uniuersas, nec eas quibus illud ætatis græce lusi, præsertim cum in congerie iaceant adhuc confusæ & indolatæ, cum blattisq́; (quod aiunt) ac tineis rixentur. Nam quî quæso collegere ac transcribere possem miser, hac ualetudine perdita utiq; & flagitiosa conflictando? Verum si quando me mihi reddere dignabitur* CHRISTVS *optimus maximus, quo in uno spes opesq́; meæ omnes sitæ sunt, nihil nō agam, quo tuo desiderio quoad eius fieri poterit, faciam satis. Dabo operam sedulò, ne dubita, ut quicquid etiam in schedis habeo, seu serium sit illud seu ludicrum, ueniat in manus tuas: id quod certe eo faciam libentius,*

quo te synceriorē expertus sum iam inde à puero æquioreq́;,cū in cæteris,tum uero præcipue in legendis censendisq́; amicorū laboribus. Hic neq; mentior nec fingo quicquam ad gratiam:nisi loquor ex animo,nō recuso,quin deus insigni aliquo infortunio me mactet. Fies igitur tu Aristarchus,nec dices,cur ego amicum offendam in nugis? & reliq. Nosti carmen Horatianum. Caue autē putes me alia lege hæc mittere,missurumq́; quamprimū græca,quàm ut seuere abs te castigentur,sed græca præcipue. Tu enim nosti,si quis alius, quantulum in lingua græcanica promouere potuerim solus,omniq́; præsidio magistrorum destitutus & librorum. Sed præstat hæc missa facere,ne dolorē meū exasperē. Venio ad literas tuas. Nihil mihi nunciari tristius potuit, quàm quod scribis de miserrima ac nunquam satis lugenda clade nostrorum apud Parthenopen:ubi cecidere etiā duo illi inclyti heroēs, quibus nihil erat in uotis prius, quàm ut primo quoque tempore conditionē meam meliorem facerent, quosq́; ego ipsorum merito secundum deum impense amaui semper,feciq́; maximi. Sed quid facerem? ita uisum est deo, cuius in manu sunt omnia. Ego statui posthac quicquid acciderit malorū susq́; deq́; ferre,in gratiam principis mei CHRISTI, qui nusquam non admonet nos in sacris literis sese ut sequamur,crucēq́; nostram feramus æquo animo. Valeant ergo iam mo

lestiæ omnes, omnia calamitosæ huius uitæ incommoda, quæ antea falsa fronte inaniq; & imaginaria formidine territabant hunc animulū atq; obnubilabant: quandoquidem in unum IESVM CHRISTVM *me conijcio, ei me totum dedo, atque eo propugnatore facile contemno quicquid procellarum deinceps ac tempestatū ingruerit. Quocirca belle lu serunt operam puri puti illi sycophātæ, qui isthic inuidiam mihi cōflare, meamq; labefactare existimationem conati sunt. Equidē ea de re scribere ipsi ὑπὲρ ἀρχιερέων ut me purgem ne somniaui quidem unquā: tantum abest ut metuam quadruplatores illos. Cur enim magnopere laborarem innocentiam meam tutari deo fretus, ac mihi optime conscius? Quasi uero sit ullum certius perfugium recta conscientia.*

Hic murus aheneus esto,
Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa.

Quàm uellem mi Stella scire, quid nunc habeas animi: neq; enim dubito, quin satis intelligas, quid hic mihi uelim. Sed quid ego audio? adeon imbecillā esse tuā in CHRISTVM *fidē, (liceat nunc quæso mihi tua pace tecū liberiuscule agere, ac iuxta prouerbium γλαῦκα εἰς ἀθήνας) ut usq; adeò mortis reputatione terrearis? Hoccine est docti hominis, & philosophi, & Christiani? Itá ne frustra tandiu tamq; ardenter & serio in diuinis literis uersatus es? Et ut de*

ſacris taceam, ſiccine Homerum fruſtra edidiciſti, atque adeò publice tanto omnium adplauſu tantaq; celebritate prælegiſti? Eius uerſum hūc in memoria habeo longè pulcherrimum:

Θαῤῥεῖ μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.

Exiſtima obſecro te nequicq̄ ſapere, ſi tibi non ſapis: teipſūq; tibi redde ſi me audis, imò ſerua pectus iſtud inſtaurationi politiorum literarum, καὶ μὴ ἐπέλθῃ σοι ἡ τοῦ θανάτου ἐνθύμησις. Sanè fateor mortis memoriam amariſsimam eſſe homini delicato & diuitijs inhiantis. At nos qui CHRISTI nomine cenſemur, futuramq; & æternā felicitatē expectamus, longe aliter affectos eſſe oportet: nimirum perſuaſiſsimū habenteis, uere beatos eſſe quicunque in CHRISTO moriuntur, ſolamq; malorum mortem peſsimam eſſe & metuendā: at cōtrà, precioſam eſſe apud dominum mortem ſeruorum eius. Nónne filius dei moriens mortem noſtram deſtruxit, eademq; opera reconciliauit nos deo & patri ſuo, ut eum aboleret qui mortis habebat imperiū, nempe τὸν διάβολον; denique ut liberos redderet eos, quicunq; metu mortis per omnem uitam obnoxij erant ſeruituti? Quid, quod dicit CHRISTVS apud Ozeam prophetā: Ero mors tua ô mors? Oportet ergo molem hanc carneam, corpus hoc mortale induere immortalitatem, abſorpta utique morte in uictoriam, ſcilicet ut retuſis

mortis

mortis et orci aculeis, unà cum CHRISTO *triumphemus. Siquidē aculeus mortis, inquit Paulus, peccatū est, potentia uero peccati lex: sed gratia deo, qui dedit nobis uictoriā per D. nostrū* IESVM CHRISTVM. *Quapropter insititij facti su mus illi, per similitudinem mortis eius, ut unà cum ipso à mortuis excitemur. Vnde illud scimus, qđ uetus ille homo noster, cū* CHRISTO *crucifixus est, ut peccati corpus aboleretur, utq; posthac non ser uiamus peccato. Credimus enim quod si cū* CHRISTO *mortui sumus, cum eodem uiuemus: certò scientes,* CHRISTVM *à mortuis excitatū non mori amplius, mortemq; illi iam non dominari. Nam quod mortuus fuit, peccato mortuus fuit, idq; se mel: quod autem nunc uiuit, uiuit deo. Ad hunc modū & nosmetipsos existimare debemus mortuos quidem esse peccato, uiuos aūt deo, per* CHRISTVM IESVM *dominum nostrum, per quem donum dei manet nos, nempe uita æterna. Nam simulatque mortem aboleuit* CHRISTVS, *continuò ui tam produxit in lucem, produxit & immortalitatem per euangeliū. In summa, nihil est mea quidem senten tia alienius ab homine Christiano, quàm metus huius modi mortis, quæ nihil est aliud quàm transitus ad ui tam, & malorū finis: & alioqui ridiculū est metuere ac uitare quod euitari non potest. Quotusquisque est*

uel communi iudicio præditorũ, qui mortem non existimet potiorem uita amara, requiemq́; æternam languore perpetuo? Studeamus igitur ingredi in illam requiem unà cum beato Paulo ingemiscẽtes. Is enim dissolui cupiens, Infelix (inquit) ego homo, quis me eripiet ex hoc corpore morti obnoxio? nam mihi uita CHRISTUS est, et mors lucrum. Plura ex sacris adducerem testimonia, nisi scirem te hæc omnia melius me scire, adeoq́; in numerato habere. Porrò ego in te hac quidẽ in parte ea libertate usus sum, qua te omnino usurũ esse spero in Nugas meas, imò uero in meipsum, sicubi à uia ueritatis deflectenteis nos lapsanteisq́;, & à germano CHRISTI sensu aberrãteis deprehẽderis. Neq; uero me pudebit doceri, nõ abs te solum, (ecquis enim nolit ab isto ense mori?) sed ne à puero quidẽ etiã anniculo. Video festucã in oculo tuo quã eijcere molior, tu uicißim exime trabem ex oculo meo si potes. Quod si feceris, tantum abest ut laturus sim ægre, ut ingentem gratiã tibi sim habiturus dum uixero. Quin expecto, ut in me torqueas illud:

Cum tua peruideas oculis mala lippus inunctis,
Cur in amicorum uitijs tam cernis acutum
Quàm aut aquila aut serpens epidaurius? Sed de his satis. Quod mihi dolenter et queribunde scribis de Io. Coruulo, nondũ satis uideo quid optimum sit facto.

ctu. Non dubito quin ille auide belluãterq; legat fre quẽteis literas Glosserionis sui, hoĩs perditiß. propterea quod in illis deprehẽdere soleat omnia infreni suæ libidini ad amußim respondentia. Ego autem perspectum habeo atq; percognitum illius uulpis ingeniũ, qui cum colludunt ambo. pernoui hominẽ ἱκανώτατον (ut de Marco ait Herodianus) πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε ϗ πιστώσασθαι εὔνοιαν. Sed iam sine obsecro, etiam ut ad coruos si lubet, Coruulus abeat, quando scurrarũ & impurißimi cuiusq; nebulonis libidinem præfert amicorum consilio. Qui sæpe admonitus, periculum cernit, nec præcauet, imò ridet potius ac cõtemnit, næ is dignus est qui pereat. Pergo ad reliqua. Quod tãtopere me rogas uti de his quæ hic uulgò iactantur, certiorem te faciam: ego omnino nihil horum dignum uideo, quod mittatur in literas, nisi quod hic mirifice humaniorum disciplinarum studia reflorescunt, dei utiq; beneficio, regisq; regum omnium benignißimi fauore. Hóc autem nõ sine ingenti dolore fremituq; contigit eorũ, qui odio plusq̃ Vatiniano politiores literas oderunt, imprimisq; græcas: quiq; antehac clamitabãt hostem esse Christianæ religionis, quisquis græce studeret aut loqueretur. Quin & in publicis concionibus è suggestu uociferabantur, admonebantq; plebeculam, sedulò cauendum esse, ne pueri græcis literis formarẽtur. Cætera piget

commemorare. Quod attinet ad cōditionem meam, qua de tam amanter scribis te cupere cognoscere, ea ne pilo quidem adhuc facta est melior ex quo tempore hinc discesisti: & tamen ob id (deo laus & gratiæ) nihilo peius concoquo, nihilo irrequietius dormio. Abunde enim diues est, qui sua sorte cōtentus est. Sors optima est, qua remißionem consequimur peccatorum, in eamq; asciscimur sortem, qua iusti sunt sancti per fidē in CHRISTVM IESVM. *Eius liberalitas tanta fuit in nos, ut in extremam pauperiem se dimiserit, cum esset ditißimus, ut nos illius pauptate ditesceremus. Omnia habet, qui* CHRISTVM *habet, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ ac scientiæ reconditi. Tametsi uideo uiros aliquot nobileis, & summa existimatione præditos, apprime esse mei studiosos, ut hinc nōnibil adfulgeat spei, fortunæq; melioris: Id quod partim* G. Maino *uiro sanè magno & suspiciendo, partim* D. Coronæo *homini triū linguarum peritia admirando acceptum fero. Quare utrunque iuxtà amo unice & ueneror.* Mainus *agit in familia* D. Iaco. Galeoti *magistri equitum, heroïs nunquam satis laudati, ac nunc* Theocreni *ægrotantis loco liberis regijs est à prælectionibus:* Coronæus *uero* F. Turnoniū *pontificem purpuratū, eiusq; nepotes,* Carolum, Iacobumq; *ac* Iustum *ex illustrißimis reddit illustrioreis, dum singulareis eorum uirtu-*

tes immortalibus literarũ monumentis posteritati con-secrat. Vtut autem res casuræ sunt, sicuti iam initio di-xi, spero, imò certo scio patrẽ meum cœlestẽ mihi non defuturũ in tẽpore, qui ne pullos quidẽ coruorũ à pa-rentibus derelictos sinit perire fame. Nõ sum nescius ita natura comparatũ esse, ut paupertas & philoso-phia ferè seiũgi nõ queant. Sed si suppetat honestus ui-ctus et cultus, tum corporis tum bibliothecæ, nihil am-bio præterea. Id enim ut opinor abunde satis est homi-ni philologo καὶ φιλοχρίστῳ. Cæterũ uehementer mi-ratus sum, quod scribit amanuensis tuus, nẽpe à prin-cipe tuo impense amari me de epigrãmatis, quæ obi-ter luserã tum in gigantes, Claudiani fragmentũ secu-tus, tũ in Chaldæos & astrologos, tum deniq; in auẽ incendiariã, quam quidam spinturnicem esse uolunt. Demiror (inquã) quod scribit ille huiusmodi ineptias tam honorifice acceptas fuisse, præcipueq; latinum epigramma in auem supradictam, cuius initium quan-tum memoria repeto, tale erat:

Legimus in ueterum lustratã annalibus urbem,
Cum uolitans flammam dira tulisset auis.

Equidem nihil hic uideo quod uiri omnibus modis ma-ximi animum demulcere uel tantillum, nedum mihi conciliare potuerit. Sed ô me hominem impendiò lo-quacem. Ita delector tibi scribens, ut hucusque con-trà quàm statueram, ac profectò imprudens, epistolã

produxerim. Simul ut ocij plusculum nactus fuero, fu
sius & accuratius ad reliqua epistolæ tuæ capita re-
spondebo. Scis me nõ esse procrastinatorem, neq; diu
ad amicorũ literas solitum obsurdescere, maxime cũ
ex animi sententia ualeo. Vt tãdem finiã, Nugas meas
iterum atq; iterum tibi cõmendo.. Nihil erit quod sim
magnopere solicitus, quid illis deinceps eueniat, po-
steaquam dies uel horulas potius aliquot, easq; succisi
uas, te dedisse limationi cognouero. Quod officij cum
sciam te libenter ac bona fide mihi præstaturũ, ut sol
uendo nõ sim, at certe quiduis potius me quàm
ingratum cõperies. Vale: & me (quod
mutuò facis) ama. Trecis festi
nanter. Cal. April.
1533.

NICOLAI BORBONII VANDOPERANI NVGAE.

AD DOCTOS.

Te aliò docti, non sunt hæc carmina uobis
Facta, nec in uestras digna uenire manus.
Hic nihil est prorsus caperata fronte legendum,
Vel quod Aristarchi lima seuera notet.
Atq; hunc ne tristis uexet censura libellum,
Pro titulo Nugas ipse libenter habet.
Haud facile excelso de monte reuellitur ornus,
Cuius radices intima terra ligat.
Sic studium teneros quo quisq; exercuit annos
Hoc placet, hoc serò dedidicisse potest.
Ergo mihi adflauit taleis ætatula lusus,
Aut legat, aut faciat, qui meliora uolet.

Ad puellam.

Cur fugis pulchrum iuuenem puella,
Me sacrum Musis caput, atq; uatem?
Quis tuo, si me uideas, amore
Dignior alter?

Vt modis pallent simulacra miris
Quos uocant manes: Ego sic profectò,
Sanguinem cuius pereuntis omnem
Ebibit ardor.
Si meum noscas penitusq; cernas
Spiritum uirgo misere flagrantem,
Forsitan casto patiaris olim
Corde recondi.
Hic caput circum uolitans, comasq;
Aureas, nunquam uagulus quiescit,
Donec optatis tibi sub labellis
Sidat anhelus.
Hic stupens puris oculis inhæret,
Et diu sanctos ueneratur ignes
Qui deos urunt, hilariq; uincunt
Sidera luce.
De sacris hausto facibus furore,
Quosq; iam sensim subeat recessus,
Dum tui tandem penetret pudicam
Pectoris ædem.
Tunc ego dici potero beatus,
Tunc bonos inter referar poëtas,
Dulce tunc edam morientis instar
Carmen oloris.

AD LECTOREM.

Quem iuuat immensi caussas inquirere mundi,

Fulmina qua fiant, qua ratione cadant:
Cur sol æstiuus percurrat segnius orbem,
Noctibus hybernis quæ sit, & unde mora:
Quid mare, quid uētus, quid terra, quid ignis & aër,
Vnde hominum, uolucrum, quadrupedūq; genus:
Res gestas regumq; ducumq; & bella gigantum,
Aut si quid tragicum mirificumq; magis:
Hæc (inquā) qui nosse uoles tam grandia, abito:
Ista tibi est alio fonte leuanda sitis.
Hic nihil est, aut si quid inest, audacior ætas
Musaq; colludunt, & puerilis amor.

E græco suo.

Non erat ut bellis Nereus, sed amoribus aptus,
Sic tu uirgineo cui sedet ore rubor.
Ergo cur rigidos enses præponis amori
Tu? præ quo Nereus durus & acer erat?

In zoilum.

Ossa tegat modicus tua zoile puluis, ut illa
Effodiant citius dilanientq; canes.

In quendam.

Omnis homo est mendax, hoc regius ille prophetes
Dixit, & experior uerius esse nihil.
Pollicitis qui nos ingentibus obruit, & qui
Impostor nobis nil nisi uerba dedit:
Mendaces homines ille auersatur & odit,

Propterea & uulgo relligiosus homo est.

Puerperæ Margaretæ, N. Epitaphion.

Aspice quæ uixi ter quinq; nec amplius annos,
Nec potui coniunx mensibus esse decem:
Margaris hic sita sum primo pulcherrima partu
Quæ peperi geminos, ut peperi perij.

E græco τοῦ ἀντιφάνους.

Infelix numeras, at tempus quod fugit, ipsum
Vt parit usuram, sic parit & senium:
Nec bibis interea, nec tempora fronde reuincis,
Nescis quid sit odor, cantio, risus, amor.
Sed moriere breui miser, & tam multa relinquens,
Ex multis unum uix referes obolon.

In Hugonem.

Fama est à puero solere lectos
Te permeiere nocte dormiendo.
Nunc uero tibi bella cum sit uxor,
Nec soli tibi bella, talis istam
Hugo matula mentulam decebat.

In eundem.

Si tibi sint omnes quos India mittit odores
Hugo, quos Arabes, Aethiopesq; nigri:
Si tibi sit (breuiter) quicquid capit orbis odorum,
Ore tuo putet nulla latrina magis.

Ad Carolum Turnonium.

Quod datur exiguum est: animum sed respice dantis
Præsul, & hunc magni muneris instar habe.

Ad Rubellam puellam.

Viue puellarum bellißima, uiue Rubella,
Te mea lux uiua uiuere dulce mihi est.
Pone graueis curas, atq; omnia uerba malorum
Contemne, æterna est gloria parta tibi.
Crede mihi, uiues per me, dea facta Rubella,
O felix uirgo tempore nata meo.

Ad eandem.

Surripui tibi dum dormis mea bella Rubella
Basiolum, dulci nectare dulce magis.
O male me sanum, qui quod me torquet & urit,
Id dicam dulci nectare dulce magis.

E græco suo, allusio ad græcum τοῦ παλλαδᾶ, in auarum quempiam.

Diuitias ut Crœsus habes, set uiuis ut Irus:
Ergo alijs diues, pauper es ipse tibi.

In Probum.

Iactas te bene nosse cum latinas,
Tum græcas Probe litteras: at illæ
Quas fronti tibi carnifex inußit,
Te reddunt (puto) litteratiorem.

Ad citharam.

O cithara, ô quoties colludimus, adsit Apollo,
Et moueat digitos & regat ille meos.
Adsint & Charites, Musæ, & cum matre Cupido,
Adsit lætitiæ Bacchus & ipse dator.
Frigeat ut præ me Linus, & Terpāder, et Orpheus,
Et Thebis muros quem fabricasse ferunt:
Vt mea mitescat, fidibus mollita canoris,
Fiat & ex dura blanda puella mihi.

Ad Draconem Budæi filium.

Si quisquam antiqui iuris sensa abdita callet,
Atque idem linguam fecit utranq; suam,
Hunc te illum & iuuenem Budæo hæc secula debent
O fili, ô isto digne parente Draco.

In quempiam.

Cur solito cures corpus studiosius istud,
Os, oculos, crines, pectora, colla, manus,
Desino mirari: scio caussam: ah non decet ingens
Dicere flagitium quod facis & pateris.

In eundem.

Quos ignes habeas, scimus: qua lampade flagres,
Scimus item cuius sit generis quod amas:
Istos concubitus, istos decet ignis amores.
O tellus, ferre hæc talia monstra potes?

In eundem.

Pergin'? quæso, uide ne tu me dicere cogas
Plurima,

Plurima, quæ cogit me reticere pudor.

In Marcum auarum. E græco suo.

Marcus auarus heri cum se suspendere uellet,
Sexq; obolis misero restis emenda foret:
Territus hoc precio, Restim (inquit) non emo tantii
Quinq; obolis tandem conuenit, atq; perit.

In Gargiliũ celebrem quidẽ illum, sed tamen ineptum pictorem.

Quàm mihi Gargilius magno uir nomine pinxit
Mustelam, hanc poßis dicere mustricolam.

E græco Luciani; uel potius Ausonij imitatio.

Fac citò quod gratum esse uelis: quod fit citò, gratum i
At contrà, ingratum quod citò non fit, erit.
Gratia quæ properat fieri gratißima: set quæ
Serò fit, hæc non est gratia grata minus.

In quendam Poëtam.

Quidam carminibus suis Poëta
Vxorem immodice suam canendo
Fecit pulchram adeò illam & elegantem,
Vt quam Penelopen uocabat ante,
Nunc factam Venerem uidens, macrescat,
Se Musasq; miser perosus omneis.

Ad Cassiam puellam.

Caßia nomen habes (fateor) dulcißima uirgo,

Pecaui ô mea lux, Caßia nomen habes:
Peccatum agnoſco: at cum ſis dulcißima ſemper,
Dicebam meritò Caßia te caſiam.

In auaros. E græco ſuo.

Dum moritur lachrymat, nõ quod moriatur, auarus,
Sed loculum tanti quod ſibi nollet emi.

De Aulo puero.

Si tibi conferret Ganymedem Iuppiter, Aule,
Pulchrior ambigeret uel ſuus eſſet uter.

AD DES. ERAS. Roterodamũ.

Quàm fulgent hodie diuina humanaq; ſcripta,
Quàm fulgent ſtudio Roterodame tuo.
Huc docti indoctiq; ſenes, iuuenesq;, uenite,
Horrebat ſaxis, quæ modo plana uia eſt.
Has gemmas olim ſcioli calcare ſuerunt
Barbarieq; auſi dedecorare ſua:
Polluerant fœdi tam ſacra roſaria porci,
Putruerat longo lingua latina ſitu:
Reddita res uerbis, & rebus reddita uerba,
Omnia ſunt claro lucidiora uitro.
Priſca bonis rediÿt uirtus & gratia libris.
O quantum hæc ætas debet Eraſme tibi.
Sis felix uenerande ſenex, cæleſtia cuius
Scripta docent doctos, erudiuntq; rudes.

In Lopidẽ Eraſmi obtrectatorẽ.

Qui uomit

Qui uomit ampullas & ſeſquipedalia uerba,
Obſtrepit & ſtudijs Roterodame tuis.
Qui tumet Hiſpana petulans & barbarus aura,
Hunc par eſt lapidem dicere, non Lopidem.

In eundem.

Qui Lopidem norunt cognomine, pectore, greſſu,
Hunc Lopidem, lapidem, loripedemq́; uocant.

Serui cuiuſpiã epitaphion, alludit ad antiquũ illud ἄδηλον: Μανὴς οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν.

Hic uir ſeruus erat uiuens, nunc miſſus in orcum
Dario magno ſe uidet eſſe parem.

In Candorium: è græco ſuo.

Morte patris diues factus Candorius hæres
Scortatur, noctes luſitat atq; dies.
Decoctis patrijs opibus, me pœnitet, inquit:
Hoc eſt quod dicunt, ſerò Phryges ſapiunt.

In Candilum: è græco σαμίου.

Quem noſtis, bonus ille litterator,
Ille (inquam) optimus, ille pædagogus,
Et dux Candilius puellulorum, &
Palpator femorum puellularum,
Doctus cædere, uerberare doctus,
Culos uerrere doctus, & ſecare,
His ille artibus & domos, & agros,
Et multum ſibi comparauit æris,

Ac iam gymnasium ualere iußit,
Fortuna tumidus secundiore,
Hic non Candilius sapit magister?

Ad Mainum.

Si possem, uellem te uisere sæpe Maine,
Interea hic fixum dum tenet aula pedem.
Set mihi relligio est te coram uertice tanto
Hiscere, nec possum lumina ferre tua.
Rex tibi Franciscus sua qui tria pignora credit,
Non patitur natis te procul esse suis.
Sic uisum superis, feliciter Aulicus esto,
Et nos, à nobis sicut amaris, ama.

De Franco puero. E græco suo.

Ludenteis uiridi pueros in gramine uidit
Alma Venus, quorum de grege Francus erat.
Francus erat nudus, forma spectabilis, & quem
Ponè sequebatur cætera turba ducem.
Huius in aspectu dea mirabunda pependit,
Ni fallor, puer hic est meus (inquit) Amor.
Mox puerũ amplexa est ridens, blandeq; locuta est,
Et nomen didicit, basiolumq; dedit:
Atq; uale dicens, felicibus utere fatis,
Faustaq; (ait) Veneris numina semper habe.

Ad eundem.

Si tibi Amor geminas humeris accommodet alas,
Armaq;

Armaq́;, crudelis quæ gerit ille, geras:
Atq; ita compositum uideat te mater Amoris,
Non illum, set te deieret esse suum.

In Camillum.

Sarmentum esse uocabulum latinum
Nulla fronte negat Camillus, ô quàm
Sarmentarius hic homo est Camillus.

De seipso.

Qui uolet argenti cumulos miretur & auri,
Et lapidum eoo quicquid ab orbe uenit.
Hippocratem ediscat, legesq́;, humanaq́; iura
Qui uolet, & magni flagret amore lucri.
Contentus cithara, Musisq́;, meaq́; puella,
Emoriar si rex maximus esse uelim.
Libertate mea felix ego carmine uincam
Orphea Threicium, Phœbigenamq́; Linon.

In Camillum.

Mentiris toties mihi, set istuc
Ipsum tam bene, tam facis diserte, ut
Omnes iam uideant Camille, qui sis
Orator malus & bonus poëta.

CHRISTVS loquitur.

Aër, Terra, Fretum, Syluæ, Mons, Ignis, Olympus,
Omnia transibunt, set mea uerba manent.

Ad Carolum Turnonium.

Cum tibi pontificum ueneranda in ſede locato,
Fulgebit rutilo crine bicornis apex:
Tunc me tunc facies dignum iſto culmine uatem,
Si modo tu dicas, Euge poëta ueni.

In Rufum, alienarum uigiliarum ſuppilatorem.

Cum mihi ſurripias noctu mea carmina Rufe,
Litterulis debes nomen habere tribus.
Prima caput Famæ, medium dat prima Volucris,
Te peragit Latij littera prima Remi.

De ſeipſo & Rubella.

Pallet mœſta ſimul ſi mœſtus palleo: lætus
Oſcula ſi poſco, læta Rubella rubet.

Ad Ioſam gymnaſiarchum.

Cum pueros ornas ac formas optime Ioſa
Moribus integris litterulisq; bonis,
Munus obis quo non aliud præſtantius ullum,
Nulla eſt in terris functio pulchra magis.
Quod ſi ingrata negat mercedem turba malorum,
Perge, laborantem præmia digna manent.
Qui teneram ætatem nobis commendat Ieſus,
Fœnore cum multo reddet Ioſa tibi.

In Rhomam.

Rhoma fuit: nequeo breuius te Rhoma periſſe,
Dicere: quid breuius dicere, Rhoma fuit?

Ad D.

AD D. IAC. GALEOTVM magiſtrũ equitũ uirũ clariſſimũ.

Cum tibi pollerent iuuenili ſanguine uires,
Integrumq́; foret robur ad arma potens:
Iure tibi Galeote data eſt heroica palma:
Pacis & armorum laus tibi prima fuit.
Quid memorem inſignem uirtutem, & fortia facta,
Quorum tota memor Gallia ſemper erit?
Nunc etiam uiridis ſupereſt & cruda ſenectus,
Visq́; animi creſcens, ingenijq́; uigor.
Nil igitur mirum ſi te reſpublica gaudet
Talem à conſilijs principis eſſe ſui.
Hectora ſet ſi non digne cantauit Homerus
Nec potuit, moueo cur ego maius opus?

In Chærintum.

Te Chærinte ſenem nemo eſt qui neſciat eſſe,
Te uetulum nemo neſcit olere caprum.
Diſcinctus tamen incedis, iuuenemq́; per urbem
Mentiris, tincta compoſitaq́; coma.
Sic te poſſe putas imponere ſtulte puellæ,
Quæ uafra te ludos delitiasq́; facit.
Obſeruat Chærinte tamen captatq́; fatemur,
Non te, ſet numos (quos amat illa) tuos.
I miſer, & puero uerum mihi crede monenti,
Turpiter inſanit captus amore ſenex.

Epitaphion eiusdem.

O hospes, carmen breue (si uacat) hoc lege quæso.
Hic tumulus iuuenem continet, atq; senem.
Ii duo sunt tamen unus homo, Chærintus amator
Nempe senex annis, iudicio iuuenis.

In Glosserionem iactanticulum.

Contrà quàm deceat bonum poëtam, &
Præter rhetoris optimi decorum,
Qui se iactitat esse nunc poëtam,
Nunc se rhetora prædicat disertum,
Musarum rudis usquequaq; : planè
Ignarum caput artium bonarum
Hic est Glosserio ille gloriosus.

Mors. E græco suo.

Maxima pœnarum Mors pœnas terminat omneis:
Qui moreris, Christo fide, beatus eris.

E græco μακεδονίου ὑπάτου.

Thesaurum in somnis quidam tractabat auarus,
Hunc somnum eße sibi perpetuum cupiens.
At mane ut uidit post somni lucra priorem
Pauperiem, ad somni gaudia rursus abit.

In Porculum.

Si te Porcule furta, si rapinæ
Numatum faciunt & otiosum,
Nil miror, tibi quando quæ propinat

Adri

Adridens tot opes, & illa cæca est,
Fallax, perfida, pestilens, iniqua,
Primum quenq; sibi obuium beare &
Fortunare solet: beare quenquam
Si terrena modò & caduca possunt.

Fides Christiana. E græco suo.

Inconcussa fides cœlum morientibus offert,
Scilicet est in nobis opus illa dei.

Ad D. IAC. Galeotũ magistrũ equitũ. E græco suo.

Dedecus est lacerum pannosumq; esse poëtam,
Qui studijs Musarum inhians tibi sudat & alget,
Quiq; tui generis splendorem, & fortia facta,
Fortunasq; tuas, in cœlum carmine tollit.

E græco τοῦ δημητρίου.

Pauper eram iuuenis, senio confectus abundo
Diuitijs, mihi sors commoda neutra fuit.
Olim uti poteram, cum res fortuna negabat:
Nunc uti nequeo, cum nihil illa negat.

In Irundinẽ sub Medææ statua nidulantem, imitatio Politiani.

Medææ statua est, natos cui credis Irundo?
Fer aliò, uiden, hæc mactat ut ipsa suos?

In Canẽ D. Iusti Turnonij, αὐτοσχεδίως.

Si celereis damas potes & præcurrere ceruos,

Syluiuagos capros, & genus omne feras:
Cur porcos uaccasq́; & oues, uitulosq́; lacessis?
Mansuetumq́; cupis dilaniare gregem?
Parce: ut sis domino dignus re & nomine iusto,
Quem sua plebs tanquã pacis Asylon habet:
Ille nihil patitur fieri ui, æquissimus heros,
Parce, putas quicquid corripis esse tuum?

Allusio ad illud distichon Platonis, quod citatur à Gellio: τὴν ψυχὴν ἀγάθωνα φιλῶν &c.

Oscula dum capio, subit ecce labella puellæ
Aegra anima, & properans ut fugitura fuit.

Ad P.R. Philippum à Camera cœnobiarcham Corbien.

Sunt quibus hæc ætas sit ferrea uisa Philippe,
Quiq́; boni in terris nihil superesse putent:
Nunc (clamant) perijt uirtus, doctrina fidesq́;,
Et pudor & ueræ relligionis amor.
Falluntur: set ubi his dabitur te nosse, uidebunt,
Quàm sit iudicij regula falsa sui.
Esse tui paucos simileis, hoc scilicet unum,
Quod meritò doleant, quodúe querãtur, habent.

Distichon è græco suo.

Tabescunt homines nimio mœrore, nec ulla
Quæ prosint homini commoda mœror habet.

De se & Cupidine.

Oblatæ iuuenem dum forma uirginis ictum
Me putat, elata lampade risit Amor.
Vt uero Hippolytum casto me pectore uidit
Vincere, demissa lampade fleuit Amor.

In quempiã importunũ basiatorẽ.

Oscula uis tibi dem, lotij turpißime potor:
Non tibi, set Musis oscula seruo meo.

AD CLAVDIVM Turnoniũ pontificem Viuarien.

Ecce tibi Iani Faustæ rediere calendæ,
Præsul ab Hectorea, nobile stirpe genus:
Mittere non possum pro strena munera pauper,
Qualia dat diues, qui dare magna potest.
Carmina set diuûm sunt munera, Carmina mitto:
Hæc legito, magni muneris instar erunt:
Et quot Tiresias uixit, Cumeaq; uates,
Tot tibi dent lætos fata uidere dies.

In Mellerium.

Ni mihi Mellerius merito bene, uerba dedisset,
Nescirem fallax bestia quàm sit homo.

Εἰς τὸν αὐτὸν.

Si tibi Mellerius montes promiserit auri,
Mellea si dederit uerba, dedisse puta.

Ad Luc. Stellam Mediolanen.

Et desiderio tui uidendi
Arsi sempèr, & usq; deflagraui.
Nunc demum mihi, cui tuos ocellos
Coràm cernere, candidumq́; pectus
Contingit, superest nihil petendum
A dijs, ni ut tibi Stella largiantur
Quod nouere tuæ eruditioni
Deberi, ueneriq́;, gratiæq́;.

E græco λουκιλίου.

Si tibi qui ceruis & qui cornicibus anni
Debentur, meritò tot tibi quæris opes.
At cum sis hominum & senium quos opprimit unus,
Tantarum Stimulus te caue perdat opum.
Ac ne post tantos pereat tibi uita labores,
Et quicquid cumulas glutiat alter edax.

Ad Musam.

Cur sic aßiduo turgent tibi lumina fletu
Musa? dies nobis ecce serena redit.
Carolus Hectoreæ gentis decus ille fauendo,
Præsentis nobis numinis instar erit.
Quo nos efficiat nil non agit ille beatos,
Nec cessat nostris illachrymare malis.
Cur iterum ergo hominem uerbis precibusq́; fatigas?
Nónne semel frontem perfricuisse sat est?

Imitatio epigrammatis antiqui poëtæ Pulicis & græci τοῦ πολιτιανοῦ.

Phœbus,

Phœbus, Mars, Iuno, tria ſunt quæ nomina prægnãs
Conſuluit mulier quid paritura foret.
Reſpondet Phœbus mas eſt, Mars fœmina, Iuno
Neutrum, ſors ueros treis tulit eſſe deos.
Naſcitur Androgynus: quẽ Phœbus deſtinat undis,
Marsq́; cruci, Iuno Mors erit enſis, ait.
Omnia contingunt: ex arbore lapſus in amnem,
A prius elapſo figitur enſe miſer,
Suſpendere pedes rami: Mas occidit ergo
Fœminaq́;, & neutrum: fluctibus, enſe, cruce.

Ad Io. Lobellum

Bellus es, elegit ſedem hanc ſibi candida uirtus,
Qua ſine nil belle, belle Lobelle facis.

E græco ſuo αὐτοσχεδιάσι.

In dumo laqueos auibus puer aptat opaco:
Haud procul hinc pater eſt, & putat eſſe feram.
Mox tenerum pectus ferrata cuſpide rupit,
Et ſua fœdauit ſanguine tela ſuo.
Perforat & ferro ſe natum amplexus eodem:
Heu pater infelix, heu miſerande puer.

In Porculum.

Quæris cur adeò intumuit tibi Porcule uenter?
Vt totum uentrem Porcule te faceret.

In eundem.

Inter cœnam aliquid narrari ſæpe rogaſti

Porcule, quod lepidum ridiculumq́; foret:
Si nunc in furca penderes Porcule (dixi)
Amphora penderes non homo, ridiculum est.

In zoilum.

Dilacerat uultur iecur immortale Promethei,
Hæc eadem pœna est quam patitur Tityus:
Se sequitur fugitatq́; rotis Ixion adactis:
Fallunt Sisyphias impia saxa manus:
Illudunt miseras fluxuræ Belidas urnæ:
Tantalus in medijs aret anhelus aquis.
Iuppiter hos iuste, set iustius inuida punit
Pectora, nam pœnam quam meruere ferunt.
Dormiat in pluma, sit Crœso ditior ipso
Zoilus, in proprio pectore uulnus alit.

AD R. P. IOAN. Bellaium præsulẽ Parisien. nuper factũ.

Ergo lupis tibi Christus oues committit abactis,
Pascua dilecto qui dabis apta gregi.
Diffugiunt cæcæ ludibria noctis & umbræ,
Diuinumq́; oritur te ueniente iubar:
Pax cœli & requies. Breuiter, uis omnia dicam?
Aurea te redeunt secula Pontifice.

In Marcum.

Tu uel opum compesce famem, lucrumq́; sitire
Desine, uel cur sis quærere Marce macer.

In Auge-

In Augerium. E græco suo.

Augerius dulcem noctu dum uisit amicam,
Latranti fecit talia uerba cani:
Quid canis oblatras? non sum fur, sed peto tantum
Vna nocte tua, ludere cum domina.

In Puellam.

Vt donem sibi passerem puella
Non cessat rogitare Turrianum,
Vellet forsitan & Catullianum.

E græco μακεδονίου τοῦ ὑπάτου.

Adstabat medicus uir heri mihi letifer ægro,
Grata interdicens munera Bacche tua.
Iussit aquã ut biberem, nimirum ignarus Homerum
Vinum hominum robur dicere, uanus homo.

In Charidemum.

Grammaticen scripsit græcam Charidemus, eamq;
Prædicat ostentans omnibus, atq; legens.
Asserit esse ipsis uel Athenis atticiorem:
Mentitur: Græcus num Charidemus homo est?

In eundem.

Scis quid ab antiquo distet Charidemus Homero?
Ille oculis captus corporis, hic animi.

In anum lasciuientem.

Cur me solicitas edentula, cur'ue fatigas,

Obturbans studijs ô scelerata meis?
Insignis quondam meretrix, scortumq; fuisti
In precio, set nunc frigida, sola iace.
Iam nulli quatiunt iuuenes tibi nocte fenestram,
Nec tua neglectus limina frangit amans.
Et cum nulla tibi uiuentis imago superfit,
Pruris, in furias, in Veneremq; ruis.
Me lasciua petis, nec me inuitare uereris
Turpis, in amplexus concubitusq; tuos.
Ventre tuo magis adridet mihi uile sepulchrum,
Carnificis podex pulchrior ore tuo.
Si desiderium mihi fortè obrepit amandi,
Deligo quæ iuueni uirgo sit apta mihi.
I uetula ad stygios manes, & nube Charonti:
I misera ad coruos putre cadauer anus.

Duorum amicorum epitaphion.

Quos habuit quondam uiuenteis una uoluntas,
Nunc uita functos urna habet una duos.

In Turbilionem.

Vxorem ignaro formosam patre puellam
Turbilio duxit, molliculam, teneram.
Hoc ubi resciuit pater eius, feruidus ira
Nil aliud potuit dicere, dixit, habet.

In eundem. E græco suo.

Duxit heri uxorem qui pulchram adeoq; uenustam,

Ecce pater factus Turbilio est hodie.
Vidit ut infantem, superis pro hoc munere grates
Egit: quæ hunc mulier nolit habere uirum?

De eodem & Porculo.

Donauit natam pro coniuge Turbilioni
Porculus, idq; ampla non sine dote fuit.
Quippe domũ geminã, geminosq; in mœnibus hor-
Et geminas uillas, haud procul urbe, dedit: (tos,
Et geminas uestes, uaccas totidem, atq; iuuencos,
Porcellos geminos, & catulos geminos,
Et geminos loculos auro argentoq; sonanteis,
Gallinas geminas, atq; capras geminas
Donauit (breuiter) gemina omnia Porculus illi,
Et geminam uxorem, nempe dedit grauidam.

Epigramma quod febre sæuiente faciebat.

Fac deus ut nostro discedat corpore febris,
Et refluat dulcis per mea membra sopor.
Complures abiere dies, cum lumina somno
Nostra carent, ualeo nec graue ferre caput.
Si quid edo, uideor cineres mihi mandere, & ora
Arida perpetuò tristis amaror habet.
Mox alacri facto sic dextram porrige semper,
Seruiat ut soli mens mea tota tibi.
Nõ tamẽ ut uolo ego, at tu ut uis, Pater optime, fiat:
Nam te laus omnis, te decet omnis honos.

E græco suo.

Iam studijs inhiat totus melioribus orbis:
Quid fugitas? da da barbara turba manus.

Marronis auari epitaphion.

Ah fœtet nimis, huic foueæ Marronis auari
Corpus inest & mens: flecte uiator iter.

In Hugonem.

Cum miser Hugo putas te carmina condere, certe
Hugo non condis carmina, tundis aquam.

De suo libello.

Agri non nequeunt placere multis
Qui flores uarios rosasq; gignunt:
Sic mentem recreant, leuant, iuuantq;
Demulcentq; epigrammatωμ libelli,
Quæ nunc ludicra, nunc seueriora
Tractant, quæ salibus scatent, iocisq;.

Ad Mich. Blesen.

Dum Venus amissum natum uocat anxia Amorem,
Et puerum toto quæritat orbe uagum,
Obuia facta tibi pharetrato forte Michaël,
Ille sibi ualeat, tu meus (inquit) eris.
Hic læta Ambrosios Cytherea inspirat honores,
Dum tibi dat roseis oscula mille labris.
Et nunc ille prior laceris miser exulat alis,
Te uice deserti mater Amoris amat.

Precatio Christianorũ. E græco suo.

Vt tua pertingat penetretq; precatio cœlum,
Corde sit ex puro, sit breuis, atq; frequens.

In sacrificulum labris non mente precari solitum.

Sacrificus modios precularum mille susurrat:
Non aliter turpis simia labra mouet.

Ad Lodoicũ Dintauillam iuuenem nobiliss. equitem Rhodium.

Ex quo te non uidi æstas iam septima fluxit,
O decus ô animæ pars Lodoicæ meæ.
Nos ætate pares, nos præceptore sub uno
Præclaræ pueros erudiere Trecæ.
Par facies, par forma fuit, par ardor utriq;
In studijs, uelle ac nolle duobus idem.
Prima elementa Trecis feliciter hausimus unà,
Nostraq; coniunxit pectora uerus Amor.
Verus amor, quem nulla dies memori eximet æuo,
Ingenium si quid Musaq; nostra potest.

In ædes Tyranni cuiusdam. E græco suo.

Hæ sunt diuitiæ ui, ferro, crimine, partæ:
Hæc spolijs, hæc est sanguine plena domus.

Ad patrem.

Vt teneris pulcher uidear placeamq; puellis,

Quærere me uestem dicis amande pater:
Falleris, haud etenim uestis, sed corpus amatur:
Nanq; petit nudum nostra puella uirum.

Ad Io. Maldinum.

Miraris quod amem? mirari desine: cœlum
Et maria, & terras, omnia cogit Amor.
In cœlo superos, in terra, homines'q;, feras'q;,
Et pisces in aquis, omnia cogit Amor.
Aërias uolucres, & quicquid spirat in orbe,
In flammam & furias omnia cogit Amor.
Dic Maldine mihi, qui tot tantis'q; potitur
Imperijs, nónne est imperiosus Amor?

Samij pueri utraq; lingua docti epitaphion.

Ergo obijt Samius lingua facundus utraq;,
Dictus amor secli delicium'q; sui.
Occidit ante diem, sic mors inimiciter egit,
Vtraq; flet laceris mœsta Minerua comis.

Aliud.

Hoc Samium iuuenem mors inuida marmore clausit:
Flent Musæ, Charites, Pallas, Amor, Veneres.

Deploratio temporis.

Vnde fit ut tantis agitari fluctibus orbem,
Et mutata adeò uideamus tempora rerum,
Atq; eadem longe diuersa prioribus? unde

Tam subitò? ni mota trucis uiolentia Martis
Sæuiat, & Saturni inuisi inamabile sydus,
Impediatq; Iouem & Venerem, Atlantisq; nepotem
Mercurium? adproperet celeres & Luna meatus
In rabiem, lumenq; suum indignata recondat,
Et radios Phœbus neget? & sint omnia cæca?
Nunc in bella ruunt furiatis mentibus omnes,
Qui modo tranquillæ gaudebant munere pacis.
Nimirum ille furens inuertit Martius ardor
Omnia. parte poli summa sedet, ac tenet arcem:
Quô lubet omnia agens, reliquis nunc imperat astris.
Nec sola hæc: restant alia & grauiora ferenda.
Nescio quid nobis cœlestia signa minantur
Occultum horrendumq; magis, quod dicere uatum
Nemo queat, tanta res hæc caligine mersa est.
Quid memorem exilia et tormenta? incendia, pestes,
Diluuia, exhaustus pelagi, Telluris hiatus?
Fulminaq; et tonitrus? fulgetra, tremendaq; spectra?
Tabificamq; famem? morbos? dirosq; cometas?
Bella set in primis, bella, ô dij, qualia bella:
Quæ fore uel quiuis pastor uel durus arator
Præsciat: in promptu caussa est, discordia regum,
Atq; humana, sui semper mens nescia fati.
Set deus ipse pater qui temperat omnia solus,
Solus hic astrorum cursus huc ire uel illhuc
Cogere, nosq; potest tantis prohibere periclis,

Pulsatus precibus syncera mente profectis.

Ad Carolum Turnonium.

Vt pullos gallina tegit seruatq; sub alis,
Ne sursum rapidæ præda ferantur aui:
Sic me cum Musis Mecœnas Carole serua,
Perdere quem cæcæ nitur ira deæ.
Quod potuisti olim, melius nunc posse memento:
Nec uideas qui sim, set modo qui fuerim.

De fratre suo.

Orta per autumnum tempestas terruit orbem,
Prostrauitq; homines undiq; terra tremens.
Arsit mirificis & crebris ignibus æther,
Et pluit admixta grandinis agmen aqua.
Armenta atq; greges paßim, uolucresq;, feræq;,
Labuntur, serò pastor ad antra fugit.
Sternuntur segetes, syluæq;, domusq; tonitru
Terrifico, tegitur terra cadaueribus.
At tibi nil nocuit cœli hæc iniuria frater,
Reddidit illæsum te tua uera fides:
Vera fides iustum quæ te facit optime frater,
Vera fides magni munus opusq; dei.

In Hugonem.

Qui te difficilem negant, probatæ
Hi non sunt fidei, Putoq; nullum
Hugo te magis esse scrupulosum.

In te ſcrupulus ater in profundo
Talo, ſcrupulus in caput ſuperbum
Intrat, ſcrupulus in tumente ſacco,
Auri ſcrupulus in manu ſiniſtra,
Terræ ſcrupulus utilis ſecandæ.
Cum tot ſint tibi ſcrupuli, Putamus
Nullum te fore ſcrupuloſiorem.

In Maldinum.

Ridebas ictum telis me nuper Amoris,
Maldine, at nunc ſcis tu quoq; quid ſit Amor.
Vre precor grauius, grauius precor ure Cupido,
Quem tibi nolentem ſuccubuiſſe uides.

E græco ſuo.

Dic mihi, cum tibi ſit Chriſtus tam multus in ore,
Cur uita Chriſtum flagitioſe negas?

Deum inuocat apud populum concionaturus.

Alme faue CHRISTI genitor, da dicere recte:
Huc ades, & linguæ ſuggere uerba meæ.
Tu deus es, ſolusq; potes præſtare quod opto,
Præ me ut ſit pylij barbara lingua ſenis.
Mulceat hic aures ſermo meus, hæreat imis
Viſceribus, doceat, ſuadeat, atq; iuuet.

In temporis iniquitatē αὐτοσχεδίως.

Hei mihi cur ſordent ſpreti laceriq; poëtæ,

Quorum cœlesti pectora mente calent?
Ignauos homines, mimos, scurrasq́; uidemus
In precio, ornari delicijsq́; frui.
Vnde hic inualuit rerum præposterus ordo?
Hei mihi quàm nimium iusta querela mea est.
Set ualeat dea cæca, pijs inimica poëtis,
Queis pro diuitijs nomen habere sat est.

Aleator desperabundus loquitur. E græco suo.

Nunc aliquis dæmon ueniat, qui suggerat aurum,
Aut laqueum: nam sic uiuere, pœna mihi est:
Aut certe misero mihi terra repente dehiscat.
Proh dolor, Heu quantis alea plena malis:
Heu quot in exitium ludendi sacra libido
Pertrahis, in summum dedecus, inq́; crucem.

Ad Carolum Turnonium.

Tecum in desertis possim bene uiuere syluis:
Tecum pro magna rus erit urbe mihi.
Tu mihi curarum requies, tu noctis in umbra
Lumen, tu capiti grata corona meo.
Te quocunq́; uoles sequar, & tuus usq́; manebo,
Quamuis non tanto Carole dignus hero.

Ad D. Iacobum Turnonium Castren. antistitem.

Cum tibi gratas heliconis umbras
Et bonas cordi uideamus esse

Litteras, Diuûm tibi dona præsul
Gratulor ista.
Hectoris, clarum genus unde ducis,
Sanguinem diuûm referens paternis
Moribus, nostri iuuenum lucerna
Diceris æui.
Corporis raras animiq; dotes,
Quas tibi large superi dederunt,
Quis neget Musa tonitruq; dignas
Virgiliano?
Iurium duros aperire nodos
Doctus, & callens utriusq; linguæ
Gratias omneis ueneresq; pulchro
Exprimis ore.
Ergo uirtutes Iacôbe tantas
Antequã possim memorare digne,
Ebibat mundi fluuios, & omne
Musca profundum.
Te tamen nostras generose nugas
Vt legas oro iuuenis libenter,
Plura tantisper tibi dum paramus
Et meliora.
Non prius felix animiq; compos
Sum quieturus, tua quàm per orbem
Fama percurrat, uolitansq; summum
Pulset olympum.

De seipso.

Laudo bonos, castigo malos, ignoscite utrisq;,
Sum puer, Et pueros libera lingua decet.

E graeco suo.

Tam multus tibi CHRISTVS *est in ore,*
Et tam multus in ore Lucianus.
Hunc laudas mihi, prædicas & illum.
Hunc magnum canis, æmularis illum.
Huius perstudiosus, illiusq;.
Set sic alter ut altero tibi sit
Facundus magis & magis canorus,
Mirandus magis & magis stupendus.
O dignum caput execratione,
Sputis omnibus, omnibus flagellis.
O mens tartarea pianda flamma.
Nunc qui scis scio, fers in ore CHRISTVM,
Fers in pectore & ore Lucianum.

IAC. Tussano præceptori.

Quod mihi pollicitus toties Tussane fuisti,
Mentio cum de aliqua conditione foret,
Præceptor: nunc dum se offert occasio, præsta:
Discipuli memorem te decet esse tui.

In medicum indoctum.

Si tibi litterula accedat quæ in Nestore prima est,
Fies mendicus, qui modo eras medicus.

Ad Iacobum

AD IACOBVM Tussanum praeceptorem.

Visere te toties uolui, set me usq; moratur
Hic Tussane pudor, cumq; pudore timor.
Quem non uirtutum lux terreat ista tuarum?
Doctrinae quem non inclyta fama tuae?
Publice enim linguam profiteris utranq;, fauore
Regis, & hoc mira dexteritate facis.
Tu patriae nostrae, quam claram reddis & ornas,
Gloria, tu secli diceris huius honos.
O me felicem nimium mea si bona norim,
Qui sedeo auditor discipulusq; tuus.
Aonidum ueluti sacro de fonte sororum,
Quanta tuo nobis commoda ab ore fluunt?
Quae tibi pro meritis referetur gratia tantis?
Praemia quae poßim reddere digna tibi?
Nempe miser? Fatisq; diu uexatus iniquis?
Quem tetigit caecae fulmen & ira deae.
At quamuis iaceam obscurus, sim uilior alga,
Sim nihil, ingrati nolo subire notam.
Noctes atq; dies, ut te pia numina seruent,
Aßiduas imo pectore fundo preces.
Dicere quae nollem praesens, Tussane, nec ausim,
Perfricta facie scribere iußit Amor:
Et puero commissa tuo est, quam perferat ad te,
Charta loquax, digitis praecipitata meis.

Ad eundem.

Nonnihil ergo operæ, tanquã res seria, nuper
Expreßit studijs littera nostra tuis.
Sic bene habet certe, cum tantis laudibus altum
Euehis ad cœlum meq́; meosq́; modos.
At caue ut irrites Venerem Venerisq́; puellum:
Scis etenim numen quàm sit utrunq; potens.
Horum diuino qui me conferre Poëtæ
Ausus es, iratos pergiñ habere deos?

Ad eundem.

Naso tibi uideor, Tussane, intellego, nempe
Scribo Tomitanis carmina digna Getis.

Ad Iacobum Baratanum amicum non uulgarem.

Quàm doleo, quod te non uisere sæpius ausim,
Vsq; adeò tota pestis in urbe furit.
Siccine dira lues ab amico auellis amicum?
O dolor, ô læsi numinis ira potens.

In Stagninam puellam.

Sordida Stagnina est semper, quia non fluit, unda:
Hinc Stagna à stagno nomen, opinor, habes.

In inuidum.

Inuide cum teipsum cesses adfligere nunquam,
Nutririq́; tuis cum uideare malis:
Moribus impuris pereat tua spurca senectus,

Effodiat coruus lumen utrunq; tibi:
Auferat exectam uultur per nubila linguam,
Intestina uorent sanguinolenta canes.
Et ne intacta tui pars corporis ulla supersit,
Prandia sint rabidis cætera membra lupis.
Relliquiarum aliquid restet si fortè sepulchro,
Ossa premat durus semisepulta lapis.
Dumq; huc atq; illhuc anima errabunda feretur,
Sibilet in tumulo uipera sæua tuo.

Ad lectorem.

Qui legit has nugas oro sit candidus, & se
Si non delectant ad meliora ferat.
Nil aliud prima promittit fronte libellus,
Quàm sese nugas intus habere meras.
Quanq̃ hic non adeò forsan liber ibit ineptus,
Nec malus ex omni parte putandus erit:
Si modo me superi cœpto superesse labori,
Et summam faxint imposuisse manum.
Sæpe in neglectis reperitur gemma lapillis,
Sæpe cadus uilis nobile nectar habet.

E græco τȣ̃ λουκιλλίȣ, in Homerum auarum.

Se facere ingenteis sumptus dum somniat Hermon,
Ingemuit, laqueum repperit, atq; perit.

Ad puellã. E græco suo.

Quî fit, ut inflammer magis, ac magis urar in horas,

Contemplans oculos pulchra puella tuos?
Ex oculo dextro ridens Venus, eq́; finistro
In me contorquet tela proteruus Amor.
Me miserum, quid agam? fax plus satis una fuisset,
Infelix, cogor cur ego ferre duas?

De eadem.

Nunc age, lympidulum fontem uisamus, ut illhic
Congressu dominæ colloquioq́; fruar.
Quid differs igitur? mea lux accedere fontem
Ad quem mille mihi basia ferre soles?
Basia uel diuûm longe superantia nectar,
Aut si quid diuûm nectare dulce magis.
Set tua permixtam præbent mihi basia linguam,
Dispeream si non hoc tibi iussit Amor:
Vt magis ac citius consumar, & urar amando.
O fons, ô posthac non adeunde mihi.

Ad eandem.

Quæris aquam uirgo? duo sunt mea lumina fontes,
Ex quibus (oro) uide flumina quanta fluunt.
Quod si ignem quæris, mea sunt præcordia flãmæ,
Sic, ut aqua in me ignem suscitet, ignis aquam.

Ἀδέσποτον illud ex tempore sic uertimus.

Qui modo amor fuerat, nunc est sartago culinæ,
Vrit & hæc, mentem quis neget esse fabro?

Græcum

Græcum diſt. ſic habet.

χαλκοτύπος τὸν ἔρωτα μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήγανον, οὐκ ἀλόγως, ὅτι καὶ αὐτὸ φλέγει.

Venator & amator. E gręco ſuo.

Vt ſæpe incaſſum uenator retia tendit,
Sic fruſtra infelix ſæpe laborat amans.

Idem.

Retia ſæpe ſolet uenator tendere fruſtra:
Non raro miſeram ludit amans operam.

Idem.

Sæpe fit, ut fruſtra uenator retia ponat:
Sæpe operam perdit, quem ferus urit Amor.

Ad D. Franciſcum Galiottum, D. Iacobi Galiotti illuſtriſſ. uiri filium egregium adoleſcentem, exhortatio ad uirtutem.

Cur generoſe puer uirtutis fertur amara
Radix, eiuſdem uero dulcedine fructum
Eſſe incredibili? an'ne hominem cum ſola beatum
Et facere & ſeruare queat, uelit ipſa laborem
Præ ſe ferre etiam? an uero mens improba & audax
In culpa eſt, noſter'ue animus, qui mollis & æger
Cauſſatur morbi expertem, miſcetq; proteruus
Virtutem uitijs, ſtimulante libidinis œſtro?
Nanq; tibi uirtus ſeſe amplexabilis offert,

Hanc facile ipse tibi adiungas, citraq; laborem,
Si modo te exhibeas alacrem, & generosa uoluntas
Adfuerit. quod si tibi fortè uidebitur illa
Aspera principio, ne crede, at lumine falso
Mentis, longe aliam quàm debeat esse, uideri.
Haud aliter quàm quæ sunt dulcia, censet amara
Aeger, ita illudit sensu non gratus amaror.
Sic quibus & diræ exitiale Cupidinis ulcus
Intus inest, aciem mentis non stringere possunt
Oppressæ, ut uideant, quanta in uirtute uoluptas,
Quantaq; cõmoditas uere bona. Tu puer oro
Hoc genus ut pestes, hominum fuge: peßima nanq;
Serpit in ætatem contagio sæpe tenellam.
Deniq; uirtutis certa haud aliunde petenda
Sunt exempla tibi, quàm quæ pater inclytus heros
Ipse tibi peperit Galeottæ gloria gentis.
En Francisce domi quod tu mireris abunde
Quodq; imiteris habes, seu famam extendere factis,
Seu magnis rebus uitam exercere gerendis,
Seu iuuat in studijs doctrinæ adytisq; Mineruæ
Versari, & sacros Musarum haurire liquores.
Hoc ego postremum arripias puer optime, malim,
Quàm fera luctifici secteris prælia Martis:
Nam tibi præceptor qui contigit, ille Mainus,
Ille tibi calcar currenti sedulus addit,
Nempe accîtus in hoc à patre: his ergo duobus

Tutus eris ducibus, qui certum ostendere callem
Lumine sub tanto flagrant: tu perge relicta
Radice, ut poßis uirtutis carpere fructum.
Quæ primum subamara apparent, mitigat usus.
Incipe, dimidium facti est cœpisse, nec usquam
Conanti fortiq; animo pia numina desunt.

In quendam.

Quod molleis faciam uersus, quod temporis huius
Corruptos mores carmina nostra premant:
Displicet hoc cuidam, qui se mihi dicit amicum:
Infelix quô te perdere pergis? ait:
Siccinè Musa tibi sensus ista abstulit omneis:
Musa Tomitanos uisere digna Getas?
Hæc ille: at certe nil me uulpecula fallit,
Nam timet in nugis nomen habere meis.
In lucem non uult sua turpia facta uenire,
Cognosci non uult, hinc dolor, hinc lachrymæ.

Leonis Carpij iuuenis doctißimi epitaphion.

Qui iacet hic, linguas græcam, hebræam atq; latinã,
Calluit ac docuit: uiuere dignus erat.
Patria Burdigale, nomen Leo Carpius, ingens
Delicium Charitum, Pieridumq; decus.
Eripere incensis dum tentat ab ædibus omneis,
Matrem cum paruis fratribus, atq; patrem:
Seruatis reliquis hunc flamma absorbuit unum:

Hæc iuueni finis non inhonesta fuit.

In Marcum medicum.

De facie Marcum non noui, at febre laborans
Illius memini nomen, & interij.

De Io. Florio rhetore.

Ver aperit flores, & rident omnia uere,
Vere nihil totus pulchrius annus habet.
Set quos uer præbet flores, moriuntur & arent:
Perpetuos flores Florius unus habet.

Seuerini pueri epitaphion.

Parua Seuerinum complectitur urna puellum,
Inq; Seuerinum Parca seuera fuit.
O pater, ô mater, quid chari funera nati
Lugetis? cur sic lumina uestra madent?
Nunc ille ætherea diuûm spatiatur in aula,
Exhilarans pulchro cum Ganymede Iouem.

In Sutorem.

Deprensus nuda nudus cum Thaide Sutor,
Hic non Sutor erat (credo) fututor erat.

In Hugonem.

Qui dicis cátulum loco Catúlli,
Et dicis cúculum loco cucúlli:
Idem qui cécidi sonas cecîdi,
Hugo qui lépores uocas lepôres,
Qui mas cúlus idem esse másculusq;,

Qui perfidus

Qui perfidus idem esse pérfidusq;
Ducis, qui bibere eße idem ac bibêre, &
Qui dicis tenerè loco tenêre,
Qui dicis décoris loco decôris:
Sexcenta istius Hugo qui farinæ
Effers & fabricas palàm atq; ubiq;,
Tanta est gratia liberalitasq;,
Tanta est istius ingeni uenustas:
Atq; hoc usq; adeò est quotidianum,
Vt nil iam magis extet usitatum,
Vulgatum magis, aut magis receptum:
Nomen grammatici interim eruditi
Vsurpans, cumulans pecuniarum
Thesauros, & agros, bouesq;, equosq;,
Dum stultorum hominum atq; rusticorum
Dediscenda doces rudeis puellos.
Set te non patiemur ultra, & istos
Fumos uendere desines, nec Hugo
Set Nugo tibi nomen est ferendum.

Ad Franciscum Galeottum puerũ egregium rusticantem.

Næ Francisce sapis, qui fumosa urbe relicta
Lætus habes studijs cõmoda rura tuis.
Isthic uirginibus poteris colludere doctis,
Et bibere Aonias alter Homerus aquas.
O rura Artomicæ nimium felicia terræ,

Hîc (dicent) uates, hîc puer ille fuit:
Et Galeottorum super æthera fama uolabit:
Clarius hoc nullum nomine nomen erit.

In Stagninam puellam.

Cornici nostra est Stagnina simillima certe,
Quo se mersat àquis hoc manet atra magis.

De And. Alciato iurisconsul. E græco suo.

Dicitur Alcides domuisse immania monstra,
Sub quibus & languens & miser orbis erat.
Barbariem monstrum multo truculentius illis
Strauisti, Alcida maior es Alciate.

E græco suo.

Quotidie ad speculum qui se muliebriter ornat,
Compositamq; sinit molliter ire comam:
Qui sua discincta denudat pectora ueste,
Cuius in articulis plurima gemma micat:
Huc oculos qui fœmineos conlimat & illhuc,
Qui nil perfricta fronte pudoris habet:
Qui digito scalpit summo caput, & fricat uno:
Qui præter flores nil tenet, aut uiolas:
Tam bene per uicos qui incedit, tamq; modeste,
Et bene curata qui cute tam bene olet:
Qui nulli nouit non adridere libenter,
Qui semifracta uerbula uoce facit:

Bellua

Bellus adulescens, suauisq; & honestus habetur,
Dignus amore hominum dignus amore deûm.
Hoccine miraris? mirari desine, talem
Esse decet quem non fœmina, set uir amet.

In inuidum.

Cur optas moriar? neq; enim post fata silebo
Inuide, set uitam persequar umbra tuam.

Eusebij hominis impij epitaphion.
E greco suo.

Hic iacet Eusebius qui fulminis occidit ictu,
Vtpote qui indignus nominis huius erat.
Sensit quam toties miser, irritauerat iram
Numinis, & serò credidit esse deos.

Aliud.

Hic iaceo Eusebius uenerando nomine, set re
Impius, inq; homines impius, inq; deos.
Fulmine semiustum hic me leto fata dederunt:
Ecquis ab irato numine tutus erit?

Ad deum Opt. Max.

Ad te confugio supplex rex maxime regum,
Ignea quo solo tela iubente cadunt.
Qui deus omnipotens es, maximus, optimus, unus,
Cuius & hoc mundi dextra gubernat opus.
Solus inaccessi rutilans in culmine cœli,
Fluctiuagis radias stella serena uiris.

Tu ſolus dubios per cæca pericula curſus
Dirigis, & fractis nauibus unus ades.
In medio quiſquis fuerit peſſundatus alto,
Si tua ſuſpiciat numina, ſaluus erit.
Saluus erit, gaudes etenim præſtare fauorem
Semper in humanum mitior aura genus.
Fer pater auxilium, & ſortis miſerere ſubactæ:
Quicquid & à ſtygio traximus amne, laua.
Da nobis animos puros, da pectora munda,
Vincere da quot amant mundus & ægra caro.
Da ſtygij uarias ſuperare ſatellitis artes,
Da flagrare pio ſemper amore tui.
Exaudi pater alme, iterumq; iterumq; precamur,
Per CHRISTI *& nati flagra crucēq; tui.*

De ſe & Io. Perrello.

Non amo Perrellum ſi poſſum dicere uere,
Hoc poſſum uere dicere, Non amo me.

In ψευδαδέλφους.

Ah quàm difficile eſt falſos cognoſcere fratres,
Qu os hodie ueſtis prodigioſa tegit.
Set miſe rum uulgus taleis miratur & eſſe
Cœleſteis animas ſemideosq; putat.
Horum ſi ignores fucum ſimulataq; uerba,
Et ueſtem uideas, eſſe putabis oues:
Falleris, intus ſunt uulpesq; lupiq; rapaces,
Aut ſi quid peius uulpibus atq; lupis.

Ode di

Ode dicolos tetraſtrophos de Chriſti natiuitate & eius actis.

Cum dolo primi ſtygio parentes
Mortis in caſſes miſeri ruiſſent,
Non duo ſoli cecidere: totus
Concidit orbis.
Tum ſera clauſum triplici ſupernas
Limen ad ſedes aditum negauit:
Impij triſtes acherontis umbræ
Cuncta uorabant.
Intimos manes, tenebrasq; uaſtas,
Horridas tetri latebras auerni,
Multa de uitæ gremio recedens
Turba ſubibat.
Tum iugum legis ſubijt minacis,
Hinc timor mentes odiumq; legis
Cepit humanas, magis hinc magisq;
Noxia creuit.
Fleuit humanum genus, obſtupente
Matre natura, ueniamq; facti
Protinus magnum querula tonantem
Voce popoſcit.
Ipſe de ſumma pater arce, mœſti
Audijt iugem populi querelam:
Et ſuos & quos uoluit cathenis
Ditis ademit.

Filium CHRISTVM *miserans quietas*
Misit in terras, uterum pudicæ
Qui puer nono grauidum parentis
Mense reliquit.
Is ducis legem ueteris secundum
Saxeo fudit gladio cruorem:
Postea uiuo docuit fideleis
Fonte renasci.
Qui quaterdenis Cererem diebus,
Nec tuos Euan latices recepit:
Mox & impurum Satanam ligatum
Trusit in imum.
Lumen æternæ fidei coruscum
Explicans, Orci patefecit artes:
Quoq; nos olim uetus ille serpens
Luserit astu.
Mortuis uitam, propriumq; cæcis
Reddidit uisum, genus omne morbos
Atq; languores, furiasq; multis
Expulit ægris.
Inde Iudææ furiosus error
Perfidæ gentis, sibi quæ uidendo
Ante promissam male sana lucem
Ferre nequiuit.
Innocens CHRISTVS *trahitur, flagrisq;*
Cæditur, paruo mage mitis agno:

Talis

Talis hæc nobis reserauit altum
Victima cœlum.
Hic salus nostræ preciosa uitæ,
Hic sua cunctos anima redemit,
Hic in æternam, dedit, ut queamus
Scandere lucem.
Ergo cui laudes potius canamus,
Quàm tibi nostro pie CHRISTE regi?
Te decent hymni, tibi debet omnem
Mundus honorem.

Ad Ludouicum Dintauillam ex tempore.

Quantus amor Lodoice tibi me copulet, audi:
Quantus qui Nisum iunxerat Euryalo.
Vt te plurimum amem, cogit me forma, pudorq;,
Quem uideo ante oculos luxuriare tuos.
Egregia flores uirtute politus ad unguem,
Corporis excellis dotibus, atq; animi.
Præ te uel iuuenem contempsisset Venus illum,
Lactea cui mauors inguina rupit aper.
Huc accedit honos & claræ stirpis origo,
Et pietas animi dexteritasq; tui.
Viue, uale, conuexa polus dum sidera pascet,
In freta dum fluuij præcipitata ruent.

Ver. E græco suo.

Ver aperit flores, & rident omnia Vere,

Vere nihil totus pulchrius annus habet.

Aliud.

Maius adest, uernant & rident omnia paßim,
Nidificant uolucres, & Philomela canit.

Aestas.

Omnia maturat feruens ardoribus Aestas,
Corpora desiccat, segnia membra facit.

Autumnus.

Vina dat Autumnus, replet cellamq́;, penumq́;:
Si calor est hodie, cras tibi frigus erit.

Hyems.

Semper Hyems senibus metuenda, trementibus æuo,
Set iuuenes uegetat, roborat, auget, alit.

Annus.

Ver, Aestas, Autumnus, Hyems, sunt quatuor unum,
Quæ si membra simul iunxeris, Annus erit.

In Rhomanicum.

Vt ludam tecum Rhomanice sæpe rogando,
Te sæpe ostendis frontis habere nihil.
Non pudet integras ludo consumere noctes,
Vendere te uestes non pudet atq; libros.
Non pudet aßidue scortari, spemq; parentum
Fallere, & oblitum non pudet esse dei.
Quod sine fronte rogas, iuuat hoc sine frōte negare:

Res

Res nocitura tibi quam petis atq; mihi est.
Omnia largiri, nil non dare cuiq; roganti,
Non amor est, uitium est immodicusq́; pudor.

In Pontilianum.

Rumor ait crebrò te Pontiliane cacantem,
Ventris onus digitis accelerare tuis.
Nec tamen in cœna manibus tractare uereris
Inq́; mea partes accumulare quadra.
Ah satis est, obsecro quiesce, tibiq́; ministra,
Non placet obsequium Pontiliane tuum.

In eundem.

Pontiliane, rogo, uel desine, uel tibi serui,
Nam tua plus satis est officiosa manus.

E græco ἀδήλου.

Haud nimis, haud minimū, mensura est optima Bac-
In quo uel mœror, uel solet esse furor. (chi,
Exhilarat quartus nymphis tribus additus idem,
Tunc etiam thalamis promptus & aptus adest.
At si despumet nimium, auersatur amores,
Vicino leti membra sopore rigans.

Precatio Christiana, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου.
scripsit admodum puer.

O pater omnipotens, clariq́; habitator olympi,
Laudetur merito nomen honore tuum:
Adueniat regnum, tua sit rata ubiq; uoluntas,

Fiat & in terra sicut in arce poli.
Da nobis hodie panem, & nos exime noxæ,
Vt ueniam nostris hostibus usq; damus.
Nec sine tentando Stygius nos opprimat Erro,
Fac animas nostras ut mala nulla ligent.

In Caspium Auarum & furacem.

Caspius æternum se dicit furibus hostem,
Sic metuit numis diuitijsq; suis.
Atqui si ex animo fures ita Caspius odit,
Cur princeps furum tam placet ipse sibi?

Ad amicam.

Cur uiolas mittis? nempe ut uiolentius urar:
Heu uiolor uiolis ô uiolenta tuis.

De R. D. Claudio Lonuio Lingonen. antistite.

Vnicum nostræ patriæ parentem
Stirpe, doctrina, pietate, forma,
Nobilem nacti retinete pictis
Lingones armis.
Ne qua tempestas uiolenta, ne qua
Aut manus aut uis rapiat: uidetis
Vt placet cunctis & amatur omni
Carius auro?
Hic adest prudens uigilansq; pastor,
Qui lupos pulchro remouens ouili,
Sedulus large pecus omne sacro
Gramine pascet.

Præsulem tantum ueneratus æqua
Mente, non possum citharam tenere
Quin ut hunc seruent superos canora
Voce precetur.
LONVIO *longam date fata uitam*
Claudio, quo nil magis est amandum,
Cui breui sacrum ueneranda cinget
Purpura crinem.

Ad D. Iobinum musicũ uirum, præ sulis Lingonen. à secretis.

Seu canis aurata lyricum testudine carmen,
Seu proprio placidos ducis ab ore sonos,
Tum mihi tum sterni fluctus uentiq; uidentur,
Et fieri pulsa nube serena dies:
Paulatim & montes, agmenq; coire ferarum,
Huc etiam motos credo uenire deos:
Tunc mihi de terra super aurea sydera tolli,
Tunc uideor summo proximus esse Ioui.
Quid dotes Iobine tuas & cætera dicam
Ornamenta, quibus nobile pectus habes?
Salue igitur multum nostri Tirynthius æui,
Salue cui nec habet Gallia tota parem.

E græco ἀδεσπότου.

Omne breue est homini misero quod uiuitur æuum,
Vel liceat nobis omnibus esse senes.

Optima set citius fugit ætas: dum sumus ergo,
Omnia sint paßim pocula, cantus, amor.
Instat hyems, seniumq́; malum, tunc nulla puella
Segne minis inguen suscitat empta decem.

In fronte Gelliani codicis ex tempore.

Attica nox hæc est, nulli cessura dici,
Quod dedit egregiæ Gellius artis opus.
Sermonis Veneres hic sunt, omnesq́; latinæ
Deliciæ: uulgo non patet ista penus.

AD D. MARGARETAM Nauarrorum reginã, regisq́ FRANCISCI sororem prægnantem.

O dilecta deo regina, & numine plena
Margaris, ô clara regia stirpe soror.
Fœmina rege potens germano, & rege marito:
Fœmina præcipuis anteferenda uiris.
Tu præstas uirtute tua, ne prisca uetustas
Nostra pudicitiæ tempora laude premat.
Nam tua inextinctam seruant præcordia flammam,
Diuinoq́; tuum pectus amore calet.
Ingenium, mores, candor, præstantia formæ,
Diuitiæ, pietas, lingua diserta, genus,
Ornamenta tibi tot sunt, cœlestia dona:
Te superest mulier nulla beata magis.

Set uereor

Set uereor iuuenis ne dicar stultus & audax,
Virtutes ausus dicere uelle tuas:
Quas neq; Threicius digne cantauerit Orpheus,
Saxa licet cantu traxerit atq; feras.
Sis felix, & cum pariendi uenerit hora,
Nō Lucina ferat set tibi CHRISTVS *opem:*
Sitq; tuus (seu mas fuerit seu fœmina) fœtus
Persimilis matri persimilisq; patri.

In Corallium.

Me solum quoties uides Coralli,
Non cessas mihi permolestus esse,
Tecum ludere cogis & iocari,
Et collum mihi sæpe, sæpe utrunq;
Titillas latus usq; & usq; macris
Instando digitis, identidemq;
Lingua lumina basias petulca:
Hinc hinc i procul, i procul Coralli,
Non sum fœmina, sum puer dicatus
CHRISTO *uni domino, pijsq; Musis:*
I portentum erebi ignibus cremandum
Impurum caput, impudenter audax:
I, ne mox moriar, nostra nanq;
Non fert Gallica terra παιδεραστάς.

Ad G. Piscem poëtam.

Qui tam dulce canis iuuenili carmen auena,
Piscis, & Aonium fundis ab ore melos,

Illos ut melius modulatos esse negarim
Qui traxere lyra saxa ferasq; sua.
Te mihi relligio est Piscem appellare: canoræ
Sirenis potius nomine dignus eras.

Ad D. Langiũ Tussani discipulũ.

Pallada Tussano coniungis utranq; magistro,
Virtutes referens illius & ueneres:
Dotibus his tantis accedit forma, genusq;:
Perge puer, magno sic Ioue dignus eris.

Virtus. E græco suo.

Pulchra, dei donum, Virtus facit una beatos,
Post cineres Virtus uiuere sola facit.

In Pylium.

Me Pylius nuper secum certare coēgit,
Nominis ut demens ardet amore sui.
Censores aderant, calamo certatur utrinq;:
Set non longa fuit pugna, uolente deo.
Palma mihi cedit, Pylius ridetur, & eius
Carmina sunt toto fabula facta foro.
Prouocat & Pylium puerorum turba per urbem
Insectans ronchis, inficiensq; luto.
Et Pylius latitans optat sibi terra dehiscat,
Pœnitet & mecum conseruisse manus.
Est sibi Pythagoras, & quicquid cogitat audet
Stultus, & accepto uulnere serò sapit.

DEVS. E græco suo.

Vnus qui deus est, hunc unum credimus esse:
Quo sine, quæ fiunt, sunt ea facta nihil.

Ad dominum Renatum parentium amicum.

Debeo grande tibi æs, nec soluere curo Renate,
Meq; tuo uinctum semper in ære tenes.
Syngrapha nulla tibi est, testesq; adhibere negasti,
Qui candor tuus est, & pietas, & amor.
Quid superest igitur, nisi tali indignus amico
Vtq; statim faciem perfricuisse noter?
Set moriar potius, uel uiuus trudar in orcum,
Ingrati maculam quàm subijsse uelim.
Non ego, set per me multo cum fœnore reddet
Musa tibi, cui sum deditus, atq; sacer.
Immortalis eris, totoq; canêris in orbe,
Temporibus felix nate Renate meis.

Ad eundem. E græco suo.

Debeo multa tibi, ô hominum charissime, nec sum
Soluendo, esse etiam lætor in ære tuo.
Debeo non nolens multa, & nil debeo nolens,
Debeo nil nolens, debeo multa uolens.

Somnus & mors. E græco suo.

Quo mors nata fuit, somnus patre natus eodem est:
Quàm bene sunt similes frater & ipsa soror.

In Plautulum poëtam.

Carmine proſcindis meritò lacerasq́; nouercam
Plautule, nam nimis eſt illa nouerca tibi.
Sed te fert rumor letale parare uenenum:
Quid facis infelix? quô furioſe ruis?
Hic niſi mentitur rumor, ſcis quid facis amens
Plautule? Confundis carmina criminibus.

In eundem.

Vis intemperias auferre, odiumq́; nouercæ?
Crimine non debes, carmine iure potes.

In eundem.

Pone uenena precor, mi Plautule, pone uenena,
Parce ſacras Muſis conſcelerare manus.
In promptu tibi ſunt ſcazontes, ſunt & iambi,
Hæc arma, hæc uatem Plautule tela decent.

Ad patrem.

Frigida noſtra pater dixiſti carmina, ſanè
Frigent quæ fecit carmina potor aquæ.

Ad eundem.

Me ceſſatorem uocitas, non ceſſo niſi cum
Ceſſas, cum ceſſas, tunc ego ceſſo pater.

Ad D. Car. Turnonium.

Si te purpureum quam uiſis Roma remittet,
Ipſa reuiuiſcet carmine Roma meo:
Sin minus, optarim potius te Gallia nobis

Seruet, te saluo Carole saluus ero.

Brilli pueri epitaphion.

Discite uos pueri taleis euadere casus,
Et mea desertum cur habet ossa nemus.
Brillus eram puer ante alios formosior omneis,
Quos unquã tulerit Vandoperanus ager.
Hic me uenantem miserum & nil tale timentem,
Fulmineo spumans ore uorauit aper.
Credo equidem Martem (Veneri ne forte placerem)
In scelus hoc dentes adplicuisse suos.
Si me igitur nosset quondam Cytherea & amasset,
Et forma & fatis alter Adonis eram.

In Charidemũ. E græco suo.

Qui nunc se Hippocratem Charidemus nũcupat, illi
Multo esset melius se facere Harpocratem.

E græco suo. εἰς μοναχοὺς.

Innumeri indutis hac tempestate cucullis,
Se cœlo dignos esse, deosq́; putant.
Sic miseram falsa uenantur imagine plebem,
Et sua sub dulci melle uenena tegunt.
Sic pia prætexu uirtutis pectora fallunt,
Illudunt uulgò, simplicibusq́; nocent.
Quid monstrosius est monacho, qui præter amictum
Nihil aliud ueræ relligionis habet?

In Martem. Scripsit admodum puer.

Mars inimicitias fouet & ferit impius iram,
Concordes animos dirimit, Pacemq; perosus
Horrida cōmittit iunctos in prælia fratres,
Inceditq; domos odijs, & funera tectis
Letiferasq; faces infert, pestemq;, famemq;:
In furias reges agit, & plerunq; superbo
Deturbat solio, populos euertit & urbes
Ferreus, humano solitus gaudere cruore.
Ante diem innumeras animas demittit in orcum,
Infernisq; addit tenebris, & tartara ditat:
Vindictam sitit, & studio sceleratus habendi
Ardet, & in somnis fraudes concinnat, & aptat
Insidias, artes percallet mille nocendi.
Ense uiri pereunt, uruntur mœnia flammis,
Captiuæ matres, pueri pueræq; trahuntur:
Omnia confundit Martis furor, omnia miscet.

Ad Io. Tempium.

Tempius hoc nomen seu dant tibi Thessala tempe,
Nulla quibus fertur terra beata magis:
Seu potius tanta pietate uocaris ab ista
Tam pius, egregiè quadrat utrunq; tibi.

De seipso. E græco suo.

Nunc quamuis loculos exhauserit alea nostros,
Nec melius pluma nostra crumena sonet:
Non tamen ad laqueum fugiam, sed mente recepta
Iam sperno & iubeo turpe ualere lucrum.

Tranquillis

Tranquillis reddor studijs, & carmina condo
Quæ celebrent toto nomen in orbe meum.
Ludite uos alij quibus aurum crescit in arca,
Ludite, ne ludam me mea damna monent.

DE GILB. DVCHERIO
Claromonten.

Si quisquã orator bonus est, idemq; poëta,
Si quenq̃ dotis laus utriusq; decet,
Quem Pithô miratur, amatq; canorus Apollo,
Vtraq; Ducherio gloria iure datur.

Amor loquitur. E græco suo.

Hunc arcum metuunt reges, Tellus, Mare, Cœlum;
Præq; meis frigent omnia tela Iouis.

Mors. E græco suo.

Dum uolet omnipotens tria Claudi fata sororum,
Subiacet imperio Mortis uterq; polus.

D. BARBESIO heroi inclyto
ac Vandoperæ domino.

Raptus ut in cœlum est meus ille Georgius olim,
Qui fuit Ambasiæ gloria prima domus,
Fleui, fleuerunt mecum & fata impia Musæ,
Dixerunt, fleuit Vandoperanus ager.
At pro defuncto nobis qui contigit heros
BARBESIVS, *ueræ nobilitatis honor,*
Detergit nobis lachrymas & gaudia reddit,
Dum nos fortunæ spe melioris alit.

Quid tam magnifice de te heros optime dicam?
Omnia sunt meritis inferiora tuis.
Ergo tuæ supera uiuendo stamina parcæ,
Et diuos faciles, cum morieris habe.

Ad eundem.

Scribere cur ad te potius quàm accedere malim
Si rogitas, isthuc me uetat ire pudor.
Ecce tamen totum tibi me uir maxime dedo,
Dum uiuam in famulis me numerabo tuis.
Nil fingo, loquor ex animo, fac ipse periclum,
Atq; iube, peream ni tua iussa sequar.
Ecce tibi doctas faciam seruire sorores,
In cœlumq; feram teq; tuamq; domum.

De Germano Brixio, & Salmonio Macrino poëtis nobilibus.

Aetas egregios duos poëtas
Hæc fert aurea Brixium & Macrinum:
Lingua maximus est uterq; utraq;,
Ex æquoq; beata uena utriq; est.
Mellitas cithara Macrinus odas
Flacci personat instar, & pudicos
Mores coniugis optimæ atq; amores
Effert laudibus, & suos, & omneis
Doctos, quiq; bonas amant camœnas,
Atq; hoc ingeniose, & eleganter,
Festiueq; adeò facit poëta, ut

Huic dicas Veneres, Cupidinesq́;
Omneis, & Charites, Apollinemq́;, &
Musas omnia & adfatim, & uolenteis
Dictare, utq́; suo fauere alumno.
Alter Brixius aptus, & politus,
Emunctus, lepidus, facetus, acer,
Scribendis epigrammaton libellis,
Primam dicitur obtinere palmam,
Nec molleis elegos inerudite
Tornat, nec male surgit exametris:
Pulchre apte bene dextere Maronem
Nasonemq́; refert, Propertiumq́;,
In primisq́; sales Catullianos.
Ecquis est hodie poëta toto
Qui sic fulminet, & triumphet orbe?
Aetas ô optima, talibus poëtis,
Aetas aurea, seculumq́; felix,
Diues Gallia, Brixio & Macrino.

Ad somnum. E græco suo.

Dum iaceo fessus, nullamq́; expecto puellam,
Cur iuueni cur non impie somne uenis?

De Budæo. E græco suo.

Ingenia ingenijs ut cedant Itala Gallis,
Budæi uirtus unius una satis.
Gallicus Alcides hic est, utriusq́; Mineruæ
Perpetuus torrens, eloquijq́; parens.

Ad lectorem.

Quem mimos spectare iuuat, tristeisq; tragœdos,
Comœdosq; leueis, funiuagosq; pedes:
Qui sæpe & scurris patientes arrigis aures,
Ne spernas nostros, lector amice, iocos.
Nam uelut exoriēs, pulchro undiq; lumine Phœbus,
Nubibus expulsis cuncta serena facit:
Sic animo tristeis abigunt noua carmina curas,
Si modò sint faciles molliculiq; fluant.
Ergo hunc ne iuuenem lector contemne poëtam,
Carmina qui læto tempore læta facit.

E græco suo.

Huc ad me properate omnes qui quæritis ignem:
Cur quæsitum aliò curritis? ignis adest:
Nempe ego sum fornax, intus sunt uiscera flammæ:
Semper inextinctis uror ut Aetna rogis.
Si summo attigero digito (mirabile dictu)
Et maria, & tellus, & polus, ignis erunt.
Ardeo & uror amans, Amor hæc incendia fecit,
Vt mea sic flagrent pectora, fecit Amor.
O crudelis Amor, nam fertur mater & ipsa
Sæpe cupidinea lampade læsa Venus.
Ne matri puer ille quidem, nec parcere diuis
Nouit: ego quid agam? nescio, semper amo.

In Pharum.

In puteum impurus cecidit Pharus ille parum uir,

Dignus erat flammis ni perijsset aquis.

Epitaphion cuiusdam.

Dum mihi commissum populum male curo, uagari
Incustoditum linquo per arua gregem:
Dum uentri Veneriq; Epicuri de grege porcus
Seruio, cor fixit mors inopina mihi.
Nunc animam lacerant furiæ, uermesq; cadauer:
Heu fugiunt magnos crimina nulla deos.

In puerum insidias auiculæ aperte parantem. Ex tempore: auicula loquitur.

Quid coràm mihi decipulas & retia tendis
Stulte? nolenteis uincula nulla ligant.

De passerculo mortuo Rosæ puellæ.

Mortuus in parua est inuentus pyxide passer,
Passer amor pulchræ deliciumq; Rosæ.
Longe aliter perijt quàm quem tua Lesbia deflet,
Lesbia pars animæ docte Catulle tuæ.
Non hunc esuries, non hunc sitis arida pressit,
Insidiæ nullæ, nullus acerbus odor.
Cum desiderio nimioq; arderet amore,
Absentis dominæ, tabuit & perijt.

Eiusdem passeris epitaphion.

Clauserat in parua mea me Rosa pyxide, leto
Illius absentis me mora longa dedit.

Pro puero condiſcipulo ſuo, ad præceptorem.

Parce mihi ſi quid peccaui, parce Magiſter,
Si tibi non potuit par meus eſſe labor.
Iußiſti ut uerſus facerem, ſed nullus Apollo,
Nulla mihi præſto Muſa uocata fuit.
Ter ſum conatus, ſet ter contraria ſenſi
Numina, De tabula ter cecidere manus.
Ergo nates noſtræ carmen tibi flebile mittunt,
Et tremulæ ueniam (quam meruêre) petunt.

E græco ſuo.

O cæcos homines mundo qui fiditis, in quo
Omnia quæ fiunt tempore puluis erunt.

Ad Ioan. Perrellum.

Non tam Pieridas puto canoras,
Quàm Perrelle tuos amice uerſus,
Quos ad Franciolum meum dediſti
Noſtrum diſcipulumq́;, corculumq́;,
Noſtrum deliciumq́;, melq́; noſtrum.
Set ueh ueh miſero mihi, canoros
Qui Perelle tuos celebro uerſus,
Verſus qui puerum abſtulere nobis
Noſtrum diſcipulumq́;, corculumq́;,
Noſtrum deliciumq́;, melq́; noſtrum.

Ad patrem.

Diuitias quòd habes, populo quòd amaris ab omni,

Nec genus

Nec genus in caussa, nec dea caeca fuit.
Caussa fuit pietas pater optime, & integra Christi
Relligio, haec similem te facit esse deo.

IN REGEM momentaneũ inter pocula factum. Ex tempore.

Rex hodie cum sis, cras idem non eris, euge
Quid tanto fastu cur domineris habes?

MICHAELIS Bodeti praesulis Lingonen. epitaphion.

BODETVS iacet hic uenerabilis ille Michaël,
Praesule quo felix Lingonis ora fuit.
Relligio & pietas lugent, Charitesq; sorores,
Flent Musae, & laceris moesta Minerua comis.
Ora rigat populus lachrymis, iuuenesq;, senesq;,
Et patriae clamant occubuisse patrem.
Quod mortale fuit, parua requiescit in urna
Corpus, mens uiuit, perfruiturq; deo.

In improbũ quendam adolescentem. E graeco suo.

Admisere nihil magis execrabile fili
Quàm quod te talem mundo genuere parentes.

Ad puellam.

Olim qui Veneris uultum depinxit Apelles,
Maximus & primus fertur in arte sua.
Ecce tamen genitor tuus est praestantior illo,

Cuius peniculo sis dea facta Venus.
Illa quidem multos urebat Apellis imago,
Atq; aliquot iuuenes cepit amore sui,
Non habuit tamen unde suos restingueret ignes.
Tu simul inflammas, & medicamen habes.

E græco, ἄδηλον.

Sedat multiuolum fames Amorem:
Hæc si non potis est, domabit ætas:
Si cedat uiolenta flamma nulli
Aetati, laqueus medela restat.

Idem aliter.

Compescit rabiem fames Amoris:
Aut certe poterit domare tempus:
Quòd si tempore fortior sit ignis,
Restat sola medela, strangulari.

In quempiam.

Sis felix, tu qui mecum cœnare recusas,
Tam felix, quàm me non ut amaris amas.

Ad Annulum quem à Paludano amico acceperat dono.

Annule te quamuis perlucida gemma uenustet,
Et rara quamuis aureus arte mices:
Quamuis sis oculis opus admirabile nostris,
Et cingas digitos condecoresq; meos:
Haud alio tamen es gratus mihi nomine, quàm quod

A mihi dilecto pectore missus ades.
Te quoties uideo, chari mihi uultus amici
Occurrit toties, & renouatur amor.
Ille Paludanus medica uir maximus arte,
Et quo candidius uiuit in orbe nihil:
Ille (inquã) dono mihi te dedit, Annule felix,
Felix, nam nostro carmine notus eris.
Non adeò irato sum natus Apolline uates,
Vt mihi Pierides flumina sacra negent.

Ad eundem.

Annule ne doleas, dominus tibi contigit alter,
Nec minus humanus, quàm prior ille fuit.
Cum placidis posthac mecum uersabere Musis,
Cingens articulos orbe micante meos.
Sæpe inter ueneres spectandus, & inter amores:
Tanquã Praxitelis luxuriabis opus:
Adde quod illa mihi est uisu gratissima semper
Virginis effigies, quam tua gemma refert:
Nec uetus ægrefert dominus, cõmunia mecum
Omnia habens, nam mens una duobus inest.
Te dedit ille mihi, ô felix, ô nobile donum,
Aeternum nostri pignus amoris eris.

In Castorem.

Vidit ut Hebrææ nos impallescere linguæ
Castor, eris nobis ergo trilinguis? ait.
Linguarum (fateor) sum perstudiosus earum

Quæ non uirus habent quod tua Castor habet.

In quendam libidinosum ex tempore.

Otia si fugeres & Bacchi pocula, fili
Frigeres, quamuis sit tibi cauda salax.

LOYSIAE FRANCISCI regis matris epitaphion.

Hic sita sum, cuius ductu auspicioq; quierunt
Bella: cupis nomen scire? Loysa fui.
Non obij, ast abij, nam fama æterna loquetur,
Exegi uitæ quæ monimenta meæ.
Ex æquo charus mihi, rex populusq; fuere,
Nimirum regis mater eram & populi.

Omnis homo peccat. E græco suo.

Labitur omnis homo, ut mereatur sæpe flagellum,
Quem uel in electis uult deus esse suis.

Ad Carolum T. herum suum.

Carole mi, doctus doctos amplecteris omneis,
Solaris miseros, pauperibusq; faues.
Nobilis es clara maiorum stirpe tuorum,
Set te nobilitat mens generosa magis:
Inculcans populo regnum cœleste, regisq;
Commissum mira sedulitate gregem.
Deniq; componis quæ nulla aboleuerit ætas,

Et facis

Et facis æternis carmina digna rosis.
O utinam taleis multos hæc secula ferrent,
Non essent (ut sunt) omnia plena malis.
O me fœlicem te Mecœnate poëtam,
Nostra patrocinio Musa beata tuo est.

In Marcum Auarum. Penè ex græco ἀδήλου.

Te miserum dico, quem multi Marce beatum,
Nam testis ueras arguit usus opes.
Vtere, sic tuæ erunt: at seruo hæredibus (inquis)
Iam non esse tuas, alteriusq́; puta.

In obitum Cascæ. E græco suo.

Noster heri mecum incedebat Casca per urbem,
Garrulus, & ridens omnia more suo.
Ast hodie Cascam prandentem uita reliquit,
Et nunc in tumulo corpus inane iacet.
O spes, ô hominum curas, ô uota caduca,
Quid nisi uermiculi, puluis, & umbra sumus?
Qui se hodie lætum uidet esse, putatq́; ualere,
Forsitan hunc leto crastina fata dabunt.

In opus Budæi, cui titulum fecit de Asse.

Quod sibi uix multo multi peperere labore,
Vno Budæus comparat asse sibi.

Ad Io. Maldinum.

Vel Maldine modis cur palleo quærere miris

Desine, uel docti nomen habere uiri.
Doctus es, & nescis qui sit color aptus amanti?
Ora habet infelix pallida semper amans.

Grammaticus. E græco suo.

Grammaticus cur prima docens elementa uocatur,
Cum sit qui scripti calleat omne genus?

In Amorem.

Res mala quàm sit Amor, non sum qui dicere poßim,
Non, si ferrea uox, uel sit ahena mihi.
Sum tamen expertus multos in amore dolores,
Nec sat adhuc noui res mala quàm sit amor:
At scio, triste latet dulci sub amore uenenum,
Hoc uno didici res mala quàm sit amor.
Res mala non tamen est amor obseruatus utrinq;,
Set moritur quisquis non redamatur amans.

In Rufum.

Rufe quid obiectas studijs quod macerer omni
Tempore? cur omni tempore Rufus olet?

In eundem.

Quod male præ studijs habeam plerunq;, reprendis
Rufe, set obsecro Rufe, uales sciolus?

In Pontilianum.

O quid Pontiliane cogitasti,
Vt de iudice, prouoces ad illum
Quem nosti male, Porculum esse uentrem.

Porcis

Porcis atq; lupis edaciorem:
Si iudex prior ille te momordit,
Hic te Porculus ore deuorabit.

In Zoilum. E græco suo.

Fœmina, flamma, fretum, tria sunt mala Zoile, uerũ
Tu tribus his gestas peius in ore malum.

In eundem.

Da argentum, da diuitias, da Iuppiter aurum,
Da uolitet toto nomen in orbe meum.
Quid loquor? ah fallor, bone Iuppiter, hoc peto tantũ
Vt crepet inuidia Zoilus ipse sua.

In inuidos. E græco ἀδήλου.

Inuidus ipse sibi crux est, & pestis, & ignis,
Inuidus in medio pectore uulnus alit.

Scribit puer, ad pueros condiscipulos.

Ad sacram pueri Musarum tenditis arcem?
Consilium læta carpite fronte meum.
Apta parum studijs nox est, inimica lucerna est:
Noctis opus multis exitiale fuit:
Nocturno studium non est damnosius ullum,
Ingenium obtundit, corpora sicca facit.
Intempestiua est studijs nox, commoda lux est:
Luce labor bonus est, & bona nocte quies.
Pulchra dies operi, nox conuenit atra quieti,

Tam bene discreuit tempus utrunq; deus.
Surgite ad Auroram pueri, gratissima Musis
Hæc est, hæc studijs hora dicata bonis.

Ad Io. cognomento Regem.

Regis habes meritò cognomen, conuenit apte,
Te regis, ô quanto dignus es imperio.

In Bullam ineptum uersificatorem & maledicum. Ex tempore.

Desine Bulla malos ructare tenebrio uersus,
In bulla posses tutior esse tua.
Si non desieris mox experiere poëtam:
I miser, & bullas euome Bulla tuas.

In eundem.

Scribe, emitte, crepa, bullosa poëmata Bulla
Scribe, nec à bullis Bulla recede tuis:
Scribe uel imbrifero ueniunt quot ab æthere bullæ,
Scribe, leuis bullas auferet aura tuas.

In eundem.

Bullas ecce habeo perenniores
Istis, quas sine fronte, & insolenter
Obtrudis mihi, flagrio, comate,
Impurissime, delicate, palpo,
Bullas ecce iubebo publicari,
Quæ non immemores tui manebunt:
Vt qui protegis asserisq; bullas,

A bullis

A bullis meritos feras honores.

Ad Io. Veurium optimæ ſpei ado leſcentem.

Si mihi cum puero bellum non eſſet Amore,
Si nō flamma mihi plus foret una ſatis:
Ferre tuos ignes Veuri, tua ſpicula poſſem,
Forſan & abiecta lampade terga dares.
At nunc cum ſæuo tua caſtra Cupidine iungens,
Me miſerum perdis, bisq; perire facis.

Ad eundem.

En ferus ille meus pharetra ſpoliatus & arcu,
Nunc lachrymat ſupplex datq; Cupido manus.
Tu mihi ſic tractandus ades, ſi uicero, pœnas
Aut mihi pro pœnis oſcula mille dabis.

Ad eundem.

Carmine te uinci, ſet uincere dicis amore,
Muſa irata mihi eſt, uincis utroq; puer.

In Gelliam anum. E græco ſuo.

Vt cubitem tecum quantum tibi Gellia poſcis,
Accipe tantundem Gellia ne cubitem.

E græco ſuo.

Qui noua Thrax hodie molitur bella tyrannus,
Barbarus, & multo ſanguine fœdat humum:
Inuadit populos, urbes, alienaq; regna,
Omnia confundens, omnia cæde replens:

Vt pœnas demus, uitæq; errata luamus,
Hic tonat irati ferrea uirga dei.

Homo. E græco suo.

Est homo, quo melius toto nil spirat in orbe,
Est homo quo spirat peius in orbe nihil.

Εἰς τὸ ὄργανον. E græco Politiani.

Fistula spectatur numerosa atq; æreus ordo,
Set quis in hoc strepitus clàm fit? & unde sonus?
Ille uolubilibus tremulas ferit ecce tabellas
Articulis, instans dexter utraq; manu.
Set (rogo) dispersi unde fluunt tanta agmina uenti?
Folles à tergo flare uiden' geminos?

Ad D. Gerardũ Rufum Reginæ Nauarren. à pijs erogationib.

Inclyte uir salue, & læto precor accipe uultu
Nostra licet non sint carmina digna legi:
Si Musas colis adflicti miserere poëtæ,
Quem iactant uarijs aspera fata modis.
Aut si Musarum nulla est reuerentia, saltem
Te moueat CHRISTVS, cuius uterq; sumus.
Si mihi opem tuleris, magno cum fœnore Christus
Reddet, ut officium qui pietatis amat.
Hactenus audacem fecit Fortuna nouercans,
Quæ magis haud ulli quàm mihi dura fuit.

Addit & ista animum pietas, qua clarus ubiq; es:
Ne tu me frontem perfricuisse putes.

In Charidemum.

Stultitiæ fili, doctrinæ nullius, effrons,
Cur talem tanti te Charideme facis?
Inter grammaticos iactas decreta Platonis:
Si Plato quæratur, fis citò grammaticus:
Et nunc grammaticũ, nunc te facis ipse Platonem,
Nil homo grammatici, nilq; Platonis habens.
Omnia noui (inquis:) ô perfectißime certe,
Si tè, ut reuera es, noueris esse nihil.

Ad Cupidinem.

Vel redamet quod amo, uel fac ne tangar amore:
Vel neuter flagret fac uel uterq; flagret.

Ad Syluanum. E græco suo.

De scriptis Syluane tuis quid sentio quæris?
Si mala, castiga: si bona sunt, propera.

Ad puerum quempiã, formæ suæ impendio indulgentem. E græco suo.

Et puer es fateor forma spectabilis, & qui
Inflammare queas præ Ganymede Iouem:
Deniq; diuitibus clarisq; parentibus ortus,
Egregias dotes ingeniosus habes.
Ah isthæc miserande puer dona optima diuûm,

Vt tibi sint damno dedecoriq; facis:
Negligis ingenium, uirtutemq;, atq; parentes,
Vna tibi est formæ maxima cura tuæ.
Atqui flagitium, monstroq; simillima res est,
Sic puerum formam sollicitare suam.
O demens, audes animo præponere corpus?
Interit hoc, animum non necat ulla dies.
Pulcher adhuc puer es, set si perrexeris, ecce
Pro puero, turpis tu catamithus eris.

In Senecionem quempiam.

Quarto quoq; die radi tibi quid rogo prodest?
Te faciunt anni non tua barba senem.

In eundem.

Si quo formosus posses euadere pacto,
Consulerem, rugas eijce de facie.

Ad amicos. Ex tempore.

Cynthius ut cœlum depulsa nube serenat,
Floribus ut uernis exhilaratur humus:
Sic me semineccem dulces recreastis amici,
Incolumeis uideo uos superesse, sat est.
Pestilitas abijt, CHRISTVS nos reddidit unà
Illæsos, ac iam prospera cuncta dabit.
Speremus meliora, deus non deserit unquã
Quos amat, huic soli gloria, laus, & honos.

E græco Λεωνίδου, in Antiphilum cantorem.

Nycticorax

Nycticorax cantat quiddam lugubre, ſet idem
Antiphilo audito nycticorax moritur.

Ad Carolum Turnonium.

Gratulor & lætor, Mecœnas Carole, Iani
Incolumi primum te rediјſſe diem.
Carmina more meo pro ſtrena & munere mitto,
Munera non meritis Carole digna tuis.
Hæc tamen accipies, forſan meliora parantur,
Qualia uel quouis principe digna putes.
In cœlum nihil eſt nequeat quod tollere uates,
Præſertim ſtudijs ſi ſuus adſit honos.
Si mihi contigerit fortuna ſecundior, & ſi
Contigerint Muſis ocia grata meis,
Virtutes cantabo tuas, nomenq́; genusq́;,
Ingeniumq́; tibi ſeruiet omne meum.

AD FRANCISCVM Galeottum generoſiſſ. adoleſcent.

mberbis iuuenis, multo precioſior auro,
Virgineus tenero cui ſedet ore pudor:
Qui ſacra Muſarum ueneraris, amasq́; poëtas,
Carmina qui cantas ut moribundus olor,
Omnes qui pulchris animos accendis ocellis,
Nobile qui niueo pectore uincis ebur,
Viuere dij tibi dent multos fœliciter annos,
Et primam Iani ſæpe uidere diem.

Sargij epitaphion.

Sargius hic iaceo, necuit quem copia uini,
Hic mihi uiuendi finis fuit, atq; bibendi.

De Fure & Caussidico.

Caußidicum oblato fur munere consulit amplo,
Damnari furti dum timet, atq; capi.
Caußidicus libris multumq́; diuq́; uolutis,
Si fugeres (inquit) forsitan effugeres.

De imagine sui. Ex tempore.

Hæc est Borbonij florentis imago poëtæ,
Quam ut quiuis Coï dicat Apellis opus:
Hoc à Borbonio differt tamen ista, loquendi
Exors est, linguis nobilis ille tribus.

Conquerit̃ de incendio paternarum ædiũ, præcipueq́; de conflagratione carminũ suorũ.

Ergone sic flammis nostri periere labores,
Aetatis teneræ tot monimenta meæ?
Librorum bona pars flagrauit mane meorum,
Terribili patrios igne uorante lares:
Argentum, lectos, pecudes, aulæa, tapetas,
Resq́; alias, longum dicere cuncta foret.
Set terrenorum leuis est iactura bonorum,
Reddere quæ tempus sedulitasq́; potest.
Versiculi nostri, nostræ periere lucernæ,

Spes

Spes omnes & opes, deliciæ & ueneres.
Ah nimium uerus paruo indice parue libelle es,
Testis te magna parte carere tui.
Si membris constare tuis Fortuna dedisset,
Hei mihi tam gyro non caperêre breui.
Mors ades, ô tellus quantum potes ima dehisce:
O mors, uiuere me tædet, amica ueni.

In Claud. à rupeforti iureconf.

Rupe sub hac forti cognomine, dulcia uirtus
Syncerusq; comes frigora captat amor:
Colludunt Veneres castæ & cum Pallade Musæ
Suada, Lepor, Candor, Liber, Apollo, Charis.
Nunc demum tua tela uidens hac rupe retundi,
Terga miser liuor uerte, fuge ad laqueum.

In eundem.

Me temere ausus sum rupi committere forti
Nuper, adorandos & penetrare sinus:
Huc uirtutis amor cupidum me solus adegit,
Quæ latet, & sedem numinis intus habet.
O me felicem, ingressum quem diua recepit,
Et uoluit famulos inter habere suos.

In quendam nomine Pumicem.

Tu ni desieris procacitate
Pumex esse mihi & meis molestus,
Istæ quas tibi credis esse amicas,

Et frustra quibus obstrepis, puellæ
Te pro Pumice pulicem uocabunt.

Ad Laurentium Philangelum rhetorem.

Rhetora Laurenti si te nouisset Homerus,
Non esset Nestor tantus in Iliade.

Ad D. Carolum Turnoniũ pont. v. herum ac Mecœnatẽ suum.

Salue Pontificum certißima gloria Carle,
Carle decus Musæ præsidiumq; meæ.
Fama tuæ summum uirtutis pulsat olympum,
Et tua laus toto spargitur orbe frequens.
Me sæpe & iuuenem, & tibi scribere multa parantẽ,
Virtutis fulgor terruit ille tuæ.
Obstupui, & tantum dubitaui culmen adire,
Pauper, & obscurus, nullaq; dona ferens.
At tua me pietas postquã collegit, & esse
A studijs uoluit consilijsq; tuis,
Paucula mox alacer collegi epigrammata nostra,
Relliquiasq;, quibus flamma pepercit edax:
Nam bona pars perijt patrias cum nuper in ædes
Sæuiret Veneris uirq; satusq; Ioue:
Quod superest, mitto, gratum accipe præsul, & istis
Expecta meritis munera digna magis:
Sunt Nugæ, sunt ingenij præludia nostri,
Qui nihil incœptat, finiet ille nihil.

Ad Iac. Tuſſanum præceptorem.

En tibi caſeolum mitto munuſcula noſtræ
Matris, qualia dat Vandoperanus ager.
At cibus hic (inquis) cœpit mihi noxius eſſe,
Et medicis credam, propterea nec edam.
Vt nec edas nec ames, at certe adponere amicis
Aut pueris, ne ſit muribus eſca, potes.

Ad lectorem.

Noſter (ſat ſcio) noſter hic libellus,
Dignus perpetuis erat tenebris,
Dignus qui tineas, trucesq; blattas,
Immiſſas aleret: Set hic ſuperbus,
Præfractus, petulans, feroculusq;,
Oſtentator, & inſolens, & audax,
Dum ſe exiſtimat eſſe luce dignum, &
Viſendum, renuente me & uetante,
Ad te lector adire nil ueretur,
Semiuſtus, lacer, infacetus, infans,
Incomptus, maculoſus: & patronum
Te lector petit & uocat parentem.
Aſt æqui (precor) interim boniq;
Lector conſule, fabricamus aptum
Dum plectron tibi, dumq; ſurgit ætas,
Dum tranſit breue uer, & inſtat æſtas.
Quid non tempus & improbi labores
Præſtant? quid ue deo arduum fauente?

NICOLAI BORBONII

DE BVDAEO ET ERASMO

E græco suo.

Scis quid ab Hollando Francus Budæus Erasmo
Differat? hic dictis allicit, ille rapit.

In Podagricum amantem.

E græco suo.

Sæpe operam ludunt iuuenes, frustraq; laborant,
Quærendo quæ sit lusibus apta suis:
Illi & opes fundunt, & sese mille periclis
Obijciunt, ut quos fortius urit amor.
Quid facerem infelix æuo grauis atq; podagra,
Quid facerem si non esset amica domi?

E græco παλλαδᾶ.

Si te fata ferunt, ferre & fer, nanq; repugnans
Te crucias ipsum, nec minus illa ferunt.

Ad D. Ioannem Tagum medicũ, & amicum singularem.

Audio, tu nuper nos istuc rarius ire
Forsan & immemores questus es esse tui.
Parce queri, non est adeò mens barbara nobis,
Non adeò tigres nos genuere feræ,
Vt te obliuisci talem possimus amicum,
Et medicum, & uerè nomine req; Tagum.
Crede mihi radix qui nos coniungit amoris
Hæret, & in medio pectore fixa meo est:

Nec

Nec mors ipsa quidem nostro crudelis amori
 Finis erit: finis qui fuit, autor erit,
Nempe deus: nostris qui sese instillat & aptat
 Mentibus, hic nostri finis amoris erit.

AD DEVM. E græco suo.

O pater, ô hominum deus, & spes una, salusq;,
 Quo sine quæ fiunt sunt ea facta nihil:
Qui regis humanæ tenuissima lintea nauis,
 Et pressam uentis undiuagamq; ratem:
Sæuus ad infernas nos attrahit Auster abyssos,
 O deus incertæ dirige puppis iter.

In Marcum.

Tu qui Marce facis mala carmina, sæpius æquo
 Illa mihi recitans deteriora facis.
Vt bona sint demus, tamen assidue illa canendo
 Efficis ut mala sint, displiceantq; magis.
Omne quod est nimiũ, ingratũ est, sentẽtia prisca est,
 Si nimium sumas mellis, amaror erit.

AD DIVVM FRANCISCVM regem Gal.

O rex, ô quem iure colunt gens Martia Galli,
 Francisce, Hectorea nobile stirpe genus:
Te deus elegit columen uirtutis, ut æquis
 Legibus hunc orbem iustitiaq; regas:
Vt mala propulses, ut dignis præmia reddas,

Vt regnet uirtus, exulet omne scelus:
Vt sanctis faueas, sceptroq; rebellibus obsis,
Vt sit res regni publica tuta tui.
Rex pie sis felix, iuuenem nec sperne poëtam,
Postremum in famulis quem iuuat esse tuis.
Tu colis ingenuas artes, ornasq; poëtas,
Hoc est egregij nobile regis opus.
Dij mihi dent istas ut poßim dicere laudes,
Fortiaq; heroo facta canenda pede:
Vt mihi defuerint uires, at prompta uoluntas
Pars adfectatæ maxima laudis erit.

Ad puellam niue lusitantem. E græco suo.

Candida candenti gestis niue ludere uirgo,
Nunc quando extinctis floribus horret hyems.
Ast inter digitos tibi nix perit atq; liquescit,
Sic pereunt homines quos tua forma coquit.

Ad puellam. E græco πολιτιανȣ̃.

Pallentem uiolam mittis, palloris abunde
Est mihi, se cuius sanguine pascit Amor.

E græco τȣ̃ αὐτȣ̃.

Dans folia & flores cupienti carpere fructum,
Significas omnem ludere nos operam.

Ad Carolum Turnoniũ herum.

Carole uirtutum quamuis fulgore tuarum

Terrear,

Terrear, & generis nobilitate tui:
Et licet ingenij sit plusquã rustica nostri
Rusticitas, & cum rusticitate pudor:
Non tamen usq; adeò male sum mihi conscius, ut non
In famulis ausim me numerare tuis.
Nec me summa tui reuerentia, nec pudor ullus
Impediet, semper quin tuus esse uelim.
Qui tentat tenebras isthic offundere nobis,
Ostendam quàm sit uanus homo & nihili.
Nil timeo, quid mens timeat sibi conscia recti?
Mens insons, & quam noxia nulla grauat?
Quicquid erit, scribam, Musa prohibente uel ipsa,
Nempe amor hortatur scribere, uincat amor.

In Gelliam. E græco suo.

Cur faciem ungentis & fuco Gellia tingis?
Crede mihi, ex Hecuba non facies Helenen.

In quendam importunum & petacem. E græco suo.

Me petis auxilium frustra, neq; cernis amice
Fortunæ quantis merser & ipse malis.
Nemo homini præstare potest quod non habet ipse:
Si cæcum ducit cæcus, uterq; cadit.

In quendam inexorabilem. E græco suo.

Næ tu ferreus es, quem nullis flectere uerbis

Nec lachrymis poßim, nec prece, nec precio.

In nouercas. E græco ϰαλλιμάχου.

Priuignus statuam cingebat flore nouercæ,
Cum uita & mores interijsse ratus.
Oppreßit miserum statua inclinata: nouercæ
Si sapis ô iuuenis busta uel ipsa fuge.

Taltibij medici epitaphion.

Taltibius iacet hic medica clarißimus arte,
Qui fuit ætatis dictus Apollo suæ.
Aegros omne genus curabat, & arte leuabat,
Ast alijs medicus, defuit ipse sibi.

In uxores.

Peßima res uxor, poterit sic utilis esse,
Præproperè moriens det tibi quicquid habet.

De solicita potentum uita. Tale ferè est epigrãma apud Thomam Morum.

Semper habet uarias immensa potentia curas,
Et refici placido membra sopore uetat.
Non prodit princeps nisi milite cinctus & armis,
Infelix, aliquo semper ab hoste timet.
Vescendum est quoties, aliquis prægustet oportet,
Prælibetq; prius quàm bibat ille merum.
Esse parum tutum declarant talia regem,
Quàm graue sustineat, magna tyrannis onus:

Nempe satellitium metuendos indicat hostes:
Toxica prægustans esse cauenda monet.
Ergo metu quisnam uacat hic locus? illa timorem
Quæ pellunt, eadem plena timore uides.

AD CLAVD. LONVIVM
præsulem Ling.

Si tot carminibus laudant simulacra poëtæ,
Frigidaq́; humana saxa polita manu:
Quanto te melius uatum chorus omnis in unum
Conferat, & Musæ quicquid honoris habent!
Virtutis raræ uiuum & spirabile præsul
Te non mortalis dextera fecit opus.

E græco suo.

Sorte sua felix contentus, si modo quisquam
Felicis nomen uiuus habere potest.

Aristotelis sententia. E græco.

Hic propè dimidium uitæ dormitur, & ipsum
Per somnum, similes diues inopsq́; iacent.
Crœse igitur regum ditißime, num tibi fermè
Dimidio uitæ par fuit Irus egens?

E græco ἄδηλον.

Omnia sunt risus, puluis, nihil omnia, nempe
Omnia sunt ex ijs quæ ratione carent.

Vita humana cursus ad mortem.

Fallimur, & cæci mortem procul esse putamus,

Illa tamen medio corpore clausa latet.
Quandoquidem ex illa qua primum nascimur hora,
It uitæ iuncto mors comes atra pede:
Partem aliquam uitæ semper furatur, & ipsam
Diminuit uitam quælibet hora tuam:
Et morimur sensim, & momento extinguimur uno,
Non secus ac lampas deficiente oleo.
Mors nihil ut perimat, tamē ipso in tēpore præstò est:
Quin nunc, ah miseri, dum loquimur, morimur.

Ad Carolum Turnonium.

Algeo ueste carens, uestes tibi Carle supersunt,
Sat fuerit de tot uestibus una mihi,
Quæ tibi seruiuit iam multum temporis, illam
Illam Mecœnas ambio, non aliam.
Principis est alere & donis ornare poëtas,
Scilicet ij clausum pectore numen habent.
Exiguum magno pensabo munere munus,
Carminibus tollam nomen in astra tuum.
Nesciet Hectoreo te nemo ex sanguine cretum,
Fama tibi crescet lucida sole magis.

Ad eundem.

Carole Mecœnas quod salua fronte rogamus,
Si potes hoc salua fronte negare, nega.

De quodam nomine Alastore, & monacho laruas ac nocturnos lemures simulante.

Vxorem

Vxorem esse ratus matrem uitiauit Alastor,
Et grauidam cernens, irruit atq; necat.
At mulier moriens, per te (inquit) siccine fili
Filius & frater mater & ipsa cadunt?
Infelix tormenta subit, crimenq; fatetur,
Ad pœnæ trahitur supplicijq; locum.
Carnifices miserum incuruant, & lumina uelant,
Et trunco immites colla secanda locant:
Per superos ille obtestans, finite (inquit) amici,
Vt uideam lucem uel semel ante necem.
Vnus carnificum clamantis adhucq; loquentis
Fulmineo pendens amputat ense caput.
Orba uiro coniunx nunc cærea manibus offert
Lumina, & antiquo pocula plena mero:
Hoc facit ut placet uolitanteis undiq; laruas,
Quæ noctu infestant seq; suamq; domum.
Hæc ego credebam ludibria dæmonis esse,
Quæ monachi insidiæ luxuriantis erant.
Res abit in uulgus, monachus traducitur, ô nos
Cæcos, qui monachos credimus esse deos.

E græco ἀδήλου.

Hanc potius uitam Heraclete, hæc tempora defle,
Hæc uita est lachrymis quàm tua digna magis.
Hanc potius uitam, hæc Democrite tempora ride,
Hæc uita est risu quàm tua digna magis.
Vos ego contemplans, dubito quî fiet, ut ambos

Hunc imiter ridens, hunc imiter lachrymans.

E græco ἄδηλον.

Aedificare domos multas, & pascere multos,
Hoc ad egestatem perbreue ducit iter.

Ad puellam. E græco suo.

Præ te non duri montes, non robora dura,
Durior est glacies pectore nulla tuo.
Non adamas præ te durus, non marmora dura,
Duritiem uincunt nulla metalla tuam.
Sis quàm dura uoles, certe moriêre, cinisq;
Fies, ô uirgo mitior ergo ueni.
Non sum adeò informis, quin sim te dignus amica,
In speculo formam cogor amare meam.
Oscula da centum, da circum brachia collo,
Sim tuus, & mea sis, accipe daq; fidem.
Quem fugis? ah demens, cur membra decora iuuentæ,
Cur etiam sordent munera nostra tibi?
Dura manes? aliam inueniam, quæ carmine nostro
Clara erit, at serò facta dolebis anus.

E græco suo. Ex tempore.

Sis bonus & iustus, tamen hinc cum fata uocabunt,
Sat uitio uerti quod tibi poßit, erit.

De libello suo.

Hunc ego cum uideam non ultra posse teneri,
E nido quin iam prodeat, ut uolucer:

Gratus

Gratus eat, gratosq; petat, uel grata salutet
Limina, nam grato fluxit ab ore liber.

In Codrum.

Barbatum est mentum, mens est tibi barbara Codre,
Barbaries barbæ conuenit ista tuæ.

Ad Ioan. Sturmium.

Ad cœnam tibi si placet uenire
Sturmi, ut pollicitus ueni, parata est.

Monosticha in ærumnas Herculis.

Bis sex Herculei qui sint hinc disce labores.
Palma Cleonæo stat prima leone perempto.
Proxima quæ sequitur uirtus, est bellua Lernæ.
Laus Erymanthæum sibi tertia uindicat aprum.
Quarta est æripedi rapta aurea cornua ceruæ.
Deiecit quintus stymphalidas ordo uolucres.
Vi sexta, baltheo spoliata est fortis Amazon.
Septima in Augæis stabulis uictoria fulget.
Octaua expulsi clara est luctamine tauri.
Quæ Diomedis equos domuit uis inclyta nona est.
Hinc decima est, iacuit qua Geryon, ille tricorpor.
Vndecima Hesperidum uicto aurea mâla Dracone.
Extremus meruit Stygius Canis esse triumphus.

In quempiam. E græco suo.

Cuiusdam uetus est dictum sapientis, Amicus

Nunquã qui leuiter desijt esse, fuit.
Quod si uel minimam posses adducere caussam
Ob quam nobiscum tam petulanter agas:
Nil quererer meipsum accusans, culpamq; faterer:
Set scio quid monstri callidus intus alas.
Rumperis inuidia, primis hic morbus ab annis
Tabifico renes pascitur igne tuos.

Consecratio Mensæ.

O deus adpositis adponendisq; precamur,
Et nobis placido numine dexter, ades.

Gratiæ.

Quas agimus Grates læta pater accipe fronte,
Qui nobis larga das alimenta manu.
Te colimus, te rex ueneramur maxime regum,
Gloria quem solum quem decet omnis honos.

Ἀδέσποτον græcum.

Arma gerens Pallas, Venerem uidet arma gerentem:
Nunc pugnam, Sodes, nunc ineamus, ait.
Cypria respondit, quam nunc audacula temnis
Armatam, cum te uicit, inermis erat.

E græco νικάρχου.

Cur me iterum Venerem Tritonia uirgo lacessis,
Inuadens rapida munera nostra manu?
Vt meminisse potes, qui Iudex sedit in Ida,
Me pulchram præ te censuit esse Paris:

Iure

Iure meum hoc mâlũ est, cedunt tibi et ensis & hasta,
De mâlo fuerit lis prior illa satis.

E græco suo.

Quæ nimis est iuuenis, uel cui bona transijt ætas,
Ingenue liceat dicere, neutra placet.
Si tamen hic nobis utriusuis optio detur,
Malo nimis iuuenem, Tuq; ualebis anus.
Ast integra ætas, stata si modo forma sequatur,
Et placidi mores, est ea digna Ioue.

Ad amicum, qualem sibi amicam optet. E græco suo.

Et iuuenem & facilem Venerem uolo, delige talem,
Nec nimium pinguem, nec nimium gracilem.

Aliud.

Hanc uolo quæ facileis nobis indulgeat ultro
Amplexus, & cui sit iuuenile femur.

Aliud.

Fœmina sit facilis iuuenisq;, placebit, at omnis
Sit morosa procul, sit procul omnis anus.

Aliud.

Este procul uetulæ, procul ô procul este seueræ,
Et iuuene, & facili uirgine gaudet Amor.

Aliud.

Illa oculis semper uenit optatißima nostris,
Quæ iuuenis, quæ non imperiosa uenit.

In malum quempiam ducem.
E græco suo.

Dux malus & magnus cum sis, ecce omnia per te
Sunt male: quæ male sunt omnia: peius erunt:
Peius erunt si non falsa est uæ fama susurrat,
Qui tibi succedet te quoq; peior erit.
Ex ouo corui nascatur coruus oportet,
Naturam referunt semina quæq; suam.

In discessum suũ ab urbe Valentia. Ex tempore, inter equitandum.

Te quod amica graui premerère Valentia peste
Liquimus, & ripam Rhodani, camposq; uirenteis,
Desertam petimus terram, præruptaq; saxa,
Sunt ubi inacceßi montes, uastæq; cauernæ,
Et rapidus torrens, qui saxa immania torquet,
Præcipitesq; trahit quercus, turresq;, gregesq;,
Hic loca sunt ursis, sunt hic loca tigribus apta,
Ventorum hic rabies, nix alta, æternaq; bruma,
Hic gens non hominum degit, set more ferarum.

Distichon & hoc αὐτοσχέδιον, in itinere supradicto.

Nos boreæ rabies aduersa moratur & urget,
Iratos nobis suspicor esse deos.

Tetrastichon positũ in Aulæis

nobilißimi,

nobilissimi uiri L. Gryniani, ad effigiem solis.

Illustrat radijs totum Sol igneus orbem,
Ille tamen tempus quo tenebrescet, erit.
At CHRISTVS *qui uera dei stat patris imago,*
Solus hic æterni lumina solis habet.

In Castorem & Castorium.

Castorius iudex à scriba Castore differt,
Implicat hic prædam retibus, ille uorat.

Ad Rupellam puellam.

Ex quo (crede mihi) hinc Rubella abisti,
Tres flerunt Charites, nouemq; Musæ,
Flerunt & Veneres Cupidinesq;,
Flerunt, non minus ac suum Catulli
Fleuit Lesbia passerem peremptum.

Ad Diony. Corronem, Carnuten.

Cur me flere uetas, Amice & angi,
Corro lux mea, mel meum, meum cor?
Cur tam me hic miserum diu atq; solum
Cum desiderio tui relinquis?
Nam solus uideor mihi, miserq;, &
Planè dimidiatus esse, ubi tu
Non sis, lux mea, mel meum, meum cor.

Ad Rubellam.

Sis grata, & facilis, Rubella, semper

Fac dicare Rubella, non Rebellis.

E græco ſuo.

Semper ero infelix? alienoq́; obrutus ære?
Confectus curis? poſthabitusq́; cocis?
Aeger? pannoſus? patrijs procul actus ab oris?
Mancipio ſimilis? ſqualidus? exul? inops?
Non ero: Nam finem dabit his deus, unica noſtræ
Spes animæ, nunquam deſerit ille ſuos.

Ad Florimundum Guttanum.

Ad coruos abeat tandem teterrima peſtis,
Vt mihi reddaris, teq́; uidere queam.
Ante oculos Guttane mihi uerſaris in horas,
Te præter, tota ſomnio nocte nihil.
Felix ille dies qui nos doctiſsime frater
Incolumeis reddet, te mihi, meq́; tibi:
Illum (nanq; potes, potes optime maxime ſolus)
Illum CHRISTE *uelis accelerare diem.*

E græco ſuo.

Hæc ætas uenatur opes, uenatur honores,
Plurima mens lucro dedita, nulla deo.

In puerum ſuum cognomento Durum.

Imperfecta mihi furatus carmina Durus,
Hoſtibus oſtendit datq́; legenda meis:
Ii mihi ſunt hoſtes, qui miſcent ſacra profanis,

Oderunt

Oderunt peius qui pietate nihil:
Qui studia irrident meliora, deumq; perosi
Indulgent genio flagitijsq; suis:
Barbaries quibus est cordi, lucrumq; nefandum,
Qui dant præcipites semet in omne scelus,
Sordida quos misere longas iuuat alea noctes,
Quos penitus constat sponte perire sua,
Quos Venus infamat præpostera, fœda libido;
Quos terra indignum ferre grauatur onus,
Quos agitant Horci furiæ, stygiusq; satelles,
Quos sua testatur uita negare deum.
Non pudet os istud sic me traducere Dure?
Cur me delicias pestibus hisce facis?
Informeis & adhuc duros nullo ordine uersus
Ne contrectares, plus decies uetui.
Dure puer, durus cum sis re, & nomine Durus,
Esse mihi duras experiere manus.

E græco suo.

Quæ uigiles animo uersamus luce diurna
Vota, solet noctu grata referre quies.

In quendam effœminatum.

Tingis & intorques muliebri more capillos,
Et faciem fucas sollicitasq; tuam,
Conarisq; amens barba iuuenescere uulsa,
Cum pueris saltas uirgineisq; choris:
Sunt religati auro digiti, gemmisq; refulgent,

Blandula fœminea uerbula uoce fluunt.
Sæpe noua sub ueste nites, & odoribus halas,
Sæpe uno scalpis molliter ungue caput:
Discinctus gaudes crepidis incedere pictis,
Quas instar lunæ corniculantis habes:
Egregie bibis, & conuiuia læta frequentas,
Ludis, scortaris, multa tacenda facis:
Delicijs (breuiter) coopertus es atq; sepultus,
Scilicet in promptu est optima causa tibi.
Audisti iuuenis quendam qui diceret olim,
Viue hodie, sera est crastina uita nimis:
Atq; ita delicijs mersum te uiuere credis,
Sic uitam tanquam cras moriturus agis.
Sic moreris uiuens, etenim sic uiuere mors est:
Nempe malæ uitæ mors mala, finis erit.

FIDES CHRISTIANA.

E græco suo.

Si desit tibi sancta fides in rebus agendis,
Nil nisi peccatum quod facis esse potest.

De coniugum miserijs.

Felix ille quidem quem nullus creditor angit,
Mox qui connubium ferre patiq; negat:
Et quem progenies secus ignem nulla micantem,
Quemq; premit uastæ nulla querela domus.
Coniugis est felix aduentus, mors quoq; felix:
Sed si nupta citò funere rapta cadat:

Si dos

Si dos ampla manet, nullus si filius adsit,
Omnia sic certe sunt meliora tibi.
Si tibi formosa est uxor, communis habetur,
Si sit deformis, non placet illa tibi.
Forma tamen quædam media est, qua nec tua certe
Fœmina communis, nec tibi turpis erit:
Non tibi deformis, multis formosa placebit:
Si sapis, uxori sit stata forma tuæ.

Lingua. E græco suo.

Nobile lingua bonum, quæ fari in tempore nouit,
At quæ non nouit, nobile lingua malum.

In quempiam ψευδεπίσκοπον.

Nil aliud quidam quàm turpeis narrat amores,
Ad Venerem natus mollitiemq; senex:
Concubitus memorat ueteres, & dulcia furta,
Talibus in rebus Iuppiter (inquit) eram.
Huic etiam quamuis capulari æuoq; trementi,
Quæ curas abigant sunt duo scorta domi.
Interea & populum compilat & urget iniquis
Legibus, extorquens, & uiolenter agens.
Poßidet hic arces, & digna palatia rege,
Aurea uasa, canes, accipitres, & equos.
Quiq; ita grassatur, se credit ἐπίσκοπον esse,
Commissum rabido dum uorat ore gregem.
Quando erit, ut nobis tandem deus optime, quando
Subuenias? fugient te ueniente lupi.

Respice, ades, miserere ouium pie Christe tuarum,
Quæ crucis & mortis caussa fuere tuæ.

Ex diuo Paulo, de carne & spiritu.

Est caro spiritui contraria, spiritus illi,
Conueniunt nunquã spiritus atq; caro.

AD D. MARGARETAM Nauarrorũ reginam, FRANCISCI regis sororem.

Ad te confugio, fatis agitatus iniquis,
O qua non superest fœmina sancta magis.
Ipse deus solus, solus deus extitit (inquã)
Autor, ut auderem limen adire tuum.
Adflictum regina uide, & miserâre poëtam,
In tánta minimus qui cupit esse domo.
Hic animus magno semper flagrauit amore
Tollendi in cœlum teq́; tuumq́; genus.
Ingenium & uires Christus mihi certus Apollo
Suggeret, & fiam qualis Homerus erat.
Respice me, fiam subitò Linus alter, & Orpheus,
Fiam te ut Zephyro flante, canorus olor.

AD LVCIVM Stellam Mediolanen.

Atra mors non est adeò timenda,
Vt tibi nil sit magis expetendum:

Si futuro

Si futurorum tibi cor bonorum
Specula tangit.
Quicquid in sanctis legitur prophetis,
Et libris sacris, animos piorum
Hoc docet nostram perijsse mortem
Munere CHRISTI.
Mors iacet certe superata CHRISTI
Morte, nec CHRISTO *dominatur ultra:*
Nosq; qui CHRISTVM *sequimur fideles*
Viuimus unà.
Hoc semel corpus morietur ægrum,
In diem set quod domini resurget
Lucidum uitro magis & recocto
Purius auro.
Sol ut à luna tamen, utq; stellæ
Differunt, sic tum uarie resurgent
Mortui: cœlum manet innocenteis,
Terra scelestos.
Ergo ne mortem metuas rogamus
Spe bona fretus, potiusq; CHRISTO
Gaudeas iungi, fieriq; Luci
Stella refulgens.

Ad libelli sui emptorem.
E græco suo.

Quod ue nale uides, ne dicas uile uolumen,
Forsitan hoc quiddam uilius emptor habet.

E græco τοῦ παλλαδᾶ.

Scena est hæc uita, ac ludus, uel ludere disce
Abijciens curas, uel tua damna pati.

E græco τοῦ αὐτοῦ.

Coniuge defunctâ cui rursus ducitur uxor,
In pelagi fracta naue pericla redit.

Ad pueros condiscipulos suos.

In primis pueri CHRISTVM *discamus amare,*
Hic fons est à quo uita salusq; fluunt.
Displiceat nobis scelus omne, superbia, liuor,
Torpor, mollities, ira, cupido, gula:
Cordibus in nostris dominum pingamus IESVM,
Primus hic est nobis conciliandus amor.
Obsecro ô pueri uiuamus crimine puri,
Non amat impuros uirginis ille puer:
CHRISTO *nulla potest melior doctrina parari,*
Debet ad hunc acies tendere nostra scopum.
Christum laudemus semper, semperq; precemur,
In stygios casses ne cadat ægra caro:
Ne post hanc miseram & peiorem carcere uitam,
Demur tartareis præda uoranda rogis.

In Ponticum.

Ponticus illuneis perq; atras currere noctes
Adsolet, & ueluti noctua, luce latet:
Nimirum metuit laruas lemuresq; tremendos,
Quos uxor fingit se uafra nocte pati.

Quàm

Quàm fœlix ista est tua Pontice fœmina, talem
Nacta uirum, ludos te quoq; nacta suos.

In Grondillum, Ludimagistrum.

Dic Grondille, quid impedit magister
Quo te carnificem minus potestas
Vrbis fecerit? hoc tibi profectò
Munus congrueret, bene ut scelestos
Torqueres homines, homo tremendus,
Plagosus, furiosus, impius, trux,
Immitis, truculentus, asper, atrox,
Toruo lumine, uoce, fronte, naso,
Formidabilis, omnibusq; membris.
Væh uobis pueri cutiq; uestræ,
Grondillus quibus obtigit magister.
O ciues, adeóne cæca mens est
Vobis? siccine liberos amatis?
Vestra & uiscera? sanguinemq; uestrum?

Plagosus ludi magister

In eundem.

Cum tu gymnasio præsis Grondille magister,
Cur Musas rides, barbariemq; doces?
Musas, & linguas rides, & quicquid honestum est,
Dignus ob id uulgo uiuere dictus homo.
Viuere dictus homo dignus Grondille triumphas.
Vis dicam quid sis? bellua dictus homo.

In quendam.

Cum personatus graderis, uel crimina celas,

Vel fugitas laudem tu bene si quid agis.

In eundem.

Cur uelas faciem graderis dum nocte per urbem?
Dic nebulo: at fari te tua larua uetat.
Si bonus es, qualis q; cupis laruate uideri,
Cur famæ tenebras inijcis ipse tuæ?

Iac. Carmolei Questoris integerr. epitaphion. Ex tempore.

Incusare deos omneis iniustaq; fata
Dicere, flagitium ni foret atq; nefas,
Carmoleum sibi quæstorem respublica raptum
Gallica quod doleat quodq; queratur habet.
Quod mortale fuit corpus requiescit in urna,
Spiritus in cœlo, uenerat unde prius.

E græco suo.

Sum tuus, et meus es, meus haud sum, nec tuus ipse es,
Et deus est noster, cuius uterq; sumus.

Rosaria.

Est operæprecium exoriente rosaria sole
Visere, cum uerno tempore ridet humus.

Rosa rubra.

Alba fui quondam, rubri quæ caussa coloris?
Me proprio tinxit sanguine pulchra Venus.

Rosa alba.

Lactea sum, sed mox flaccesco & marcida fio,

Sic

Sic uestra ô iuuenes forma decorq́; fugit.

Flos qui Solisequium dicitur.

Quo se cunq; ferat, solem (mirabile dictu)
Flore sequor croceo, Solsequiumq́; uocor.

AD D. MARGARETAM Nauarrorũ reginam, FRANCISCI regis sororem.

Si me de numero famulorum diua tuorum
Esse uoles, quis me doctior alter erit?
Quis me liberior? quis me felicior uno?
Aut quis olor fundet dulcius ore melos?
Dicar ego antiquos omneis æquare poëtas,
Orphea threïcium, phœbigenamq́; Linon:
Et regis soror, & regis celebrabere coniunx,
Magaris, hoc mundus nomine plenus erit.
Virtutes cantabo tuas, prolemq́;, fidemq́;,
Inq; tuas laudes ingeniosus ero.
Tunc cœlum attingam digito, tunc magnus, & omni
Maior Fortuna dicar, & Inuidia.
Me modo respicias, iuuenemq́; inopemq́; poëtam,
Indignis tractant quem fera fata modis.
Dedecus est uatem trita sic ire lacerna,
Cuius ab æthereа spiritus arce uenit.
Respice me tantum, Musis & Apolline posthac
Nil opus, in præsens tu mihi numen eris.

E græco τ̃ ἀμμιανȣ̃, in Marcum.

Lacte culex fluat, & citius mel cantharus edat,
Quàm facias, cum sis scorpio, Marce bonum:
Nam uelut inuisum Saturni sydus, inique
Semper agens, alios non sinis esse bonos.

Antonij Turnonij illustriss. equitis epitaphion.

Ante diem Antoni Turnonie clarus obisti,
FRANCISCO regi charus & æquus eques:
Spe fraudata sua & domino Turnonia tellus
Nunc gemit, atq; suum clamat obisse patrem:
Spiritus æterna fœlix in pace quiescit,
Inclyta Parthenope nobile corpus habet.

Ad quendam.

Aut placeo, aut tibi non placeo: sic esse necesse est:
Vel sum, uel non sum gratus ut ante tibi.
Oro mihi (tu nanq; potes) hunc exime scrupum,
Nec me suspensum sollicitumq́; tene.

E græco suo.

Infœlix natura ego sum: cur? nescio: Caussam
Ignorare etiam me mea fata uolunt.
Ergo uelim nolim fortunam ferre necesse est,
Mors dabitur finis, si modo finis erit.

In Cascam.

Nunquam dignaris mecum colludere Casca:

Si non uis mecum ludere Casca, caca.

In seipsum.

Non epulis capior lautis luxuq; paratis:
Nolo saginari, set uolo corpus ali.
Quæ mihi ab immodico defendat frigore membra,
Quaq; tegar, uestis plus satis una mihi.
Sic seruum Christi esse humilem, paruoq; beatum,
Contentumq; sua uiuere sorte decet.

In Casprum & Violetum.

Quæ geminos fratres, & partu mater eodem
Edidit, hæc aptum nomen utriq; dedit:
Nam Casper caprum redolet, Violetus oletum:
Apta suis ambo nomina rebus habent.

In Casprum.

Dic mihi ficosi qui lingis putria scorti
Inguina, quid mirum si male Casper oles?

Ad fratrem Ioan. Borbonium, prætorem Musseïanum.

Si uacat atq; placet casum cognoscere nostrum,
Quem referam paucis, audi charissime frater:
Quanq̃ animus meminisse stupet concussus et horret,
Dum furit horrificis agitatus flatibus aër,
Et sternit segetes, uellit radicitus ornos,
Sublimeisq; ædes, & summas deijcit arces,
Et glomerat densas immani turbine nubes,

Aequoraq; & fluuios uexat, sæuoq; boatu
Mortaleis omneis, & murmure territat orbem,
Dilacerat naues, inuoluit & obruit undis.
Solus eram antiqua digressus ab urbe Vienna
Maßiliam rediens, tumido indomitoq; uehebar
Lætus equo, Rhodanus solito magis imbribus atris
Auctus inundarat, secum mala plurima uoluens,
Barbarior Scylla, Syrti, uastaq; Charybdi:
Ipse equitans, fluctusq; & uim mirabar aquarum,
E summaq; rates pereunteis rupe uidebam,
Eq; uia angusta: subitò ecce mihi obuia capra:
Restat equus, reuocatq; gradũ, & se attollit in auras
Territus, ac tandem resupinus labitur ipsum
Spumantem in Rhodanũ, ac me secũ traxit in undas,
Per spinas, durosq; rubos, præruptaq; saxa.
At pater omnipotens, quem magna uoce cadendo
Spemq; fidemq; tenens, iterumq; iterumq; uocaram,
Me extricauit equo, nandiq; repente peritum
Reddidit, atq; dedit uires, & brachia mouit:
Paulatim adnaui terræ, set ueste grauatus,
Non poteram madida saxosam scandere ripam,
Et biberam egregie, & casu stupefactus acerbo
Atq; oblitus equi poteram nihil edere uocis.
Præteriens illhac humanus fortè uiator,
Esto animo magno, nam te (inquit) amice iuuabo:
Descendit, dextraq; trahit, prensatq; sinistra
Aspera

Aspera saxa unca: rupem superamus anheli,
Semianimisq; uiæ reddor, tremor occupat artus,
Horreo despiciens magnum & fatale periclum,
Attollensq; oculos, geminasq; ad sydera palmas
Ex imo superis effundo pectore grates.
Quod nisi seruasset deus, auxiliumq; tulisset,
Fluctibus in medijs nunc eßem piscibus esca,
Nunc uel in ignota uentis uersarer arena.
Interea robustus equus fortisq; natando
Enatat, incolumemq; mihi se mitior offert.
Conscendo, oppidulumq; peto, cui Condria nomen
Hospita me excepit, mulier pulcherrima forma,
Atq; pudicitia præclara, & fida marito.
Hæc ubi me uidit, tantos miserata labores
Suppeditat uestes alias, solatur, & ignem
Excitat ingentem, lectum concinnat, & ipsa
Vina dapesq; parat, sic me pia fœmina fouit.
Hinc me hilarem surgens & pulchra luce corusca
Excußit somno atq; thoro Tithonia coniunx.

Consultò agenda omnia.
E græco suo.

Prospice facturus quô factum tendere poßit,
Serò piget cœpti cum male ceßit opus.

In G. Copum medicum.

Quo medicina uetus stygijs reuocetur ab umbris,
Solus tale potest edere Copus opus.

Virgilium per i, non Vergilium per e dicendũ, cõtrà quàm Politianus in Miscel. præcipit.

Publius & Paphius mihi donauere nomisma,
Quo nihil argento purius esse potest:
Peruetus est: in eo legitur sculptumq; uidetur
Virgilij nomen, laurigerumq; caput.
Virgilium, non Vergilium lego, nempe secunda
Hîc uocalis abest, syllaba prima Vir est.
Virgilium à uirga, cur nobis non placet æque,
Atq; à Vergilijs dicere Vergilium?
Iã mihi qui tabulas, fragmẽta, & marmora, & arcus
Obijciunt, ualeant, me nihil ista mouent.

Ad Carolum Turnonium herum suum.

Gaudebis genio scriptorum Carle meorum,
Dum mea gaudebit Musa fauore tuo.
Nam mihi ni spires, nullus spirabit Apollo:
Sic cygnus Zephyro non nisi flante canit.

Ad eundem.

Te ueneror meritò, mi Carole, perq; libenter,
Tum quia herus meus es, tum quia talis herus.

De indigna & miseranda clade nostrorum apud Neapolim.

Dardanidæ iuuenes Francorum gloria gentis,

Dum fera sanguinei Martis in arma ruunt:
Dum generis robur spirant, belliq; uidentur
Fulmina, Lautreco sub duce magnanimo:
Territus insueta uirtutis imagine Mauors,
Tydidæ memori pectore uulnus habet:
Nanq; aliquid maius præ se manus illa ferebat,
Cum mucro aut fortem postulat hasta manum,
Quàm dux æthôlum gradiuo infligere uulnus
Ausus, cum nulli parceret ille deûm.
Conserere ergo manus campo declinat aperto,
Aggrediturq́; alia Mars superare uia.
(O fati inuidiam) graßans per Gallica castra
Ille deus, pestis uirus ubiq; serit:
Imbellem, natumq́; malis docet artibus hostem,
Vt sal, utq́; omnes inficiantur aquæ,
Vtq́; impune cadat Francorum exercitus omnis
Efficit, indomitum dum furit atra lues.
Sic cecidere uiri, uix è tot millibus unum
Illæsum clades nobilis illa dedit.
Nulla prius talem uiderunt secula pestem,
(Proh dolor) hæc qualis parthenopæa fuit.
Crudeles Parcæ, aut potius Mars perfidus ille
Abstulit herôas Francia magna tuos.
Nemo suæ fidat uirtuti, ubi fraude dolisq́;,
Non forti ueniunt bella gerenda manu.

In Fortunam. E græco ἀκμίου.

Si fortuna uolet fies de paupere diues,
Si uolet, Irus eris, qui modo Crœsus eras.

E græco suo.

Omnia si fato fiunt, inuictaq́; regnat
In omnibus necesßitas,
Cur animo in dura fortuna linquimur ægri?
Cur prospera insolescimus?
Vt bene quid facias, facit hoc deus ipse, Profectò
Cœlestis est opus patris.
Vt male quid facias, huc te miser inijcis ipse,
Culpa tua infelix peris.
Vtcunq; est, hæc uox manet, æternumq́; manebit,
NOVIT *deus qui sint sui.*

Ad amatorem. E græco suo.

Quisquis amas (moneo) ferro præcordia dura,
Nec nimium propera, sed patienter ama:
Perfer nequitias, animosq́;, & uerba puellæ,
Fortius est etiam uerbera posse pati:
Si modo sollicitos aliquis deus audit amanteis,
Qui patitur, uoti tempore compos erit.

In Fortunam. E græco suo.

Cur non à cunctis Fortunæ numen amatur?
Hanc adamat diues quam miser odit inops.

IN PVBLIVM ET PAphium condiscipulos.

Qui mihi sunt socij pueri duo, pulcher uterq;

Et meritò

Et meritò dici doctus uterq; potest:
Publius & Paphius sunt nomina, Publius artis
Ingenij Paphius dexteritate ualet.
Ii cantant, Musasq; colunt feliciter ambo,
Et faciunt summo carmina digna Ioue.
Set quod præcipuum est, sunt castis moribus ambo,
Sunt pia, sunt CHRISTO *corda dicata duo.*
Hoc taleis animos, qui non uehementer amarit,
Hunc ausim lapidem dicere, non hominem.

In eosdem.

Musica me præcepta docent, artemq; canendi,
Ingenui pueri Publius & Paphius:
Ambo ætate, fide, lingua, indole, moribus, ore,
Incessu, cultu, uoce, pudore, pares:
Atq; ab utroq; pari constringor, & uror amore,
Dimidioq; mei diligo utrunq; magis.
Ergo mei cum dimidium sibi seruet uterq;,
Iam mihi quid restat? qui loquor? aut ubi sum?

In sophistam quendam & ineptũ poëtam. E græco suo.

Hunc nodum dissolue mihi spinose sophista,
Plurima cum facias carmina, nulla facis.

Εἰς τοὺς κωνώπας. E gręco πολιτιανοῦ.

Fertilis ut Venerem culices quos procreat unda,
Hos in amore uiros exuperare decet:

Nam uolucrem culices alarum imitantur Amorem
Remigio, & multum sanguinis ore bibunt:
Cantillantq; deum Cômum mollemq;, uagumq;,
Et resoluta graui membra sopore petunt:
Lecto illabuntur, supra ipsas sæpe papillas
Stant, & pertentant fœmina quicquid habet:
Nocte uident, uigiles, gens improba: signa uirorum
Quot culices ergo quis tot Amoris habet?

E græco suo.

Nunc bona pars hominum, cæci, duri, atq; gigãtes,
Se credunt factis posse placere deo.
Hæc gens immensum manibus rescindere cœlum
Tentat, & è summa trudere sede Iouem.
O genus insanum, qui sic uos fascinat error?
Quis dæmon? quæ uos exagitant Furiæ?
Si uosmet facitis iustos, quid oportuit ipsum
Ferre crucem Christum? uerbera? probra? necem?
Iustitiam Christum uestram esse agnoscite tandem:
Dicite, peccatum nos sumus, atq; nihil.
Omnis homo hic nihil est, aliquid qui se putat esse:
Est aliquid quisquis se putat esse nihil.

E græco suo.

Ite aliò lasum pueri procul, ite puellæ,
Nequitias istas nolumus, ite procul.
Ite poëtarum studijs incommoda turba,
Ite ô Palladijs gens inimica uiris:

Ite

Ite aliò lusum procul hinc, sat nostra superq;
Mens coquitur curis, æstuat, atq; furit:
Isti oculi isti urunt gestus, oleumq; camino
Adijciunt: quid agam? sentio, iam pereo.

Ad Carolum Turnonium.

Sæpe loco strenæ uersus tibi Carole mitto,
Num (rogo) num credis sic tibi uerba dari?
At quid habet quod det nisi uersus Carole uates?
Quid uates aliud quàm dare uerba potest?
Verum age, si nostri sordent tibi Carole uersus,
Latrinas in quas conijciantur, habes.

In quendam. E græco suo.

Quid fratrem laceras uerbis homo perditus ipse?
Cur in eum torques quæ facis ipse mala?
Execrabilis est ea demum iniuria, quam quis
Commeritus talem conscius ipse facit.

De P. Furnerio Robino Valentinen.

Si quisquam existit pingendi maximus arte,
Cui sit Apellææ gratia rara manus,
Qui possit uarios digitis animare colores,
Speratáq; homines fallere uoce diu:
Qui faciat claro specularia lucida uitro,
Quiq; auro libros irradiare sciat:
Si quis amicitias studiosius excolit usquam,
Dispeream, si non iste Robinus erit.

Ad Claudium Borboniũ patruũ.

Gratulor hasce tibi Iani rediisse calendas
Patrue, num uires dant tibi fata nouas?
Sexaginta annos natum, qui nesciat esse,
Te iuuenem dicat, te neget esse senem:
Non mirum, instillat tantum tibi robur, & auget,
Pectore quem gestas, nec minus ore, deus.

DE G. BVDAEO PARISIEN. bonarũ literarũ principe.

Ingrata in superos ne sis ô Gallia felix,
Gallia diuino facta beata uiro.
Iam nihil est Italus quod Gallo insultet, habemus
Budæum, maius quo nihil esse potest.
Budæo Latium, Budæo Græcia debes
Vtraq; uel quicquid Pallas honoris habet.

AD FRANCISCVM CAR din. Turnonium.

Iulius occiduum Cæsar sibi subdidit orbem,
Hostibus & uictis clara trophæa tulit.
Magnus Alexander non fulmine segnior acri
Robore contriuit Persica regna suo.
Aphrica Scipiadæ domuerunt oppida magni:
Quid loquar Herculea monstra subacta manu?
Maius opus Francisce tuum est, Virtutis amore
Et CHRISTI, populum pascis alisq; tuum.

Nec sinis ut Stygius lupus insidiator ouile
Opprimat, & rabido deuoret ore gregem.
Ista triumphali curru uictoria digna est,
Quæ uenit à solo non nisi palma deo.

E græco suo.

Non secus atq; sues morti seruamur, & hora
Crastina quid portet dicere nemo potest.
Omnibus hoc notum cum sit: uiuamus, & omnis
Adposito ualeat cura dolorq́; mero.

Ad Rubellam.

Non sic Enceladus uasta torretur in Aetna,
Nec fratres, nec quos infimus orcus habet.
Non sic in fornace calent liquefacta metalla,
Vt caleo, nam me sic tua forma coquit.
Sunt geminæ ardentes faculæ tua lumina, utráuis
Lux Phœbea stupet, uictaq́; Luna rubet.

AD DEVM. opt. max. pro D. Iacobo Calancono Abb. S. Amab.

Omnia qui nutu potes, & regis omnia solus,
Et cui se mundi machina debet opus:
Qui lucem tenebrasq́; facis, qui fulmina torques,
Quem præter, nullos credimus esse deos:
Cui parent germanæ Erebi tria numina Parcæ,
Exaudi, ex animo te precor: Alme pater,
Da meus illustri ueniens Iacôbus ab ortu

Euboicos uiuat Mygdoniosq́; dies:
Nanq; Calancono mea læta superstite Musa,
Sæpius ingenio suggerit apta meo.

Vita æterna pijs expectanda.
Ex tempore.

Quisquis flagrat amore ueritatis,
Obseruans fidei, atq; perseuerans
In uera pietate: qui labores
Pro CHRISTO patitur libenter omneis,
Si rerum superest uicißitudo
Illum regna manent beata cœli.

In Zoilum. E græco suo.

Vt siculus perijt tauri fabricator aheni,
Quem primum propriæ torruit artis opus:
Sic obtrectator pereat, sic Zoilus omnis,
Auferat artificem pestis acerba suum.
Perdite uipeream uos numina, perdite linguam,
Vertite in authorem noxia tela suum.

Hoc lusit admodum puer.

Magnanimûm heroum res gestas, bella, triumphos,
Grandisono reges qui uolet ore canat:
Ista decent magnos consummatosq́; poëtas,
Qualis Virgilius, qualis Homerus erat.
Quid nobis pueris cum strage & Marte cruento,
Quos deus ut pacis pignora noster amat?

Ergo sales uiuant, ueneres, epigrammata, amores,
Et molles elegi: tristia bella procul.

Tetrastichon hoc faciebat ex tempore, rogatus à quodam orationem ad populum habituro.

Hic mihi dicturo tua gratia CHRISTE *tuusq;*
Aetherea spiret missus ab arce fauor.
Ni faueas, mage mutus ero uel piscibus ipsis:
Si faueas, dicens Tullius alter ero.

De graculo & perdice.

Graculus & perdix, Aiacis & Hectoris instar,
Dum pugnant, uulpes spectat utrunq; latens.
Anceps pugna fuit, rostris atq; unguibus atrox,
Ceu palmas neutri cedere fata uelint.
Dum colluctantur, uulpes salit, ac uorat ambos,
Sic inopinato uictor uterq; fuit.

D. FRANCISCO TVRNOnio præsuli, Causiam & purpuram Card. gratulatur.

Nunc à me, ô præsul, breuis hæc tibi littera uenit,
Non possum officij non memor esse mei.
Et memini, & meminisse iuuat, quo semper amore
Ornaris Musam, quoq; fauore, meam.
Nunc, siquando aliâs, tibi gratulor istud honoris,
Quod certum est meritis fata dedisse tuis:

Purpureum oblatum gestas Francisce galerum,
Quod dignum sacro uertice tegmen habes.
Nūc primū per te ordo patrum quos purpura uestit,
Incipit expulsa nocte referre diem.
Sola animi pietas culmen te euexit ad istud,
Non genus, antiquum quod tibi Troia dedit.
Purpureus fulgor magnis te regibus æquat,
Set similem pietas te facit esse deo.
Sis felix, in quo quasi cardine uertitur omnis
Res Francûm, & patriæ uita salusq; tuæ.

In Lucianum ẽ græco in latinũ uersum ab ERASMO ROT.

Vt posses homo græcus & Latinis
Mordax, salsus, & elegans uideri,
Erasmo eloquij utriusq; regi
Hanc debes bone Luciane lucem.

In Sutorem, Erasmi obtrectatorẽ.

Scripsit in egregium monachus qui sutor Erasmum
Infans, ingenio barbarus, & calamo,
Nescio quos nodos & spinas torsit in hostem,
Et natibus lector tædia digna tuis:
Hæc inuicta ratus tela esse, & qualia quondam
Fecerat Aeneæ Lemnius arma faber.
At nihil hos fumos metuens diuinus Erasmus,
Sutorem tonitru fulminibusq; ferit:
Nam uiuo sermone dei instructißimus heros,

Alter ut Alcides omnia monstra domat.
O Sutor Sutor, poteras crepidarius esse,
Atq; in sutrina tutior esse tua.

Dolet uulgi uicem.

E græco suo.

Sæpe suos imitata duces plebecula simplex,
Qui manibus fiunt hos putat esse deos:
Imbibit errores uarios, fraudata magistris,
Qui doceant nostri iussa uerenda dei.
Scinditur in uarias uulgus miserabile sectas,
Vix uacuum inuenias seditione locum.
Respice nos deus alme precor, miserere tuorum,
Pastoresq́; bonos aßere, perde malos.

AD FRAN. TVRNO. Cardi. in fronte libri musicis accentiunculis notati.

Thracius Tigres, fluuios, & ornos
Traxit, & rupes, fidibus canoris
Fretus, & mores hominum ferinos
Lenijt Orpheus.
Hic liber tales modulos, & omneis
Gratias, omneis ueneres canendi
Spirat, hæc doctæ tibi dant sorores
Munera præsul.
Te sibi solum statuêre regem,
Purpuratorum columen refulgens:

Atq; Turnonæ domui dederunt
Nomina Musæ.

Ad Claud. Pardianũ Lugdunen. poëtam egregium.

Si tua Musa meas est Claudi passa lituras,
Pertulit & calami uim rabiemq; mei:
Quid faciet cum liuor edax inuadet, & omni
Conspersam opprobrio dedecorare uolet?
An feret? & feret, & uincet, liuorq; crepabit:
Tunc (ah serò) uolam non habuisse manus.

Ad eundem.

Castigare tuas Musas me'ne optime Claudi
Censoremq; tui carminis esse iubes?
Pareo, & atros & multa uibîce notatos
Versus, proq; bonis ecce remitto malos.
I nunc, & posthac nos sensu omniq; carere
Iudicio, & frontem perfricuisse nega.

In Palladium Soranum.

Quidam adeò fœda & male olentia carmina fecit,
Vt grauius nullum stercus olere putes:
Et tamen huic clarum sumptumq; à Pallade nomen:
Num te ô gens quæ fers talia monstra pudet?

Ad Lud. Carinum.

Quæris quid timeam Carine frater?
Non hastas ego, non acuta tela,

Non uim,

Non uim, non rabidi pericla belli,
Non ignes, odium, minas, ruinas,
Non uentos, mare, fulmen, astra, monstra,
Non pestes, furias, famem, tyrannos,
Non per cæca uagas sepulchra formas,
Non spectra horrida, noxios ue manes,
Non quicquid (breuiter) solet timeri
Vulgò, quodq́; putant, nocere posse.
Formidabilius malum puella est
His, & tristius, imminentiusq́;:
Cui me perdere si libet licebit.

Ad Iac. Tussanum præcept.

Iam sum totius urbis officinas
Nequicquam, totiesq́; peruagatus,
Quærendo lepidi librum Marulli:
Ecquem non adij librariorum?
Set me nescio quis deus laboris
In somnis monuit mei misertus:
Tussanum (inquit) adi, dabit quod optas,
Tussanus decus utriusq́; linguæ:
Et cui non modo sunt Marulliani
Lusus, uerum etiam Catulliani, &
Musæ quicquid habent dicaciores.
Hunc unum pete, principem sororum
Doctarum, facilemq́;, candidumq́;,
Hoc nemo citius libentiusq́;.

Optatum tibi commodet Marullum.

Ad D. Nicolaũ Ambrosiũ, doctiss. uiri. P. Appiani generum.

Si quis interpres utriusq; iuris
Clarus existit celeberq; tota
Gallia, solus mihi Nicolae
Ille uideris.
Quippe qui densos aperire legum
Calleas nodos, ut in hoc senatu
Omnium primo tibi uix adulto
Gloria crescat.
Tam cáte caussas agis, & scienter
Aestimas, censes, trutinas, & æque,
Vt sacro nobis uideare iusti
Nomine dignus.
Optimi factus gener Appiani,
Rebus in magnis adeò modeste
Te geris, totos ut amore cuncti
Se tibi dedant.
Nemo te uera pietate uincit,
Artium nemo studijs bonarum:
Perge, tantisper tibi dum secundam
Dat deus auram.

In Rufum.

Cur ita me iuuenem iuuenis iuueniliter ardes?
Fœmina non ego sum, nec puto Rufe uir es.

AD CAROLVM TVRNOnium, ut à gelidis montibus tandem in urbem redeat.

Ille dies qui te incolumem mihi Carole reddet,
Candidus & fœlix, & celebrandus erit:
Gaudebunt Veneres, Charitesq́;, nouemq́; sorores,
Cernentes reducis principis ora sui.
Quid gelidos igitur cunctaris linquere montes,
Saxaq́; abundanti semper operta niue?
Te tuus expectat populus, tandemq́; reuertas
Incolumis, tota fundit in urbe preces.
Non ego te aßiduis cessabo obtundere uerbis,
Donec reddideris te mihi, meq́; tibi.

Blanditur patri suo Ioan. Borbonio. E græco suo.

Viue diu genitor, cui laudem heroica uirtus
Et patris patriæ nomen habere dedit.
Viue diu uenerande senex, sua fila teneri
Et doleant Parcæ iura iacere sua.

Prudens. E græco suo.

Spernit turpe lucrum prudens, ædesq́; superbas,
Spernit inauratas marmoreasq́; trabes:
Spernit ebur, gemmas, argentum, aulæa, tapetas,
Spernit opes uastæ luxuriemq́; domus:
Spernit odoratas uestes, auroq́; trilices,

Spernit delicias Cypris Amorq; tuas:
Spernit compositæ damnosa impendia mensæ,
Spernit res hodie quas rude uulgus amat:
Spernit & inuidiam, & sceleratæ murmura linguæ,
Spernit clamosi iurgia uana fori.
Omne malum (breuiter) prudens spernitq;, fugitq;,
Virtutemq; bonæ gaudia mentis habet:
Contentusq; una hac, mortaleis ridet honores,
Inq; humili patiens nescit egere casa.
Omnia fert, & se casus componit ad omneis,
Quod loquitur lingua, pectore sentit idem.

In Rabellum.

In mentem tibi quid Rabelle uenit,
Nostros discipulos ut auocare
Nusquam à munere desinas honesto?
Nimirum à studio politiorum
Sacrarumq; ab amore litterarum?
Malles quippe tuis ut in salebris,
In nugis hominum tenebricosis,
In tricisq;, librisq; quæstuosis,
Fœda in barbarie, in fimo, inq; cœno
Tam bonam male perderent iuuentam:
Atqui (si mihi credis) ipse, posthac
Nostros discipulos sines ualere,
Ne quas persequeris furens ubiq;
Te ludos faciant in orbe Musæ,

Ac ne te in rabiem inferant Rabellę.

Ad inuidum.

Non legis & carpis, quæ nec capis inuide carpis,
Inuide quid carpis, fac meliora, legam.

Amor. E græco suo.

Ille ego qui didici uiuentum parcere nulli,
Gaudeo delicijs deliciosus Amor.

Ad dominum Iacobum Calanconium, S. Amab. Abb.

Ex quo me immeritum cœpisti præsul amare,
Atq; in germani fratris habere loco,
Sunt qui perdoleant Iacôbe, ferantq; moleste
Carminibus nostris nomen inesse tuum.
At qui nos coniunxit amor, liuore crepante,
Cessabit nullo tempore, uerus amor.

Ad lectulum suum.

Lectule curarum solamen amice mearum,
Ingenij salue pax requiesq; mei.
Sæpe ego te amplector, te exosculor, atq; saluto
Floribus aspergens, purpureisq; rosis.
Si lætor tecum, lætaris lectule mecum,
Tanquam lætitiæ conscius ipse meæ:
Si lachrymo lachrymas, si rideo lectule rides,
Cor domini referens effigiemq; tui:
Nec nisi uirgineos purosq; admittis amores,

Nullaq; delectat te nisi casta Venus.
Te Charites, te sæpe nouem strauere sorores,
Te strauit manibus sæpe Minerua suis.
Tecum regificos contemnens lectule luxus,
Dormio, uel dulcem pectine pulso lyram.
Lectule te seruet CHRISTVS, set seruet utrũq;,
Te sine labe mihi, me sine labe tibi.

Ad D. Germa. Brixium.

Si quisquã orator bonus est, idemq; poëta,
Delicium graïæ Palladis & Latiæ,
Hic ille es Brixi: quem de tot uatibus unum,
Nostra sibi fieri Musa peroptat herum:
Te petit ante omneis, nec se ultra posse teneri
Clamitat, inq; tuos gestit abire sinus
Ni remorer, nec iam teneo fugit ecce, benigne
Accipe, nam famulam se dedit illa tibi.

E græco τοῦ λουκιλίου.

Mus Asclepiadis medio in lare substitit: ô mus
Quid facis hic? uel quid quæris? Auarus ait.
Mus hilaris ridens, respondit, pone timorem
O homo, non ut edam set uenio ut maneam.

AD DOMINVM MICH. Dar. præsulem Tricastinen.

Vt subigas carnem, mundũ, & cacodæmona Præsul:
Vt doceas uiuæ iustitiam fidei:

Vt populo

Vt populo ostendas quæ sint cœlestia regna,
Et quod sit leti, quodq́; salutis iter:
Prima dies Iani fœlix tibi sæpe recurrat,
Et superes pylij secula longa senis.

Distichon. E græco Σαμίου.

Seu uictor seu uictus eris maculêre necesse est,
Si sit cum uili stercore pugna tibi.

Ad amicum. E græco suo.

Dum tu græcaris nos pergræcamur, & alter
Gaudia habet Veneris, Palladis alter habet.
Disparibus studijs sic ambo fallimur, ut sis
Tu dignus sola Pallade, nos Venere.
Hic ego Priamides formam contemplor amicam,
Isthic tu tetricæ Palladis ora uides.
Pallada solus habe quæ te male torqueat, & sis
Inter Cecropios gloria prima deos.
Docta lacus teneat Pallas, Venus aurea lucos,
Luceat ut cœlo lux noua sæpe suo.

Respondet pro amico, in seipsum.

Dum pergræcaris tu, nos græcamur, & alter
Delicias Veneris, Palladis alter habet.
Sic natura dedit, Venerem ut tu, ut Pallada amarē,
Disparibus studijs disparibusq́; animis.
Me fouet hic Pallas non tetrica, lætus Apollo,
Et Charites unà Pieridesq́; nouem.

Solus habe Venerem, quæ sic te effœminet, ut sis
 Inter membrosos mentula prima deos.
Docta locos lætos & amœna rosaria Pallas,
 Limosos habitet Cypria spurca lacus.

AD CLAVDIVM RO-
BERTETVM.

Musa meam tua doctrina peruicit, amore
 Nec uinci agnoscit se mea, nec patitur.
Turpe foret certe mea si minor esset amando,
 Quippe tuam ut dominam cœpit amare prior.
Perrellus facile hanc litem tuus ille meusq;
 Finiet, is Phœbi iudicis instar erit.

Ad Carolum Turnonium.

Sunt nihili uersus quos mittimus optime præsul,
 Sunt nihili, at taleis scribere iußit amor:
Et taleis potius uisum est quàm scribere nullos:
 Specta animum, hic nunquã desinet esse tuus.

Ad eundem.

Quæ te cunq; habeat Mecœnas Carole tellus,
 Hæc eadem tecum me quoq; semper habet.
Tecum indiuulsa est nostri pars maior, & hæret,
 Nempe animus, nec sum totus, ut ante fui.
Certe miror ego, si non miraris & ipse,
 Viuere quî poßim dimidiatus homo.

Ad eundem.

O dilecte

O dilecte deo præsul, cui nobile corpus
Contigit Hectoreo de sanguine, spiritus alto
De cœlo, quo non alius præstantior ullus.
Tu doctos homines uereraris, & omnibus ornas
Officijs, atq; egregias amplecteris artes:
Tu semper, uultuq; hilari succurris egenis,
Adflictos reficis, tu mundi temnis honores,
Contentus CHRISTO, solū hunc uenaris amicū,
Quæ uera est pietas & relligionis imago.
Ecce uelis nolis tamen æuo nobilis omni,
Et fama celeber uiues, dum machina mundi
Stabit, nulla tuum delebunt secula nomen,
Hectoreæ gentis decus immortale manebit,
Cuius & in terris Virtus & crescit olympo.

E græco suo.

Plinius omne sibi tempus perijsse solebat
Dicere, quod studijs non daret ingenuis.
Ille profanus erat, tu CHRISTI seruus haberis:
Cum studium fugitas, nullaq; scripta legis,
Ludis & indulges genio, set labitur ætas,
Set fugit, atq; adeò non reditura perit.
Relligio CHRISTI sola est sanctißima: set tu
Quid dignum tanta relligione facis?

E græco suo.

Ante sua in dulcem quàm claudat lumina somnum,
Qui reputat lapsi temporis acta, sapit.

E græco suo in pigros.

Heus piger, heus saltem tibi sit formica pudori,
Quæ tot inexhaustas itq; reditq; uias.

In mulieres. E græco Ζεμίον.

Aëre quot uolucres insunt, quot littore conchæ,
Tot mala, tot fraudes mens muliebris habet.

Ad Renatum Parentium amicũ.

Nunc tibi pro tantis grates persoluere dignas
Officijs, fateor non opis esse meæ:
Set superos precor ut referant cum fœnore magno,
Cumææq; uelint secula uatis agas.
Interea faciam toto tibi nomen in orbe
Nobile, & in cœlum te mea Musa feret.
Nam uelut adiecto solet ignis crescere ligno,
Sic meus erga te crescit & ardet amor:
Dum stabit tellus, meus orbe Parentius omni,
Si mea quid possunt carmina, clarus erit.

In Fortunam. E græco suo.

Obruit exitiabilius Fortuna potenteis,
Quàm quos hic humileis ridiculosq; facit.

E græco suo.

Formidabilior ceruorum rege leone
Bello instructa acies, quàm ceruo rege leonum.

In Albinium iuuenem Hispanũ.

Albinius iuuenis moriente Hispanus amica,

Incumbens gladio talia dixit amans:
Dulce fuit quondam mihi te uiuente puella
Viuere, nunc dulce est te moriente mori.

In Venerem uentris amicam.
E græco suo.

Post epulas, luxumq; gulæ, fœcundaq; Bacchi
Pocula, feruescit uentris amica Venus.

De Strazelio & Sturmio, amicis & doctiss.

Vis doctos memorem duos amicos?
Nostin' Strazeliumq; Sturmiumq;?

E græco suo.

Cum te adeò flagrãter amem, dic quæso, quid obstat
Quo minus hunc miserum me redamare uelis?
Quos pro te subij casus? quantosq; labores?
Quid non sum toties passus amore tui?
Si memor es, nuper perijsses fraga legendo,
Ni nostra serpens occubuisset ope.
Conflato quoties alieno candidus ære
Succurri studijs consuluiq; tuis?
Si tibi non faui semper, quicquam'ue negaui,
Si mihi res præ te charior ulla fuit,
Ipsa repente mihi tellus irata dehiscat,
Me uiuum stygijs obruat Orcus aquis.
Sum iuuenis tenero pulchroq; affabilis ore,

Fidus, & ad ueram factus amicitiam.
Vnà olim Phrygio si cum Ganymede fuissem,
Cum Ioue nunc essem, pasceret ille greges.
Sæpe aliquid meditor, compono, atq; illino chartis,
Nec mea fortaßis carmina tempus edet.
Sunt comites Musæ mecum Charitesq; frequentes,
Casta Venus mécum, nec nisi castus amor.
Non lites, non bella mihi, non crimina cordi,
Non uis, non fraudes, insidiæ'ue placent.
At non sum fateor regali sanguine cretus,
Hac una spretus langueo parte miser:
Langueo, tu rides nostros crudelis amores,
Et numeras ueterum fortia facta patrum.
Quod si nobilitas quæ sit germana uideres,
Non sic desiperes, integriorq; fores.
Set uideo miserum me temnere pergis amicum,
Nil mea te silicem mellea uerba mouent.
Ast aliud (spero) inueniam mihi pectus amicum,
Quod uirtus, non quod stemmata clara dabunt:
Maiestatis amor, maiestas hostis amoris,
Hic humilis, simplex: illa superba, duplex.

Ad B. Theocrenum.

Ne tu (luxuriant quo doctæ rege sorores,
Quem pro delicijs utraq; Pallas habet)
Nos in amicitia minime caussere fideleis,
Ingratos'ue putes, immemores'ue tui,

Carmina pro strena quæ Iani mitto calendis,
(Cudimus interea dum meliora) lege.

AD CHRISTVM. E græco suo.

Quas tibi nunc grates tanto pro munere Christe
Persoluam, cuius mors mihi uita fuit?

E græco suo.

Me laterum renumq; diu torsere dolores,
Quod ualeo, CHRISTO debeo, non medico.

Ad quendam. E græco suo.

Optatam quereris te desperare puellam,
O nimis ignauum ridiculumq; caput:
Tende miser casses, hos præda optata subibit:
Tende, feret præsens numen Amoris opem:
Tende miser: uiden' ut timidas agit improbus arcu?
Quæ deus iniectet spicula? quas'ue faces?
Adiuuat ardenteis deus hic, segnesq; repellit:
Acris amat studium militis, acer Amor.

In zoilum.

Qui uolet extollat parijs erecta columnis
Templa deûm, & uarijs pægmata ducta modis.
Clara suos iactet Rhoma ostentetq; Colossos,
Et quod prærupta mole paratur opus.
Extollant alij uarijs simulacra figuris,
Quicquid apellæa pinxit in arte labor.
Qui uolet illustret tumulos, titulisq; uenustet:

Accumulet gemmas alter, & alter opes.
Tempus edax haec cuncta teret, set carmina uiuent,
Aeternum uiuent carmina: Liuor abi.

Ad D. Nicolaũ Ambrosiũ, doctiss. uiri D. Appiani generum.

Quod mitto Lyricum iuuenis clarißime carmen
Nicoleos, laeto si uacat ore lege.
Tu meliore mihi plectro cantaberis olim,
Heroo meritus nomen habere pede.
Idq; ego praestabo, magnumq; aequabo Maronem,
Nam mea quid non te Musa fauente potest?

In obitum Samij amici, puellus scripsit.

Cingite funesta Musae pia templa cupresso,
Cingite pullato tegmine triste caput:
Non nisi lugubreis referant modo plectra camoenas,
Defluat in sacros uestra querela sinus:
Atria sordescant bijugiq; cacumina montis,
Ad fera discißis currite fata comis.
Adsis Melpomene lachrymis suffusa cruentis,
Et tragicum querulo gutture carmen eat.
Huc propera moesto lacerans praecordia planctu,
Rumpe fides citharae tristis Apollo tuae.
Occubuit uester Samius, mortalibus ille
Et superis gratus: uester alumnus erat.

Intima

Intima stelliferi sensu penetrabat olympi,
Adfixus sacris nocte dieq; libris:
Relligione Numam, antiquum grauitate Catonem
Vicerat, & uates & bene rhetor erat.
Ante diem immites iuuenem rapuere sorores,
Nec siuêre ultra currere fata colos.
Quàm male fraudantur tantis hæc secula donis,
O quàm nunc merito luget uterq; parens:
Set pia præcipue nunc luget Lingonis ora,
Amissum hunc florem Lingonis ora gemit.
Lugeat hunc orbis merito, Tigresq; cruentæ,
Et madeant lachrymis marmora dura pijs.

In Ianum.

Te uideo, cute curata, pexoq; capillo,
Perfusum nardo, ueste nitere noua,
Te uideo: atq; scio tota quid in urbe feratur,
Nempe parum Ianum uel nimis esse uirum.

E græco λουκιανοῦ.

Vtere diuitijs tanquam moriturus, & idem
Tanquam uicturus parcito diuitijs.
Parcere diuitijs qui tempore nouit & uti,
Ille modum seruans inter utrunq;, sapit.

De sacrosancto nomine IESV.

Auditur quoties uenerabile nomen IESV,
Inclinet quicquid spirat in orbe caput:

Terra genu flectat, cœlum, mare, tartarus ingens,
Omnis & extollat lingua canatq; deum.

Ad R.D.Iacob.Turno.Castrensem antistitem.

Quàm lætabar heri dominumq; piumq; patronum
Electumq; nouum uisere pontificem:
Nec tamen ausus sum tantum te culmen adire,
Quæ mea rusticitas, non mea culpa fuit.
Non equidē (ut nosti) possum hunc superare pudorē,
Ingenitum, misero qui mihi sæpe nocet:
Vtcunq; est autem, uirtuti gratulor isti,
Cui genus egregium contigit, atq; decus.
Sed perge, inq; dies melioribus utere fatis,
Sis ut in antiqua splendida gemma domo:
Et miserere tui quem sic dea cæca poëtam
Illudit uarijs exagitatq; malis.
Non mihi nunc primum beneficeris optime præsul,
Set qui in me fueris fama loquetur anus.

Ad D.Iustum Turnonium.

Iustus es, & iusta Iustus ratione uocaris,
Nomine iustitiæ, conueniente tuæ.

In fronte libri epistol.diui Pauli, è græco suo.Decastichon.

Quorsum consulitur mendax & falsus Apollo?
Quorsum tot cōmenta hominum, tricæq; malorum?

Paulus

Paulus olympiaca interpres demissus ab arce,
Nil mortale sonans aperit sanctißima CHRISTI
Sensa: quid euites ostendit, quid'ue sequaris,
Thesaurosq́; dei nobis eiusq́; recludit
Delicias, flammasq́; meras sacro intonat ore,
Cui mentem pater omnipotens animumq́; ministrat:
Scilicet hic nodos ueterumq́; oracula uatum
Soluit, & æthereis implet clangoribus orbem.

E græco ἀδέσποτον.

Hippocrates hominum medicus, Sosander equorum,
Omne genus morbos doctus uterq; fugat.
Mutanda ars uel nomen erat: non quadrat ut alter
Nomen ab alterius uendicet arte sibi.

Aleator loquitur. E græco suo.

Alea me miserum toties repetita fefellit,
Resq́; meas adeò attriuit Fortuna nouercans,
Vt me mirer adhuc superesse, & uescier aura
Aetherea, acceptis tot cladibus: aspera diuûm
Numina sic uersant, sic me fata impia tractant,
Vt quæram inuisam quãprimum abrumpere lucem.
Heu furijs incensus agor: quæ terra dehiscat
Ima satis? quod nunc adigat me fulmen ad umbras?
Altius insedit dolor hic, quàm posse reuelli
Vt sperem, nec me ille quidem post funera linquet,
Sed comes indiuulsus erit tellure reposto.
Eia age, quid mea nũc trepidas manus? Accipe ferrũ.

CHRISTVS in cruce pendens loquitur.

Huc me sydereo descendere fecit olympo,
Hic me crudeli uulnere fixit Amor:
Langueo, nec nostro quisquã illachrymatur amori,
Quem nequeunt diræ frangere iura crucis.
Pungentem caput & cerebrum gestare coronam,
Cogit Amor, cogit uulnera tanta pati.
Felle sitim nostram & mixto satiauit aceto,
Mi pectus lata cuspide rupit Amor.
De me solus Amor, de regum rege triumphat,
Ille pedes clauis fixit & ille manus.
Si cupis ergo animi mihi signa rependere grati,
Dilige, pro cunctis sat mihi solus Amor.

Ad animam exhortatio.

Plange anima infelix, pendentemq; aspice Christum,
Et madidis oculis in cruce cerne deum.
Plange anima, atq; oculos in flumina magna resolue,
Pro te factus homo sustinet ista deus.
Quinq; per innocuum perpessus uulnera corpus,
En monstrat dextrum sanguineumq; latus.
En pedibus fixis ulnisq; expectat apertis
Oscula, demissum porrigit ecce caput.

E græco Καλλιμάχου.

Certior Heraclete tuo de funere factus,

Ingemui

Ingemui largis ora rigatus aquis:
Et memini ad solem quoties conuenimus ambo,
Miscentes uarijs seria multa iocis.
Puluis nunc hospesq; iaces, æterna set ipsa
Formidat stygium nil tua Musa Iouem.

Ad Carolum Turnonium.

O gratum placidi munus Apollinis,
Troianiq; iubar sanguinis arduum,
Ingens pontificum gloria Carole:
Nostri primitias ingenij leuēs
Donec quid resona maius arundine
Pinguis Musa canat, Palladis immemor
Occurrente manu, carpe libentius.
Olim Phœbus opem si ferat annuens,
Subscribatq; pijs diua laboribus
Quæ pandioneis præsidet arcibus,
Imò CHRISTVS opem si mihi non neget,
Solus qui potis est, & deus, & salus,
Egressura meo carmina uertice
Tollent te meritis semper honoribus,
Aeterniq; decus nominis adferent.
Spires, aura bono prospera cursui
Præbebit facilem credo Fauonium:
Et puppes clarijs turgida mercibus
Neptuno remeans auspice portui
Succedet placido, non secus ac ratis

Serpentem latio phœbigenam uehens:
Adsis, ut pauido commoda remigi
Quæ subsunt geminis astra laconibus.
Quod si forsan aquas suscitet Aphricus,
Impendensq́; uagæ nausea Tethios,
Vndis nauigium tristibus obruat,
Labenti fer opem, naufragio bonum
Præstans auxilium, quale tridentifer
Aeneæ tumidis per freta nauibus,
Compescens rabidi sæuitiem maris,
Felicemq́; rati mitte Fauonium.

In aleam. E græco Ϲαμίσ.

Filia auaritiæ, nutrix est alea furti,
Pestis amicitiæ, triste furoris opus.

Pro quopiam. E græco suo.

Si CHRISTVS *uolet, ô ciues, uobisq́; uidebor*
Dignus, cui uestra detur in urbe locus:
Scribite ut accedam, nam Christi incensus amore,
Gestio laruatos extenuare deos.
Nil prius in uotis habeo, q̃ cernere CHRISTVM
Victorem, & pulsa nube redire diem.

E græco λαερτίου.

Ecquis (ait sapiens) opus unquam tale peregit,
Quale uir ille sciens omnia Democritus?
Distulit hic per treis instantia funera soles,

Ludificans

Ludificans calidi panis odore famem.

De S. Marcello martyre.

Clara salutiferi Marcellus buccina CHRISTI
Feruidus & sancti spiritus igne calens:
Noluit (ut multi) uitam præponere uero,
Set stetit extructos firmus ad usq; rogos,
Arsit, & in cineres corpus mortale redactum est:
Iudicium mundi quod fuit, atq; furor.
Igneus ast animus stellantia regna petiuit,
Gaudet ubi CHRISTO *perfruiturq; suo.*

Ad D. Iacobum Turnonium Castren. antistitem.

Ista animi pietas Iacôbe uel una beatum
Te facit, & dignum quem pius omnis amet.

Ad citharam, scripsit puellus.

Salue optata mihi cithara, ô uenerabile donum,
O requies animæ grata futura meæ.
Salue iterum atq; iterum: quis me felicior uno?
Rem melius uideo spe cecidisse mea.
Qui mihi te dono dedit, hunc uenabar amicum,
Tam clarum ingenio quàm pietate uirum.
Huic simul ac nostræ uenisset epistola dextræ,
Legissetq; stylo carmina scripta rudi:
Non modo te ille mihi, set se quoq; candidus ipsum
Vltro, sponte, uolens, ex animoq; dedit.

Cuius ego tanti celebrabo nomen amici,
Hoc erit in toto notius orbe nihil.
Omnis amicitiam nostram mirabitur ætas,
Dum Rhodanus rapidis curret in æquor aquis.
Set uereor, ne Mercurius Phœbusq; uidentes
Te talem inuideant surripiantq; mihi.
Parcite dij, nequeo cithara sine uiuere chara:
Hac sine, erit uita mors mihi grata magis:
Parcite, sum uestri tenero studiosus ab æuo,
Et Charitum mystes Pieridumq; comes.
O me fœlicem, nunc est mihi uisus uterq;
Annuere, en uideo, risit uterq;: sat est.
O cithara indiuulsa mihi & fidißima coniunx,
Nunc fruar amplexu dulcis amica tuo:
Viuamus, procul este dolor, curæ, atq; labores,
Auri sacra fames, & male sanus amor.
Hymnos in superum laudem modulabimur unà,
Munere tu quorum conciliata mihi es.
Zoilus interea medius liuore crepabit,
Et petet infernos garrula lingua rogos.

In seipsum.

Aëra uentus agit, feruet mare fluctibus, ardet
Intus inextinctis nobilis Aetna rogis.
Ah simul in nostro sunt hæc mala corpore: fletus
Fundit aquas, mœror flamina, corq; faces.

Ad lectorem.

Sic ut

Sic ut in immensum adsurgat crescatq; uolumen,
Nugari tecum lector amice iuuat.
Venerit (ut spero) nobis maturior ætas,
Post ludos uenient seria, parce precor.

AD DEVM. E græco suo.

Per tenebras gradiens facile ac procliuiter errat,
Lux tua si desit, nil sumus alme deus.

E græco ζεμίου.

Aspice de cœlo coniunctos Iuppiter ambos,
Si placet, hos lusus deliciasq; uide:
Nec tamen inuideas, Ganymedem solus habeto,
Me sine contentum uiuere sorte mea.
O me fœlicem, ô me terq; quaterq; beatum,
Nunc ego te teneo, lux mea, te teneo:
Te teneo certe, teq; osculor, ista profectò
Gaudia sunt (fateor) maxima, uera tamen:
Somnia non sunt hæc, ego te osculor, osculor inquã,
Te mea lux, labris consero labra tuis.
O quot ego subij, quot sum quantosq; labores
Passus, at hæc tandem præmia tanta fero.
Quid mea mens trepidas? quid adhuc nugaris inepta?
In tuto cum sint omnia, quid ue paues?
Ecce olim qui nos iactauit mille periclis,
In mea se iecit retia uictus amor:
Implicitis igitur pergamus ad oscula linguis,
O mea lux, quis sum? iam puto fio deus.

Antonij Palmerij Viennen. adolescentis eximij epitaphion.

Palmerius iacet hic Antonius, inuida fata
Quem rapuere, decus clara Vienna tuum:
Eloquio, forma, ingenio, natalibus, arte
Nobilis, æternum uiuere dignus erat.
Tum primum in pulchro crescebat corpore uirtus,
Cum stetit exhausta Parca seuera colu.
Hunc superi terris uoluēre ostendere tantum.
O quàm defunctum luxit uterq; parens:
Fleuerunt Veneres omnes, Musæq; sorores,
Et Rhodanum lachrymis intumuisse ferunt.
Tu iuuenis tumulo lætare Valentia: cœli
Lumine perfruitur spiritus, atq; deo.

Ad R. D. Petrum Palmeriū pontif. Viennen. totius Galliæ primatem.

Vnde tibi Palmæ cognomen præsul? ab illo
Quod uitium Virtus uicerit omne tua.

Ad Iustum Turnoniū iuuenē clariss.

Egregiam dono uestem mihi Iuste dedisti,
Iuste iuuentutis iustitiæq; decus:
Qui lacer & quouis paxillo nudior ibam,
Nasutæq; miser fabula plebis eram.
Nunc niteo totus, passimq; poëta salutor:
Iam Fortuna tibi dico, Nouerca uale.

Vxorem & prolem Iuste isto sanguine dignam
Det deus, & seruet teq; tuamq; domum.

Ad puellam.

Desine tam uarijs me nutibus urere uirgo,
Eiaculans in cor lampadas usq; meum:
Nam tua ridentis uiuam dant lumina flammam,
Hinc uiuam in flammam me quoq; uertit amor.

Humanæ uitæ deploratio ad pueros.

Nunc ubi magnanimi heroës? regesq;? ducesq;?
Cæsar ubi & Priamus? Teucrûmq; acerrimus Hector?
Et pius Aeneas? ubi nunc facundus Vlysses?
Et gemini Atridæ? Rhomanæ conditor urbis
Rhomulus? & totum quamuis pacauerit orbem
Augustus? tantoq; potens ubi robore Samson?
Nunc ubi Sylla ferox? ubi nunc tam fortis Achilles?
Priamidesq; Paris? ubi princeps ille latini
Tullius eloquij? uatum fons uiuus Homerus?
Musarum princeps Rhomanæ gloria Musæ
Virgilius? Nasoq; tener? doctusq; Catullus?
Et quos progenuit fatis melioribus ætas?
Nunc ubi inexhausto Crassus ditißimus auro?
Nunc ubi Xerxis opes? hominumq; exercitus ingens?
Scipiadæ? Iuliq; gener? quos prisca triumphis
Ornarunt, superisq; æquarunt tempora diuis?
Totq; alij egregij proceres, populiq; superbi?

Omnes præcipiti sorpsit mors turbida fato,
Et tulit in cineres: nec tanti roboris unquam
Extitit, horrendo cui Mors indulserit arcu.
Quid miser ergo tumes, & inani attolleris aura?
Cur te letifera hic mundus dulcedine ludit?
Nónne uides nostræ breuia ut sint tempora uitæ?
Et misera in quantis iaceat tua uita periclis?
Surge age, & immortale tibi per secula nomen
Quære puer, dum sese offert occasio, nec te
Illicijs capiat perituris blanda uoluptas:
Virtuti indulge, Virtus æterna manebit.

In quempiam. E græco Σαμίου.

Magnus es & pollens opibus, nec propria uirtus
Nec genus in caussa, set dea cæca fuit.

ὁμήρου ὑποκριτής. Homeri actor seu repræsentator. E græco πολιτιανοῦ.

Egregios, doctosq; alios, uatesq; canoros,
Et quos rhetorices delectat amabile pratum,
Hos pacem iuuenum altricem cantare decebat,
Ociaq; atq; forum: soli mihi Phœbus Apollo
Bella sonare tuba inspirat, pugnamq; cruentam.

In mendaces.

Lucraris mendax uel cum uerißima dicis,
Nulla fides uerbis ut sit habenda tuis.

Ad Renatum Parentium amicũ.

Si uacat,

Si uacat, illius lege carmen amice Renate,
Cui nihil est quod non peruelit eße tuum.
Ille est Borbonius grandis tibi debitor æris,
Quem uelut ingratum spernere iure potes,
Si modo qui ipse animam tibi se debere fatetur,
Ingrati par est hunc retinere notam.
Ille ego sum, qui nunc tibi gratulor istud honoris,
Creditaq; ingenio munera digna tuo.
Audio formandos te suscepisse nepotes
Spesq; & opes domini deliciasq; tui:
Egregios pueros, qui præstanti indole, & ore
Et uera referunt nobilitate genus.
Contigit hoc certe Christo duce, & auspice Christo:
Quæ uult, ille potest: omnia, nempe deus.
Solus ad officium CHRISTVS *te tale uocauit,*
Dignum significans, artificemq; probans.
Iam teneræ mentes te præceptore latinum
Sermonem uera cum pietate bibunt:
Et similes fiunt ex omni parte parentum,
Et fiunt summo uascula digna deo.
Fausta tibi & pueris sit conditio ista Renate,
Zoilus interea palleat atq; crepet.

Ad D. Anthonium Oliuariũ, iuuenẽ omnibus modis nobiliss.

Salue ô tu cui felicis cognomen Oliuæ,
Cuius cor sanctæ pacis amore calet:

Florente ingenio, & forma, & florentibus annis,
Inclyta habes generis stemmata, si quis habet.
Set tamen (ut dicam ingenuè) nec forma, nec ætas,
Te ut uenerer, set nec stemmata, causa fuit.
Doctrinæ studium sanctæ, & candoris imago
Synceri, & pietas, hæc tria, caussa fuit.
Set nunc dum lætus meditor tibi scribere plura,
Fortè interpellans ecce Carinus adest:
Ille (inquam) cuius toties dicentis ab ore
Pendeo, cum dotes tollit ad astra tuas.

Ad R.D. Io. Salazarium Archid. Senonen. à quo nouem solatos aureos acceperat.

Quot numerant Musas nostri implorantq; poëtæ,
Tot fateor soles te numerasse mihi:
Soles legitimo nummos & pondere & auro:
Hoc tibi Mecœnas syngrapha carmen erit.

Ad eundem, in Italiã abiturientem.

Gallia iam Musas te præside nostra sorores
Reddiderat studijs officijsq; suas:
At te abeunte abeunt illæ, teq; usq; sequuntur,
Dum fugis à nobis Italiamq; petis.
Set quia te Rhomam tenet ista cupido uidendi
Templaq; Lauretæ relligiosa deæ,
I felix, felixq; redi: Te reddere nobis
Quamprimũ, & comites, fata benigna uelint.

Ad IO. VBELIVM & IO. OPORINVM Basilien.

Etsi ignota mihi utriusq; uestrûm est
Vbeli facies & Oporine:
Quamuis sim procul & remotus isthinc,
De uestra tamen eruditione,
Vestra de pietate singulari
Sic constat mihi, ut haud putem esse quenquam
Qui uos plus amet atq; ego, uel ipso
Vestro, uel potius meo, uel (inquam)
Nostro, iudice & arbitro Carino.

Ad ciues Trecenses.

Publicá Rhomani dum non sua commoda curant,
Rexere imperio populos: set ut ardor habendi
Inuasit, sensim retrò sublapsa referri
Res cœpit, toto ut facti sint fabula mundo
Rhomulidæ, & postremi hominum, seruiq; suorum.
Vos igitur Proceres quibus hæc Respublica curæ,
Inter uos inimicitiæ & ciuilia cessent
Dißidia, sint Pax & Amor cœlestia dona.
Ciues qui rerum capita & custodia plebis
Estis, uos moueant Rhomanæ exempla ruinæ:
Este imitatores Christi, sic uestra futura est
Publica res felix, & in altum surget olympum.

Ad Paruam, puellam. E græco Θεμίσ.

Parua ueni, præceptor abest, te nemo uidebit:

Iam noſter tuto perficietur amor.
Me coquit,inq́; meas penetrat tua forma medullas,
Sola potes morbum pellere Parua meum.
Borbonij miſerere tui,qui languet & ardet,
Qui nihil in tota nocte quietis habet.
Te rogo ne dubites ſecretum intrare cubile:
Parua ueni:dubitas Parua uenire?ueni,
Per Venerem obſecro,perq́; ipſa Cupidinis arma,
Dum præceptor abeſt,Parua puella ueni.

Puer.E græco ſuo.

Flexilis ut ramus puer eſt,faciliſq́; doceri,
Cæreus in mores degenerare malos.

E græco Σαμίου.

Ah quoties faciem contemplor temporis huius,
Ex oculis lachrymæ fluminis inſtar eunt.
Si nouus extornet præclara poëmata uates,
Qualia Mæonio uel ſene digna putes,
Fabula ſunt hodie,nulloq́; in honore:ſet illa
Quæ mera ſunt hominum ſomnia,ſola placent.
At diuinus eget uates contemptus,& alget,
Res non eſt hodie ſordida uate magis.

Dialogus uirginis ſacræ et adoleſcentis.E græco eiuſdem.

Virgo loquitur.

Te mihi meq́; tibi ſpecies par æquat & ætas:

Cur animos gerimus non in amore pares?

Adolescens.

Non hac ueste places, alijs nigra uestis ametur:
Quæ nigra sunt fugio, candida semper amo.

Virgo.

Hac sub ueste nigra niueam tamen aspice carnem,
Quæ nigra sunt fugias, candida membra petas.

Adolescens.

Nupsisti CHRISTO, *quem non offendere fas est,*
Hoc uelum sponsam te facit esse dei.

Virgo.

Deponam uelum, deponam cætera quæq;,
Ingrediar uirgo nuda cubile tuum.

Adolescens.

Vt careas uelo, tamen altera non potes esse,
Vestibus ablatis non mea culpa minor.

Virgo.

Culpa quidem, sed culpa leuis, sic esse fatemur,
Culpa quidem fuerit, sed uenialis erit.

Adolescens.

Vxorem uiolare uiri graue crimen habetur,
Tun' uelles sponsam me uiolare dei?

Virgo.

Vicisti nostros ista ratione furores,
Hei mihi quod uerbis langueo uicta tuis.

In A. Alciatum Valentiam recens ingressum. Ex tempore.

O nos fœlices, ô fausta Valentia, recte
Si quid in hac uita fœlix faustumq́; uocatur:
Alciatus uenit, nostri certissima secli
Gloria, sanctarum callens ænigmata legum,
Alciatus toto uicturus nobilis orbe,
Dum fluuij cursu uastum uoluentur in æquor:
Ille (inquam) Alciatus, cui tres hebræa, latina,
Græcaq; sunt linguæ in promptu, cœlestia dona.
Heu fuge barbaries, tuus ille acerrimus hostis
Alciatus uenit: lætare Valentia tanti
Hospitis aduentu, quo nil contingere maius
Vtilius'ue tibi potuit: tu iuris amator
Exulta, iuuenisq́; senexq́;, & suscipe numen.
Hic ille Alciatus nodos doctissimus omneis
Soluere, ut interpres terris datus ab Ioue summo.
Deniq; non uenit solus, comitantur euntem
Ingenuus candor, grauitas pia, suada uenustas,
Ipsaq́; uel superis pergrata modestia diuis,
Et posita in primis uenerabilis ægide Pallas,
Tres Charites, Musæq́; nouem, facundaq́; Pithô.

E græco Θεμίου.

Nunc uideo quàm sit puero mutabile pectus,
Quàm uarie puerum uerset iniquus amor.
Te quàm dona diu dederis puer omnis amabit,

Set dare

Set dare si cesses, cessat amare puer.
Cum Dionysiolum nuper uenarer amicum,
Collusi toties, multaq; dona dedi.
Nunc quia munera dat me paupere ditior alter,
Præteriens nebulo uix mihi dicit aue.

In seipsum. E græco suo.

Sum uates ego, Lingonicæ sum gloria gentis,
Sum iuuenis qualis cum raperetur Hylas,
Et phrygium supero Ganymedem munere formæ,
Flexanimus tenero manat ab ore lepos:
Dotibus his tantis uideor mihi dignus amari,
Ni tot uirtutes deprimat hoc uitium:
Deposuit furum, iam nostra crumena timorem,
Desijt & solitis rauca tumere sonis.
A zona pendebat Amor, pendebat amicus,
Decoxi infelix, iam nec amor nec amo.

Ad quendam.

Ornatißime uir, tabellione
Ex hoc discere ne graueris oro,
Curas sollicitudinesq; nostras:
Is nanq; Iliada ipse se recepit
Dicturum tibi quos fero laborum:
Mox candoris erit tui misellas
Nostras auxilio leuare Musas,
Quæ noctes tibi seruient diesq;
Si nos respicies, & indolescens

Nostrorum misereberis malorum.

E græco λολιανς.

Qui bene agunt, ijs uita quidem breuis omnis: at illis
Qui male, nox seclis longior una decem.

Ad Robertum Britannum Attrebatensem.

Eurydicen cithara cæco reuocauit ab Orco
Orpheus, & tigribus carmine iunxit oues.
Ille tamen manes inter uersatur, imago,
Nititur & frustra flectere fata miser:
At tu quem cœli pepercrunt numina uatem,
Vmbras, & superos, semideosq; trahis.
Quare hinc emigrans, & temporis orbe peracto,
Orphea non uises, astra Britanne petes:
Astra petes: hilaransq; caua testudine diuos,
Despicies Tellus quicquid & Orcus habet.

De Francisco Floreto theologo.

Si quisquã hac nostra doctorum ætate uirorum
Diuinæ meruit nomen habere tubæ,
Hic Floretus eris, uir florenti inclytus ore,
Nempe tibi est unus dicere uera scopus.

Simoni Thomæ, & Io. Berruerio Parisino.

Ni Thoma mihi, Tuq; Berruëri
Crebrò consuleretis, atq; uestra

Consuetudine melle dulciore
Dignum me alloquijsq́; duceretis,
Sæpe in corpore delicato & ægro
Mentem non minus experirer ægram.
At dij (credo) meam uicem dolentes
Vos taleis animos mihi dederunt,
Insigneis medicos, eosq́; amicos.

In zoilum.

Sat scio Rumpetur medius, simul atq; uidebit
In uulgus nugas zoilus ire meas.
Rumpetur medius, cum nil quod rodat habebit,
Et tamen in nugas ingeniosus erit.
Dicet me leuibus confundere seria nugis,
At mage delectant seria mixta iocis.
Reprendet forsan quod misceo sacra profanis,
Inflammant animum sacra, profana iuuant.
Me nimium dicet salis inspersisse libello,
At decet in nugis nonnihil esse salis.
Culpabit teneros uersus, mollemq́; Camœnam:
Tale fuit iuuenis quod Plato fecit opus.
Si dicar nimium facilis, gaudebo, fluenteis
Et facileis uersus esse, decere puto.
Dicar & obscurus, reclamat dictio tota
Venaq́;, quam talem gratulor esse mihi.
Liberius dicar corruptos carpere mores,
Hoc utinam fieri iam nihil esset opus.

Me uarium dicet, pueris commune fatemur
Hoc uitium est, omni tempore nemo sapit.
Fortè breuis dicar, talis fuit ipse Catullus,
Callimachus talis, talis & Ausonius.
Contrà si culper tanquam prolixior æquo,
Egregius talis Naso poëta fuit.
Ridiculus dicar subfrigida fundere uerba,
At titulum Nugas ipse libellus habet.
Quoquo te breuiter uertas, me zoile spero
Tutari Nugas undiq; posse meas:
Et quæ tu ructas noctes maledicta diesq́;,
Hæc miser in uentos pulueris instar eunt:
Ipse malum tibi moliris, teipsumq́; peruris,
Viscera sic flagrans deuorat Aetna sua:
Teq́; tuum si nō aliud sub tartara telum
Mittet, & hoc telum zoile lingua tua est:
Rumperis inuidia medius, neq; proficis hilum,
Dum nugis crescit gloria lausq́; meis:
Quicquid agas, uiuent nostræ per secula nugæ,
Tuq́; breui in stygias pallidus ibis aquas:
Illhic te laruæ & manes umbræq́; nocentum,
Et furiæ & quicquid luridus Orcus habet
Discerpent, linguamq́; in frustula mille secabunt,
Tunc linguam (ah serò) non habuisse uoles.

In Pythagoram. E græco λαέρτιο.

Heu quid Pythagora ueneraris uile legumen,

Fama est in proprijs quem perijsse fabis?
Dum metuens calcare fabas miser aufugis, hostis
Ecce Agragantinus te necat in triuio.

In laudem Dei Opt. Max. Ode.

CHRISTVS *humani generis misertus,*
Perditum tandem reparauit orbem,
Et sua nostras ueniens fugauit
Luce tenebras.
Non uidet nemo quibus in salebris
Vsq; uersati sumus & uagati,
Tandiu fungi fuimus, nihilq́;
Egimus omnes.
Antehac cæci, ducibusq́; cæcis,
Viximus, duri tamen & superbi,
Numinis læsi magis ut magisq́;
Cresceret ira.
Nil tenebamus nisi syllogismos
Arte contortos, uariosq́; nodos,
Frigidas nugas, mera uerba, fumos,
Stercora, floccos.
Vulgus indoctum, stolidi sophistæ,
Barbari, craßi, scioli, loquaces,
Milites Orci, pelagusq́; planè
Flagitiorum.
Tanta nullius memoratur æui
Seruitus, quanta sumus usq; preßi,

Hoc mali inuexit lupa purpurata,
Lerna malorum.
Totius reges proceresq; mundi
Subditos fecit sibi, poculoq;
Strauit erroris, triplici refulgens
Hydra tiara.
Inde doctrinis hominum subortis,
Languit uerus perijtq; cultus,
Litteræ sacræ quasi consepultæ
Obticuerunt.
Impij paßim populum necabant
Vinculis legum, decimis, tributis,
Gens rapax, uecors, & amica uentris,
Perdita luxu.
Veritas ferro, rapidisq; flammis
Comprimebatur, fideiq; sermo:
Inter & sese grauiter gerebant
Bella monarchæ.
Xaeis stabant simulacra templis,
Sacra dijs falsis & item deabus:
Vnde diuersis uarijsq; sectis
Cuncta fremebant.
In statis poni pietas diebus,
In cibis certis, preculisq; cœpta est:
Nuptijs mire uetitis libido
Fœda reuixit.

Ista iam

Iſta iam uerò cecidêre monſtra,
Et modis Virtus redit illa miris
Illa, qua CHRISTVM dominum deumq́;
Credimus unum.
Artium paßim ſtudijs bonarum
Iam ſenes iuxta iuueneſq́; flagrant,
Atq; linguarum: uenit hoc ab alto
Lumen olympo.
Seculum nunquã celebretur ullum
Fauſtius tali, meliuſq́; noſtro:
Sermo pennatæ ſacer ille currit
More ſagittæ.
Sunt adhuc quidam tamen inquinati,
Ebrij mundo, uigileſq́; laruæ,
Qui ſuis lucris metuunt, necantq́;
Vera locutos.
Hoc nihil mirum, fore nempe CHRISTVS
Sæpe prædixit deus ipſe uatum
Hæreſes, lites, odiumq́; ueri,
Et crucis hoſtes.
Noſter hic ô quàm procul eſt ab illis
Ante FRANCISCVS bene natus omneis:
Rege quo ſenſim rediere terris
Omnia læta.
Publice doctos alit allicitq́;,
Et ſcholam primus ſtatuit trilinguem,

Quo nihil certe, nihil instituto
Pulchrius extat.
Hunc dei donum ueneremur omnes,
Tam pium regem precibus iuuemus,
Vt diu regnet, sub eoq; felix
Gallia uiuat.
Laus deo patri, dominoq; CHRISTO,
Spiritu cuius bona cuncta fiunt:
Adsit is nobis, fideiq; robur
Augeat & spem.

E græco τοῦ σαμίου.

Qui nunc me uideo esse pædagogum,
In prædiuite sum domo moratus,
Contriuiq; bonos miser tot annos,
Gustando mala, gratiasq; agendo,
Sperando, ingenueq; seruiendo:
Tantorum mihi præmium laborum
Sunt serò sapere atq; pœnitere,
Tabesq; & senium: ergo nunc ab aula
Ad caulam uenio: quid est agendum?
Solæ perfugium fidele & unum
Si quas calleo, litteræ supersunt,
Nec iam me pudet esse pædagogum.

In nocte natalis domini nostri IESV CHRISTI αὐτοσχεδίασι.

Nubila diffugiant, clarum micet undiq; cœlum,
Emittant

Emittant radios ſydera pulchra ſuos:
Hanc decet egregio præcellere lumine noctem,
Quæ CHRISTVM uerũ lumẽ in orbe dedit:
In qua factus homo eſt de uirgine natus IESVS,
Seruator mundi, filius ille dei.
Natus homo eſt, homines omnes ut ſeruet IESVS,
Qui ſol iuſtitiæ dicitur, atq; deus.
Obſtupuit natum tulerat quem uentre pudico
Ante pedes mater uirgo iacere ſuos:
Hæc breuibus pannis perſtringens mollia membra,
Admouit teneris ubera caſta labris.
Protinus angelici ſonuere per aëra cantus,
Et paſtorali tibia pulſa manu.
Ipſe bonus coniunx fœno præſepia munit,
Scilicet illa deo culcitra prima fuit.
Cum boue procubuit (dictu mirabile) aſellus
Spirans, & calido ſedulus ore fouens.
O nox ô totum ſplende formoſa per orbem,
Tuq; ſequens atra ſis ſine nube dies.
Qui puer eſt natus nobis, is crimina mundi
Tollit, ſpes hominum, pax, uia, uita, ſalus.

AD CHRISTVM crucifixum.

In cruce te quoties nudum contemplor IESV
Perfoſſum palmas & latus, atq; pedes,
Deſpero miſer, & clamo me fulmine dignum,
Dignum tartareos mille ſubire rogos:

Nam tibi ſum tanti pie cauſſa doloris IESV,
Plenus flagitijs, impietate grauis:
Diſpliceo (breuiter) totus mihi, uiuere tædet,
Set tua uox animum recreat illa meum:
Huc omnes ad me (uos qui peccaſtis) adeſte,
Vulneribus curo uulnera ueſtra meis.
Quis tam ferreus eſt, quem uox non molliat iſta?
Quis præ lætitia temperet à lachrymis?
Inuitas ex æquo omneis, nulloſq; repellis,
Promittiſq; patris regna beata tui.
Maxima promittis, ſet quæ præſtabis abunde,
Nec quenquam falles, omnia nanq; potes.
O nos felices per te ſeruator IESV,
Nam tua mors nobis uita ſalusq; fuit.

In Pſittacum & puerum nomine Pium.

Pſittacus humanas edoctus reddere uoces,
Egregium forma deperijt puerum.
Nomen erat puero Pius, hunc uocitabat in horas,
Milleq; carpebat baſia, mille dabat.
Deniq; auem ſic ex animo & flagranter amantem,
Non potuit fidus non redamare puer.
Cantillare unà, atq; unà garrire ſolebant,
Set ſoluit ſubitus gaudia tanta dolor.
Morte Pius rapitur, noctes clamare dieſq;
Inſtat auis, ſolum multq; uocatq; Pium:

At mox tabescens obmutuit, omne perosus
Officium dominæ blanditiasq; suæ:
Vina fugit, dulcemq; admotam respuit escam,
Iamq; nihil radij uerbera dura timet:
Labitur exanguis, domina lachrymante puella,
Hoc unum moriens, nunc Pius (inquit) ubi est?

IN LAVRENTIVM VALLAM scripsit puellus.

Rhomani eloquij certißima gloria Laurens,
Dum uoluit summum claudere Valla diem,
Protinus adcurrunt Charites, ploransq; Mineruæ,
Et Venus, & Pithô, Pieridumq; chorus,
Clauserunt oculos chari morientis alumni,
Clamantes, Latij gloria Valla uale.

Ad Paulum à Carreto pontificem Cadurcen.

Ventorum sedes & nomina certa rogasti,
Præsul, quos inter prælia dura fremunt:
Quorum cuncta uagos metuunt elementa furores:
Quorum ui interdum concita terra tremit.
Est Oriens triplex: hinc flat Vulturnus, & Eurus,
Tertius est Aquilo: treis Orientis habes.
Occasus triplex, Zephyrus fluit inde saluber,
Caurus, Lybs: huius treis regionis habes.
Septimus est cui dat Septentrio nomen, & illi
Humidus opposito spirat ab orbe Notus.

Vulturno Hyberno flanti contrarius est Lybs:
In Zephyros Euri saeua procella ruit:
Aestiuis Aquilo Caurum stridoribus arcet.
Propria tot fratrum nomina Praesul habes.
Sunt alij, qui praeter eos quos diximus octo,
Nomina qua spirant à regione trahunt.
Proximus Argesti trahit ad se Caecia nubes,
Cercius armatos sternit, & ora replet.
Sunt Prodromi celeres & Atabulus, est & Iapyx:
Set mihi praecipuos commemorasse sat est.

In Inuidum.

Pyramides regum, statuae, pictiq; triumphi,
Talia uel modico tempore cassa ruunt.
Carmina quae feci uates, aeterna manebunt,
Dum fluuij current in pelagúsq; cadent.
Exegi monimenta mihi uiuacia quouis
Aere magis, quae nec tempora longa terent:
Non moriar totus: Libitinam pars bona nostri
Effugiet, uiuam docta per ora uirûm.
Haec (scio) fert animo omnis lector candidus aequo,
Set malus inuidia rumpitur atq; crepat.

In Pumicem.

Vis magnus Pumex iurisconsultus haberi,
At leges nescis, & cubitalis homo es.
Vis doctus, uis egregie facundus haberi,
At tibi de labris arida uerba fluunt.

Vis simplex idem, uis Pumex castus haberi,
At pueri norunt scorta, iocosq; tuos.
Vis alijs dare consilium, & maturus haberi,
At nihil è sicco pumice manat aquæ.
Vis breuiter dicam? non dicam: quid uetat? ingens
Opprobrium uitæ dicere nolo tuæ.

Ad Carolum Turnonium.

Optime pontificum Priami de sanguine Carle,
Mecœnas studijs anchora sacra meis:
Mittere si nequeo gemmas, auriq; talenta,
Si non do meritis munera digna tuis:
Hasce ego nunc Nugas, hunc (ut queo) mitto libellũ:
Qui si non malus est, munera magna capis.
Non habeo argentum pauper, non suppetit aurum,
Sunt mihi diuitiæ carmina sola meæ.
Quæ sint cunq; tamen quæ do, ne sperne, frequenter
Frondibus ornatur uilibus ara deûm.

De seipso.

Quid cupis? aut quô tendis iners? quô uota feruntur?
Num cupis auratos marmoreosq; lares?
Hæc poscant alij: uis culti iugera campi?
Delicias regum? pontificumq; dapes?
Talia si cuperem, curas cuperem atq; labores:
Tuta quies & opes non simul esse queunt:
Irus inops essem quamuis immensa tenerem
Imperia, aut gazas Crœse superbe tuas.
Nudus in hunc ueni mundum, nudusq; recedam.

Cur igitur mentem sollicitabo meam?
Sic hilaris uiuo, sic lætam duco iuuentam,
Rideo uel quicquid diues auarus habet.
Nil ergo omnino exoptas? hoc scilicet unum,
Rex & dux animi sit deus ipse mei.

In Cupidinem dormientem.
E græco Σαμίου.

Si dormis, cur iste tuus non dormit & arcus,
Sæue puer? nobis nulla futura quies?

Ad Carolũ Turnoniũ Mecœnatẽ.

Virgilius quondam si quid cupiebat habere,
Vtile quod studijs cerneret esse suis:
Semper id Augusto uates poscebat ab uno,
Atq; ab eo nil non obtinuisse ferunt.
Sic hominum semper Mecœnas Carole solum
Inuoco te, zona deficiente mea.
Frigora me terrent hyemis uicina futuræ,
Tu nosti uentos quàm male ferre queam:
Per musas obsecro tuum miserare poëtam,
Per qui nostra sua crimina morte tulit.
Dedecus est uatem tritis sic ire lacernis,
Cuius ab ætherea spiritus arce uenit.
Quæ teneros artus foueat, frigusq; repulset,
Emptaq; non magno, sat mihi uestis erit.
Mundicies inter luxum sordesq; probatur:
Nec nitidus nimium, nec lacer esse uelim.

Ad eundẽ

Ad eundem.

Pica tibi nuper quam dono misit amicus,
Carole, næ meritò perplacet illa tibi:
Nam primum nitidis albet pulcherrima plumis,
Nulla magis nix est candida, nullus olor:
Deniq; sic hominum uoces imitatur, ut omnes
Ni uideant, uolucrem protinus esse negent.
Belle & facunde dominum uocat atq; salutat,
Auditurq; frequens, Carole uiue diu.
Alba igitur tota est, facundaq;, totaq; belle
Respondet domini dotibus illa sui.
Candidus es totus Mecœnas Carole, mores
Te talem faciunt mirificeq; beant.
Es quoq; facundus totus, cœlestia certe
Hæc sunt, hæc magni maxima dona dei.
Pica diu uiuat domino faustißima tali,
Atq; diu dicat, Carole uiue diu.

AD FRANC. Galeottum adolescentem generosiss.

Si quisquã iuuenum linguam percallet utrãq;
Pulcher, & antiqua nobilitate potens:
Si sibi quisquã animos deuincit amabilis omneis,
In terris homines, in superisq; deos,
Solus hic es, solus dotes complecteris istas:
O decus, ô secli flos Galeotte tui.

Ex FRANC. Petrarcha.

Non pacem inuenio, at bello me nemo fatigat:
Et spero & timeo, glacie circundatus uror:
In terra iaceo, at uolitans feror æthera supra:
Mens mea nil stringit, totumq; amplectitur orbem,
Qui me in carcere habet, mihi nec claudit'ue aperit'(ue,
Nec uult esse suũ, cuius me uincula nectunt:
Nec me occîdit Amor, set nec me compede soluit,
Nec uiuum superesse finit, nec quærere pacem:
Absq; oculis clare uideo, clamo sine lingua:
Et pacem fugito, precibus mihi & illa roganda est.
Deniq; qui me odi, alterius consumor amore:
Rideo suspirans, me pasco doloribus ipsum:
Mors & uita mihi grata est, placet utraq; iuxtà:
Sic ego sum pro te, pro te sum talis Amica.

Ad Cupidinem.

Tristis hyems abijt: iam fumosa urbe relicta
 Nos inuitat opes uisere terra suas.
Arboribus rediêre comæ, cœloq; salubri
 Corpora lætantur, ridet & omnis ager.
Quàm uarij flores, quàm dulce rosaria spirant,
 Quàm læto pinguis gramine uernat humus:
Nidificant uolucres, atq; aëra cantibus implent:
 Omne coit (breuiter) luxuriatq; genus.
Solus ego infelix uerni sum temporis expers,
 Vna mihi tanti caussa puella mali.

Parce

Parce puer, nam sponte sequor tua signa Cupido,
Parce, uiden' supplex ut tibi tendo manus?

Ad D. Micha. Dar. præsulem Tricastinen.

O te felicem, taleis qui construis ædes,
Vt Musis requies nulla sit apta magis:
Impulsore deo (quo nil non auspice rectum est)
Non dubium quin tam nobile surgat opus.
O mihi concedant unà isthic uiuere tecum,
Et studijs adsint numina magna meis:
Nō Linus aut Orpheus, nō me Maro carmine uincet,
Sed dicar secli gloria prima mei:
Et faciam Musas CHRISTO seruire, feramq;
Laudibus in cœlum teq; tuamq; domum.

De Amore.

Quisquis amat, discat duros perferre labores,
Segnes & tepidos non amat acer Amor.
Quem labor & cura & uia longa absterret amantē,
Ignaui subeat turpiter ille notam:
Et nunquā optato infelix potiatur amore,
Et moueat multum promoueatq; nihil.
Strenuus oppositos audet transcendere montes,
Horrida nec Boreæ frigora curat amans:
Nec rapidi tardant undis spumantibus amnes,
Cum fluit ex altis nix resoluta iugis.
Ardebat iuuenis cum sæua per æquora nabat,

Quem fouit gremio Sesta puella suo.
Num piger Aeacides, Briseide uisus amata est?
Num minus in Turno robur amante fuit?
Ferre famem, tolerare sitim, contemnere somnos,
Dura pati discat plurima, quisquis amat.

E græco Œκμίον.

Disce crucem quicunq; cupis cœlestia regna,
Qui cupis in CHRISTO uiuere, disce crucē:
Ventos, pauperiem, morbos, opprobria, pestes,
Vim, solem, frigus, flagra, tributa, famem,
Imposturam omnem, & leges à fraude profectas,
Et reges magni sæpe flagella dei:
Omnia fer patiens Christiq; uocantis amore,
Qui nil non nostri passus amore fuit.
Hoc facere ut poßis, uenerabile nomen IESV
Sæpe uoca, præsens hic tibi semper erit.
Crede mihi, hæc hominem dignum constantia cœlo
Efficit, hæc est crux cuiq; ferenda pio:
Hæc Christi crux est, hanc qui contempserit, is se
Mille malas speret commeruisse cruces.

Ad D. Coronæum.

Tres quis habet linguas, græcā, hebræā, atq; latinā,
Quid sequitur? linguas treis habet: ergo triceps.
Huic igitur metuenda manus, qua ianitor Orci
Cerberus abstractus ferrea uincla tulit:
Nanq; ita collegere obtrectatrix turba sophistæ,

Et mordere leues optima quæq; solent.
Ergo Coronæus me dicens esse trilinguem,
Num ludos uulgi me cupit esse? cupit.

In eundem.

Ipse Coronæus doctum me prædicat esse,
Quanti me faciet credula mater anus?

Ad Carolum Turnonium.

Aetati inuideant nihil priori,
En nostri nimium dies beati:
Nam quicquid Clarius deus, Rhodosq;,
Eurotas, helicon, specusq; Cyrrhæ,
Parnasus, liquidi uireta fontis,
Pimpleæ pariter puellæ, Athenæ
Sacratæ retinent, patet diebus
Nostris: munificus, probusq; magnis
Sanguis Carolus Hectoris, peritos
Ornat muneribus. Canamus ergo,
Aetati inuideant nihil priori,
En nostri nimium dies beati.

Duorum fratrum epitaphion.

Hæc una urna duos fratres habet, una duobus
Natalis fuerat quæ fuit hora necis.

E græco Cæμίον.

Stulte quid exultas & inani attolleris aura?
Gaudes? gaudendi quæ rogo caussa tibi?

In febri requies adridet talis?at illa
Improba per certas itq; reditq; uices.
Non tot erant uasto subeunda pericula ponto,
In terra quot te uir miserande manent:
Vel morbus tua uel præcedet funera ferrum,
Vtrumuis mortis uincit amariciem:
Quin eadem tumidum frustra uitata per æquor,
Securum in stratis insidiosa petet.
Stare decet uigiles homines semperq; paratos,
Certa dies nobis nulla nec hora datur.

Ad puellam.

Accipe multiplici contextam flore corollam,
Quam feci digitis dulcis amica meis:
Accipe,uerum istud sibi quid uelit accipe donum,
Vt pereunt flores,sic tua forma perit.

E græco suo.

Cur homo te letum formidine terret inani?
Quod nemo effugiet:cur id inepte paues?
Si Christum ex animo credis tot uulnera passum,
Tot flagra,tot colaphos,probra,necemq; crucis,
(Hæc etenim Christus tulit ipse,ut uiuere posses,
Vt tua mens ueteri libera lege foret.)
O homo,si ex animo credis solum esse salutem
Spemq; tuam CHRISTVM, iustitiamq; tuã,
Cur fugis optandam lucem?certamq; quietem?
Quam qui promisit,omnia solus habet?

Cur

Cur adeò mundi huius opes miraris, & umbras?
Teq; tui demens exoculauit amor?
Hæc mors nil aliud quàm ueræ ianua uitæ,
Interitus carnis, finis amanda mali.
Felices animæ, membra & felicia, gaudent
Coniungi capiti principioq; suo.
Cur igitur nunc te piget isto corpore solui
Aeternum ut uiuas? hem quid inepte paues?

AD CHRISTIANOS.

Quos cœlestis amor, quos optima numina tangunt,
Syncera CHRISTVM semper adite prece:
Credite, si quid opis petitis, nihil ille negabit:
Credite, eo in solo uita beata sita est:
Et per eum ad patrē accessum nos semper habemus,
Nobiscum & pacis spiritus arra manet.

In ædes MARSILIANI tyranni prædiuitis.

Regia sum fixis hodie miratus ocellis
Ornamenta domus, Marsilianæ tuæ.
Flectere quo tandem potuisti carmine fata?
Qua (rogo) dædaleas nactus es arte manus?
Vnde tibi princeps picturæ Cous Apelles?
Vnde tibi sculptor nobilis ille Myron?
Vnde tibi plastes Lysippus? & inclytus ille
Praxiteles? uatum maximus unde Maro?
Disticha sunt operi sua cuiq; inscriptio rerum,

Quæ Maro uel posuit, uel posuisse uelit.
Tota domus (breuiter) miro splendore superbit,
Materiam superans undiq; fulget opus.
Hæ sunt diuitiæ ui, ferro, crimine partæ,
Hæc spolijs, hæc est sanguine plena domus.

AD D. IESVM Christum.

Prædite uero
Lumine CHRISTE
Sydera nutu
Cuncta gubernans,
Mitis ab alto
Culmine cœli,
Aspice uota:
Crimina pelle:
Confer honestam
Ducere uitam:
Fac tua fiat
Sancta uoluntas:
Alta beati
Gaudia cœtus
Visere præsta:
Duc ubi sancto
Nectaris usu
Vescitur omnis
Turba tuorum:
Sic tibi puro

Carmine laudes
CHRISTE *canemus.*

Ex Hesiodo.

Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως, ὀλίγη μὲν ὁδὸς μάλα δ' ἔγγυθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν.

Nos ex tempore sic uertimus.

Nancisci uitium cumulatim & sumere promptũ est,
Quô breue ducit iter, nihil est uicinius illo:
Virtuti contrà sudorem numina diuûm
Opposuere, uiamq; aspram longamq; dederunt.

Iocatur in seipsum, Liuorem prouocans.

Amphion Dircæus adest, hic numina Phœbi,
Hic saliunt omnes Bellerophontis aquæ:
Cedant Nasones teneri, doctiq; Catulli,
Postibus adfigat uictus Apollo Chelyn.
Tristia Mœonio non cantat prælia uersu
Borbonius, set quæ sunt mage digna legi:
Scommata docta, sales doctos, epigrãmata, amores,
Quæ lusit mira sedulus arte puer.
Ergo age lingua omnis (liuore crepante) per orbem
Effluat in laudes Vandoperane tuas.

In Ioannem Berrueriũ Parisien.

Perithoum est Theseus, Pylademq; secutus Orestes,

Inter eos tantus feruor amoris erat.
Tu sequeris doctos & amas, doctißimus ipse,
Vt cum doctrina certet honestus amor:
Sic ueteres illos fido superabis amore,
Doctrinaq́; simul doctus, amicus, eris.

AD LODOICVM CARINVM heluetium.

Ingeniorum hodie Germania dicitur altrix,
Atq; eadem sedes artibus esse bonis:
Esto, non illi tamen aurea Gallia cedit,
Relligione, opibus, dexteritate, uiris.
Deniq; mirandum si quicquam protulit ora
Germana, in gremio Gallia nostra tenet.
Te Lodoice tenet: quid fles Germania? nobis
Se dedit: huncce tibi sit genuisse satis.

De melle Indico, quod in arundinũ folijs colligitur. E græco suo.

In folijs est ros, & dulcis arundinis humor:
Talia mella ferens India, spernit apes.

In Diogenem Cynicũ, partim ex græco λαέρτίυ, partim ex Ausonio.

Dic canis, hoc cuius complectitur ossa sepulchrum?
Ossa canis: rursus quis canis hic uir erat?
Diogenes: altis qui dolia prætulit aulis:
Cui caua pro cyatho sat fuit ipsa manus.

Num subijt manes? non ferret Cerberus: ecquo
Ergo ijt? æternam nunc habet astra domum.

AD DEVM OPT. MAX.
Ode Asclepiadæa.

Rerum magne pater, ter deus unicus,
Aeterno moderans imperio, suis
Quicquid tota capit machina finibus,
Exaudi deus optime.
Ad te perfugimus carmine supplici,
Et uotum numeros offerimus pares,
Aspernare minus uota precantium, &
Depromptas animo preces.
Peccati nimio pondere lædimur,
Iactamur tumido præcipites freto,
His nos exonera sordibus impios,
Dulcem mitte Fauonium.
Durus semifero Petrus ab æquore,
Et Paulus fidei buccina personans,
Surgunt incolumes, fœnora deserit
Matthæus dominum sequens.
Peccatrix mulier soluitur improbis
Septem dæmonijs, in cruce proprium
Agnoscit dominum munere spiritus
Præsentis moriens latro.
Et nobis placidæ munera gratiæ
Elargire pater, nec sine perditam

Damnari sobolem, ne stygios lacus
Humanum subeat genus.
Quod mors illa tui commoda filij,
Illatumq; noua supplicium cruce
Prostrato rabidi limine tartari
Vmbris abstulit horridis.
CHRISTI pœna tui ne sit inutilis,
Ne fluxus maneat sanguinis irritus,
Set nos astriferum sanctus ad æthera
Recto tramite dirigat.

E græco ἀδήλου.

Latro sub antiquo quidam requiescere muro
Cœperat, in somnis numen adesse uidet.
Hic (ait) hic dormis? moneo ecce repente soporem
(Si sapis) abrumpas, aufugiasq; celer.
Paruit ille deo: cum uixdum euaserat, ingens
Concutitur paries funditus, atq; ruit.
Mane memor sacris onerabat numina donis,
Latroni superos uelle fauere ratus.
At numen rediens per somnum nocte sequenti,
Dicitur his uerbis increpuisse uirum:
Non hac morte mori te prouida fata uolebant,
Set crux latronem te manet alta miser.

In Cæcilianam scripsit admodum puer.

Non sinis ut linguas discat, librosq; reuoluat

Filius

Filius ô demens Cæciliana tuus.
Non exire domo pateris, non uisere campos,
Amplexu retinens, in gremioq́; fouens.
Nec sinis æqualeis intus colludere nato,
Et misces lachrymis oscula mille tuis.
Vix illum pateris te non præsente cacantem,
Nudaq́; cum nudo Cæciliana cubas.
Defuncti ut patris uestigia sancta sequatur
Non sinis, ignauum degeneremq́; facis.
Vidi ego Tantaleo puerum de fonte bibentem,
Nuper erat nostri gloria prima chori:
Cœperat & mecum uersu contendere, nosq́;
Præceptor noster dixerat esse pares.
Non potes auelli (quisquis reclamet) ab illo,
Matris inauditum ridiculumq́; genus:
Sic faciens non es mater, set dura nouerca,
Sic perdis natum Cæciliana tuum.
Simia deformeis fœtus miratur, at ipsa
Sæpe sub amplexu pignora cara necat.

Ad lectorem.

Non tot opes Babylon, nec Rhoma, nec ipsa Corinthos,
Non tot opes stygij poßidet arca Iouis,
Quot meus hic gemmas, quot cõmoda cõtinet unus,
Qui tamen exiguo uenditur ære liber.
Hiccine totus bias lector? nec ludicra sentis?
Credule, cui faciunt hæc mea uerba fidem:

Num gerit hic titulum Nugarum in fronte libellus?
Nugas ut nugas accipe, non ut opes.

In Lepticum.

Fortè tuum librum sum nactus Leptice: legi,
Et iucunda mihi lectio tota fuit:
Carmina sunt illhic uel summo digna Marone,
Qualia uel Naso composuisse uelit.
Non potui risum pulmone agitante tenere,
Nec risum comites continuêre mei.
Risimus egregie, & uarias agnouimus alas,
Se quibus exornat Lepticus, atq; uolat.
Mox (ut sæpe solet transire ad seria risus)
Festinat pennas carpere quisq; suas:
A capite ad calcem disrumpitur omne uolumen,
Viscera sunt misero dilaniata libro:
Nulla libri superest facies, & pagina nulla,
Relliquias atri fulminis esse putes.
Nulla tibi infelix facta est iniuria, flere
Desine, dignus eras his grauiora pati.
Nomine Lepticus es, re Clepticus, unica cunctis
Addita significat littera qualis homo es.

E græco suo.

Lux mea dum soli sumus & colludimus unà,
Et mea dum labris adprimo labra tuis:
Oscula dum coëunt, & murmura grata sequuntur,
Instat ubi uictrix, incaluitq; Venus:

Ecce animus mihi præter spem, ac nil tale timenti
Aufugit è labris in tua labra meis:
Nempe tui captus dulcedine amoris & oris,
Oblitusq; mei, nec memor ipse sui,
Exanimis iacui: timuisti, hinc reddere pergis
Oscula, & hinc animus labra per ipsa redit.
Quod nisi fecisses, superis miserantibus ipsis,
Res mira & ualde prodigiosa foret:
Nanq; tua ô mea lux, habitarem pectora uiuus,
Nempe tibi uiuus, mortuus ipse mihi.

In Liuorem.

Cum mea Cerbereo lædatur fama latratu,
Impetat & uersus inuida lingua meos:
Cum nimium dicar petulans mordaxq; poëta,
Et dicar iuuenes & lacerare senes:
Cur celeber maneo, paßimq; Poëta salutor?
Inq; leueis abeunt uerba canina Notos?

DE CHRISTIANIS.

Ex apologo Tertul.

Semisses homines prius uocati
Fœdo nomine & impio fuerunt
Sarmentaria secta Christiani:
Sæuæ tanta lues iniquitatis,
Tanta Rhoma fuit malignitate,
Vt prosternere membra pullulantis
Diuinæ fidei, labore multo

Sudarit: rapidis iniqua flammis
Illos ira dedit, crucis tremendæ
Multos supplicio, furens procella
Plures obruit æquoris profundi:
At nil profuit improbis fideleis
Adfecisse malis: caput superbum
Constatura fides, probata, firma,
Tollit, subleuat, erigit, triumphat.

AD FRANC. Galeottum.

Subdita Musa tibi est: Musæ sum subditus ipse,
Meq; eadem famulo, teq; superbit hero.
Nil igitur mirum si me Francisce relicto
Te colit, & quicquid iusseris, illa facit.

Deflet obitum Patris sui.

Irasci superis, iniustaq; dicere fata,
Si non grande nefas flagitiumq; foret:
Nunc ego de uobis quererer dijs atq; deabus,
Immerito dicens uos male uelle mihi.
Eccur tam iuueni uoluistis obire parentem?
Quo nihil integrius candidiusq; fuit?
Qui nostri desiderio iam quattuor annos
Languebat, lachrymans assidueq; gemens?
Ille quidem studijsq; meis Musisq; fauebat,
Set doluit longam plus satis esse moram.
Nuncius infelix tua frater epistola lecta
Vt leto dicar proximus esse, facit:

Decolor eſt facies, creſcit dolor intus in horas,
Flent oculi noctes largiter, atq; dies:
Occurſatq; animo ſquallor tuus optima mater,
Te uideor frater teq; uidere ſoror.
O cœlum, ô tellus, ô æquora, quid loquor amens?
O noſtra æterno plena dolore domus:
Nullus adeſt præſtò qui me ſoletur amicis,
Obſtat peſtilitas, impedit ira dei.
Set mihi quid prodeſt hic luctus? quid ue ſepulto?
Quid iuuat incaſſum tam lachrymare diu?
Me miſerũ quid agam? pater optime maxime quæſo,
Reſpice me, ſolus iam mihi ſpesq; pater:
Da mihi cor mundum, fer opem, da poſſe ferendo
Vincere uel quicquid carneus odit homo:
Da fidei robur: quod amas da ſemper amare:
Semper ades, quod uis da mihi uelle deus.

Ch. Longolij epitaphion.

Nuper apud manes crudeli funere raptum
Longolium Cicero uidit, & obſtupuit:
Quis nouus hic error? noſtri altera uenit imago?
Vtra (ait) umbra mea eſt, aut uter eſt Cicero?

Aliud.

Longolium inſano Ciceronis amore flagrantem,
Mercurius nobis abſtulit ante diem:
Scilicet ille ſibi ne linguæ auferret honores,
Heu diuos etiam liuor acerbe petis?

AD FRANC. GAL.

Inclyte adulescens, tibi quod mea Musa sit ausa
Obstrepere, & limam stulta subire tuam,
Noli admirari: bonitas tua perpulit illam,
Quàm facilis, quàm sis candidus illa uidet:
Nec te Patronum uocitare ueretur inepta,
Atq; tibi si non displicet, hoc sat habet.

De seipso & Rubella puella.

Liquerat in croceo Tithonum Aurora cubili,
Et cristata diem significarat auis:
Visebam frondes & amœna rosaria solus,
Graminibus terra luxuriante nouis:
Multimodis uolucrum resonabat cantibus aër,
Et Zephyro multus flante canebat olor:
Sola mihi occurrit soli pulcherrima uirgo,
Non mihi mortalis, set dea uisa fuit:
Obstupui, attonitusq; diu uestigia pressi:
Illa quoq; obstupuit, continuitq; gradum.
Exemplo exarsi, sensiq; per ossa calorem,
Nostra graui telo pectora fixit Amor.
Olli uestis erat de pura candida tela,
Aurea prauiridi fronde reuincta coma.
Omne genus uiolas græmio gestabat, at illæ
Ante pedes dominæ procubuêre suæ.
Accedo blandus, subridentemq; saluto,
Mellea respondens uocula, dixit Aue:

Vtq; iuuem ſeſe uiolis rogat illa legendis,
Intrepide, ſet non abſq; rubore tamen.
Impetrat facile, at noſtrum miſerata laborem
Ridet, & incœptum Cypria turbat opus.
O quot ibi amplexus, ô quot chara oſcula cepi,
O mihi quàm præceps tranſijt illa dies:
Optabam uotis cœlo ſine fine maneret
Phœbus, & immotos ſtare iuberet equos.
Non poteram à roſeis diuellere labra labellis,
Non poteram dulceis deſeruiſſe iocos.
Pòſt ubi ſe crebra cognouit uoce uocari,
Dulcis amice (inquit) me mea quærit anus:
Si uenit huc, perij: diſcedo, teq; relinquo,
Sum tua perpetuò, tu meus eſſe uelis.
Sic effata, domum lachrymans & flebilis ibat:
Proſequor, & nomen poſtulo factus amans.
Tum conuerſa, petis quod amantem cōdecet (inquit)
Fontibus à ſacris dicta Rubella fui.
Hic ego labra labris iungens, hunc pignus amoris
Annellum noſtri pulchra Rubella cape:
Si mea quid poſſunt promittere carmina, uiues,
Felix temporibus nata puella meis.
Obſeruabat anus, latitansq; uocare puellam
Deſierat, cum me ſenſit abeſſe, uenit:
Inuolat in pulchros crines, & uerberat ora,
Ora quibus potuit Iuppiter ipſe capi.

Adcurro, illa stetit contrà, mortemq; minatur,
Lumina scintillant, esse putes furiam:
Atq; ubi tentaui succurrere fidus amator,
Stringunt sacrilegæ guttura nostra manus:
Et ni chara citò accessisset amica Rubella,
Nunc ego cum stygijs manibus umbra forem.
Non impune tuli, sunt fœdata unguibus ora,
Liuida sunt toto corpore membra meo.
Sæpe emitur magno breuis & nocitura uoluptas,
Heu magno constat qui nocet emptus Amor.

In inuidos.

Carnificis manibus dantur Diophantus & Hermon,
Qui simul & coràm fixit utrunq; cruci.
Ast Hermon, quòd crux socio sublimior esset,
Inuidia subitò tabuit & crepuit.

In libellum suum.

In nucula clausam Iliadem miraris Homeri
Græcia, uel nugis dicta beata tuis:
Desine nugari, & tumefactas reprime cristas,
Ecce tuis nugis res noua maior adest:
Hic tot habet nugas, hic tot scatet undiq; nugis,
Gestiat ut titulo nugiger esse liber.

In poëtam maledicum.
E græco suo.

Non Musæ sed te furiæ fecere poëtam,
Qui probris homines afficis atq; deos:

Et tua ais belle fluere omnia carmina & apte,
At non illa fluunt set furiosa ruunt.

DE G. BVDAEO.

Vt pater omnipotens hominũ obbrutescere mentes
Vidit, & in mores degenerare feros,
Pallada turbato discedere iußit ab orbe,
Corrigeret populi dum malefacta sui.
Mox orbem omne genus facto uelut agmine morbi
Inuadunt, paßim corpora peste cadunt.
Regibus interea discordibus, omnia bello
Miscentur, fuso terra cruore rubet:
Non secus ac segetem cum flãma furentibus Austris
Incidit, ac totos depopulatur agros.
Hinc monstrũ, peiusq; malum irrepsisse fatendũ est,
Barbariem, quæ nunc dat moritura manus:
Nam calamo arrepto tam sæuam cõtudit hydram
BVDAEVS, quo nil clarius orbis habet.
Excitat hic homines lingua facundus utraq;,
Euocat à uitijs, erudit, atq; polit:
Verus ut interpres diuûm præstantior Orpheo,
Saxa licet cantu traxerit ille suo.
Ecce bonæ redeunt artes, redeunte Minerua,
Placato redeunt omnia læta deo:
Redditus hesperijs nobis Franciscus ab oris,
Rex noster, doctis doctus & ipse, fauet.
Quid restat placidi nisi dona agnoscere cœli,

Inq; data reliquos uiuere pace dies?

In Venerem & Cupidinem.
E græco Ωκμίω.

Aligeri accepto crudeli uulnere nati,
Sic ait ingenti uicta dolore Venus:
Si facis hoc, quid erit puer hostibus impie nostris?
Tot monachis quid erit, uirginibusq; sacris?
Qui seruaturos se iurauêre pudorem
Perpetuum, nec te nec tua tela timent?
Contrà Amor, ô mater, ne sæui, uruntur & illi,
Et sensere meas ossa per ima faces:
Vruntur grauius quàm quos connubia iungunt,
Set furtim coëunt, & sua furta tegunt.

Ad Ioan. Dar. Duca. Virtus laudat.

Nemo opibus felix, Nam rerum copia tandem
Quamuis adsiduo parta labore, perit.
Perduntur senio uires, & gratia formæ
Effluit, & morbi membra dolore premunt:
Vix bene momento manet illecebrosa Voluptas,
Et fugiens stabilem nescit habere gradum.
Inclyta set Virtus animum perfectius ornat,
Perstat, & auferri mente reposta nequit.
Virtus est senij ignara & post fata superstes
Durat, & ad cœlum præuia pandit iter,
Nempe dei donum: Virtus felicitat una,
Post cineres Virtus uiuere sola facit.

E græco

E græco τοῦ σαμίου.

Pulchra tibi Venus est uxor, natusq; Cupido,
Mulciber est nomen, claudus es, atq; faber.
Si posses Martem æternis constringere uinclis,
Tristibus à bellis omnia tuta forent.
Set tibi Mars non est tentandus, fortior ille est,
Illum non potis es uincere, nempe deum.
Aggredere uxorem potius, natumq; proteruum,
Vrit uterq; homines, urit uterq; deos.
Qui uidet utrumuis, mox cæco flagrat amore,
Ni cor sit ferro durius, aut chalybe.
Quod nisi solerter flammas restinxeris istas,
Hoc mundi præstans igne liquescet opus:
Ardebunt fluuij, tellusq;, & Pontus, & æther,
Omnia consumptis omnibus ignis erunt.

In seipsum & Cæliam.

Te quoties animi caussa mea Cælia uiso,
Cælia cœlesti nomine digna tuo:
Obuia procedens hilari me suscipis ore,
Oscula das dulci dulcia melle magis:
Mox mea diuino demulces pectora cantu,
Et tangis docta fila canora manu.
Hic mihi Threïcium uatem superare uideris,
Quem mouisse feras, robora, saxa, ferunt.
Interea famulæ comites, pueriq; comati,
Adponunt cerasos, crustula, mora, nuces,

Punica citreaq; adponunt granataq; mâla,
Vitreaq; antiquo pocula plena mero:
Hinc ubi sat bibitum, ridenteis itur in hortos,
Luditur in uiridi gramineoq; loco.
Tum mihi non uideor mortalis, set deus esse,
In gremio fusus Cælia diua tuo.
Dispeream si tunc quàm te mea Cælia mallem
Pactolos, Tmolos, auriferosq; Tagos.
Ludimus, & nobis noceat ne Sirius ardor,
Implicitos densis frondibus umbra tegit.
Inuideat nobis hæc gaudia Iuppiter, ipse
Inuidiam uincens, omnia uincet Amor.

IN ERASMVM ROTER.

Dircæum referens cygnũ, Linon, Orphea, Phœbũ,
Quem non uoce tua dulcis Erasme rapis?
Allicis, inuitas, flectis mortalia corda,
Nil mortale melos quod modularis habet.
Deterres homines duros à Marte cruento,
Duritiem morum barbariemq; domas:
Humanis ornas studijs formasq; iuuentam,
Hortaris tremulos ad meliora senes:
Præstigias aboles ueterum cultumq; deorum,
Et sternis ueræ relligionis iter:
Et retegens hominum fraudesq; dolosq; malorum,
Ad præcepta dei nos ueneranda uocas:
Virtutem ac pacem instillas, cœlestia dona,

Vnde

Vnde salus, quæ sit uita beata, doces.
Tam ferus est nemo quem non tua dictio frangat.
Nam fluit à labris suada medulla tuis.
Scripta tua ostendunt, quàm sit uir amãdus Erasmus.
Nempe trahit quercus, flumina, saxa, feras.
Tanta pater summus qui per te monstra subegit,
Ingenio nunquam desit Erasme tuo.

De somnio suo.

Forte fatigatum studio me nuper habebat,
Qui nouat ingenium fessaq; membra sopor.
Ecce meas uarijs mulcentes cantibus aures
Apparent Phœbus, Pieridesq; nouem.
Illhic (inquam) unà Phœbus Musæq; canebant:
O mihi nox misero quàm breuis illa fuit.
Prisca recensebat gesta atq; recentia Clio,
Euterpes calamis nobile carmen erat:
Terpsichore fidibus mulcebat corda sonoris,
Lasciuosq; dabat blanda Thalia iocos:
Monstrabat terras Erato, mare, flumina, regna:
Melpomene tragicum mœsta canebat opus:
Suada Polymneias manabat ab ore rotundo,
Vrania cœli significabat iter.
Calliope heroum pugnas & facta tonabat,
Calliope sacri gloria prima chori.
Pulsabat Phœbus Cyllenia pectine dona,
Spectandus longa compositaq; coma.

Hic mihi sum uisus saltantia saxa uidere,
Et fluuios cursum continuisse suum:
Inflecti quercus, sæuasq; adcurrere tigres,
Ibat apro uulpes & comes agna lupo.
At me non procul hinc latitantē & cuncta notantem,
Aspicit ante alias pulchra Thalia deas:
Acceßit, roseisq; dedit mihi basia labris,
Et fronti imposuit laurea serta meæ:
Mox fugit, & tenueis abijt chorus omnis in auras,
Impleuitq; sequens aëra mirus odor.
A somno uideo falsa hæc simulacra fuisse,
Quàm miser, & quàm sim pauper, ut ante fui.
Set ualeant Musæ, ualeatq; comatus Apollo,
CHRISTVS adest animi spes requiesq; mei:
Ille breui curasq; meas longosq; labores
Finiet, & uitæ tædia longa meæ.

E græco ἀδεσπότου ἢ παλλαδᾶ.

Mularum uitam uiuit miser Artemidorus:
Insumit, numerans milia multa, nihil.
Sæpe ferunt dorso magna auri pondera mulæ,
Quæ misere uiuunt, fœnaq; semper edunt.

In quendam ψευδομόναχον.

Nuper ut ingenio studiorum mole grauato
Consulerem, quando resq; locusq; dabant,
Visebam sacras illuni nocte puellas,
Quas mihi non turpis conciliarat amor:

Nam

Nam mecum puero illæ hybernas fallere noctes
Gaudebant, castis simplicibusq; iocis:
Noster diuinis de rebus sermo fluebat
De CHRISTO, *precibus, rellizione, fide.*
At monachus quidam non tali nomine dignus,
Infestat nunc me, uirgineamq; domum:
Diues, & egregie linguax, & fallere doctus,
Et cute curata, compositaq; coma:
Is mihi si redeam, colaphos & flagra minatur,
Deprendi metuens seq; suumq; scelus:
Quin euangelion Christi negat esse legendum
Virginibus, monachus sic meus ille sapit:
Et nunc cum teneris cantat luditq; puellis:
Cætera non dicam, Musa pudica mea est.

Ad Io. Ginoliacum D. Iac. Galeotti filium, discipulum suum.

Cum uirtute tuum referas atq; ore parentem,
Dulce decus Musæ GINOLIACE *meæ:*
Gratulor hoc nobis, nihil amplius esse quod optem:
Perge modo: nam sic itur ad astra puer.

Amor cæcutiens. E græco Œμίον.

Non adeò formosus erat quem pastor Alexin
Ardebat, set erat tam uiolentus Amor:
Hippolytum multi superabant munere formæ,
Set fuit immiti percita Phædra face.
Cur Veneri antefErunt Iunonem & Pallada multi?

Cæcus erat iudex & rudis ille Paris.
Pastor & agrestis Ganymedes, paruus, & infans,
Stat tamen à cyatho delicijsq́; Ioui.
Tartareo quondàm placuit Proserpina regi,
Illa tamen formæ uix mediocris erat.
Pasiphaë horrendum mugitu & lumine taurum
Arsit, & hunc demens fœmina passa uirum est.
Quid moror exemplis? nemo non errat amantum,
Qui soleat pulchrum ducere quicquid amat.
Simia deformeis fœtus miratur, amatq́;,
Ac sibi persuadet pulchrius esse nihil:
Nimirum est quod nos puer admonet ignifer ille,
Qui uelata gerit lumina pictus Amor.

E græco τοῦ αὐτοῦ.

Da mihi basiolum Puer auree, quale petenti
Deposita Veneri dat face lætus Amor.

In inuidum. E græco πολιτιανοῦ.

Te quoties uiso, χαῖρε ô mihi dicis amice,
At uerbum hoc noui quid sibi dulce uelit:
Nam tu me nec amas, nec uis saluum inuidus esse,
χαῖρε habet hoc quidem significata duo:
Saluere ut χαίρειν dicatur idemq́; perire,
χαῖρε igitur dico prorsus amice tibi.

Εἰς τὴν ῥώμην. E græco Ϲαμίου.

Quæq́; suos fructus regio mortalibus adfert,
Tot

Tot proprias dotes quot loca mundus habet.
Felix Indus ebur, mollis dat thura Sabæus,
Vellera Ser, rarum Belgica Belna merum:
Diues Arabs guttam & casiam, Chaldæus amomum,
Assyrius gemmas, ferreus arma Chalybs:
Sardinia argentum, pecuaria Gallus, & aurum
Lydus, frumentum dant Libes, Argos equos:
Fœcundas Epirus equas, Lacedæmon oliuum,
Mel Attis, ficus Maßiliensis ager:
Hesperij naues, blattam Tyros, æra Corinthos,
Vænales Venias Rhoma, piosq; dolos.

In Podagrã. Fermè è græco ἀδελφότε.

Contemptrix inopum, domitrixq; Podagra potentũ,
Viuere prælautis ingeniosa modis:
Tu pedibus nitens aliorum incedis, & armis
Cincta: tibi curæ est & preciosus odor:
Ausonio gaudes Baccho, & frondente corona:
In lare non fieri pauperis ista queunt:
Quare & diuitibus teipsam, & tibi iungis eorum
Delicias: inopum limina dura fugis.

In quempiam B pro V conso-
nante proferentem.

Quidam suauis homo cum nos hortatur amicos
Viuere, non dicit Viuite, set, Bibite.

IN NATALEM DOMINI.

Sol hodie mundo cunctis præclarior astris

Exoritur CHRISTVS, diuina luce coruſcans:
Ecce Palæſtini quem præcinuêre Prophetæ
Filius ille dei caſto de uirginis aluo
Factus homo egreditur: procul ô uos ite profani,
Ite procul famoſa iuuant quos numina ſtupris,
Qui ſceleratorum colitis ſimulacra deorum,
Qui regem & dominum cœlo terraq; potentem
Creditis eſſe Iouem, atq; immittere fulmina terris.
Verus adeſt dominus cœli terræq; mariſq;,
Subdita cui paret tam uaſti machina mundi:
Hic hominem inducere & moribundū ſumere corpus
Verſariq; homines inter, deus, atq; malorum
Flagra pati, inuidiamq; ſuæ & ludibria gentis,
Horrendamq; crucem uoluit, noſtramq; necauit
Morte ſua mortem, ſummo hoſtia grata parenti.
Surgite mortales uos qui dormitis, & almum
Hunc animis ueſtris ſinite illuceſcere ſolem.

Ad P. Daneſium uirum doctiſſ.

Redditus quando mihi ſum Daneſi, &
In ſtatum uitæ redij prioris,
Omnibus poſthac ſtatui ſolutus
Viuere curis.
Illa ſcis quo me dea cæca telo
Vrſit incautum iuuenem tot annos:
Set tuo tandem ſuperûmq; ſio
Munere liber.

Nunc

Nunc tibi dignas superisq; grates
Haud opis nostræ fuerit referre:
Ast agam uerbis animoq;,donec
Vita manebit.

IN GILB. DVCHERIVM ET ANT. AVGVSTVM.

Viuamus:genialis hic dies est,
Clamat Ducherius:set hunc libenter
Augustus meus audiens,ut (inquit)
Viuamus,genialiter bibamus.

Anton.Augusto Aruerno.

Vt tibi sat facerem,studui,te iudice:quod si
Non potui,at uolui,sit uoluisse satis.

AD P. DANESIVM.

Artifices norunt libros qui cudere formis,
Quos hodie ingenijs Gallia diues habet,
Si numerare uelim,numerare uidebor arenam,
Stellarumq; poli quicquid in orbe micat.
Inter tot tamen insigneis,est unus & alter,
Quo nihil est quod amem suspiciam'ue magis:
Set mihi de facie misero est ignotus uterq;,
Ardeo qui iungi pectus utriq; meum.
Per Musas obsecro siue mihi docte DANESI,
Meq; uelis tantis conciliare uiris:
Vnum te meritò tanti facit alter & alter,
Nil planè ut sperem posse negare tibi.

Ipse tibi Stephanus meritò debere fatetur
Omnia, pro oraclo te Colinæus habet.
Quod peto, uel uerbo poteris præstare DANESI,
Mox referam grates, nec referam, set agam.

AD IVLIANVM Hauretium doctissimum iuuenem.

Insigni impietate Cæsar olim
Infandum caput, ille Iulianus,
Infamarat & inquinarat istud
Nomen, bellua non homo, omniumq́;
Dignum fecerat execratione.
At tu Religione, Castitate,
Candore, Ingenio, Eruditione,
Lingua, & moribus, & fide, & lepôre
Ornatus iuuenis, deoq́; plenus,
Præclarumq́; nouem decus sororum,
Istud nomen amabile & uerendum,
Aeternumq́; tibi ipse reddidisti:
O nunc nobile IVLIANE nomen.

Steph. Pilostio Brixio.

Desine me dictis toties urgere Pilosti,
Et uelle à Domina me reuocare mea.
Is sum, cui teneros Cytherea afflauit amores,
Sarcina prægnantis cum genitricis eram:
Quid faceres? At tempus erit quo saucius ipse
Aligeri flammas experiere dei:

Et iuuenis licet, & multa sis inclytus arte,
Sis grauis orator, sisq; poëta licet,
Non tamen effugies inuicti numen Amoris.
Mitior & ueniam tu mihi (spero) dabis.

Ad Dominicum Syluium.

Quid tibi uis? qui me immodicis tot laudibus ornans,
Atq; onerans, Nugas tollis ad astra meas?
Crede mihi, melior me sis nugator oportet,
Cum cudis nugas ipse, legisq; meas.

Io. Pelissoni Condrien.

Dulcia quæ nobis Deus ocia fecit, agamus
Pelisso: & curas pectore pelle graueis:
Viuamus, quo se magis ac magis impius urat
Liuor, & huic rodat uiscera noster Amor.

Petro Valerio Parisien. musico uiro. E græco suo.

Seu Citharam pulsas, seu dulcia flatibus imples
Organa, cum modulos audio Petre tuos,
Dispeream, si non uideor mihi corda trahentem
Audire, & sisti flumina, saxa sequi.

Ad Simonem Grynæum uirum in utraque lingua clarissimum.

Dum meditor, studioq; omni contendo, uocatis
Musis, Grynæo carmina digna dare:
Vna atq; altera lux abijt: nam semina arenæ

Mando, & inutilibus littora bobus aro.
Hoc indignatus, totum intermitto laborem,
Quod nequeam uoti compos abire mei.
Tum mihi Calliope, frustra contendis ad illud,
Cui meus ipse chorus non queat esse satis.
Grynæum ingenij & linguarum munere clarum
Dotibus implerunt Pallas, Apollo, suis:
Maius opus Virtus fecisse uidetur in illo,
Talibus ornatum uendicat una sibi.

DE LOD. CARINO heluetio, & D. Mich. Vascosano.

O laus Heluetiæ Carine gentis,
Quo nunc Gallia nostra sic superbit
Vt quondam Hercule, lingua cuius aures
Præstrinxit populi, aurea catena.
O felix ego, cui uidere nuper
Talem contigit & uirum osculari.
Felix ille etiam, nimisq; felix
VASCOSANVS *amicus ille noster,*
Cuius nunc agis in domo Carine:
O lux Heluetiæ Carine gentis.

Ad libellum suum.

Quid properas miser in lucem prodire libelle!
Sic perit indicio Musculus ipse suo:
In uulgum sic ire nefas, desiste uideri
Velle, piget patrio credere consilio?

Te casti-

Te castigandum doctis prius auribus offer
Tussani, Musæ quo sibi rege placent:
Nil humanius est, ut qui cum ludere poßis:
Vt multis placeas, huic placuisse sat est.
Non tibi plus Musæ uel Phœbi oracula prosint,
Iudicium tanti quàm subijsse uiri:
Consule Tussanum, mox toto nobilis orbe
Fies: seq; dolens Liuor edisse uolet.

E græco suo. Iacobi Carmolei Quæstoris epitaphion.

Nascitur omnis homo natura filius iræ,
Peccatiq; hæres, exilijq; reus:
Nam concepto homini culpa est genitricis in aluo,
Mox etiam natum pœna dolorq; manent:
Finis Mors: sic sunt hominis uana omnia, præter
Quàm cui diuino pectus amore calet.
Qui moritur CHRISTO *uiuit, qui uiuit in illo*
Non moritur, non est Mors ubi Christus adest.
Carmoleus hic talis erat quem Gallia luget
Quæstorem, & tanto mœret ut orba uiro.

Ad Musam.

Musa cur sic me puerum fatigas,
Tam diu lactans remoransq; nugis?
Obsecro cessa: sine mens parumper
Fessa quiescat.

Dum libros græcos lego, dum latinos,
Dum sacros uates auide reuoluo,
Tanta non possunt humeri subire
Pondera nostri.
Ditior mecum grauiorq; forsan
Inde mox priscis opibus redibis:
Nempe cum graio feriam sonanteis
Pectine chordas.
Tunc nihil uentos metuam minaces,
Tutus à cunctis (duce te) procellis,
Nil datis uastum dubitabo uelis
Ire per æquor.

Ad D. Ludo. Viuem uirum incomparabilem.

Ingenium, corpus, mores, facundia, candor,
Et stylus, inuicto quo uelut ense, uales:
Hæc preciosa ut sint, tamen isto nomine VIVES,
Nil tibi te dignum fata dedêre magis.

Ad D. Io. Deganæum Parisien. theologum eximium, αὐτοσχεδίως.

O quo clara hodie uiro superbit
Degannæ Lutetia, atq; alumno:
Facũdissime uir, decus bonarum &
Interpres, columenq; litterarum:
Quid dicam miser? aut tibi quid istis
Dignum dotibus adferam? tuisq;

Erga me meritis? silere præstat,
Quàm culpa ingenij tot atq; tantas
Laudes deterere arguamur istas.
O quo clara Lutetia atq; alumno,
O quo Gallia iure gloriatur,
DEGANAEE, *Vale, diuq; uiue.*

Catulli imitatio.

Gaudete ô Veneres Cupidinesq;,
Et quantum est hominum politiorum:
Nisus Victor adest meæ Rubellæ,
Nisus deliciæ meæ Rubellæ,
Quem plus diligit hæc suis ocellis.
Nisus, qui inter aues uenustioreis
Tanto nobiliorq;, pulchriorq;,
Quanto nostra alias liquit puellas
Præsigni facie, & nigris ocellis.
Nisus, qui dominam uicißim ita ardet,
Vt quantum est hominum nihil hic unus
Vnam hanc præter amet: mihi (inquam) amatam
Tantum diligit, ipsam ego Rubellam
Quantum solus amo. Set unde Nisus
Victor? De teneræ manu Rubellæ:
Hanc circũsiliens, modo huc, modo illhuc,
Ad prædam celer, ora per uirorum,
Me spectante abijt, mihi uoluptas
O ingens mea, cuius ardor iste est

Primum molliculi caput columbi
Suauem escam sibi negligit, Dione
(Credo) hac iusserat abstinere præda:
Et quamcunq; puer trahit cohortem
Colludentium amiciter uolucrum,
Ab Nisi unguiculis potenter uncis
Intactam esse iubet: mane quietus
O lasciuule Passer, ô Puello
Carus grex auium ualens Amori:
Non hostiliter hic petit rapinam
De uobis, Dea uos tuetur ipsa:
Cui cordi nimis est camœna dulcis,
Cantusq;, & domito salax pudore
Vester ludus hic, ô manete tuti:
Non hostiliter hic petit rapinam
De uobis: Dea uos tuetur ipsa:
Nec sola hæc, mea quin magis Rubella
Cui parent Veneres, Cupidinesq;,
Sic Nisum edocuit: uidetis hostem ut
Scyllam inuadit atrox? feroq; inuncat
Vngui abreptitiam? citisq; pennis
Sublimis liquida uolans ab æthra
Hanc soli dominæ refert Rubellæ
Prædam? uictor Iô, Iô canamus.

Ad Veranniolum suum ἐν τῇ τοῦ ἐπιστολίου ἐπιγραφῇ.

Quàm leuiter ſcripta es, tam nunc fœliciter ito
Parua Veranniolo littera miſſa meo:
Et iuuenem ſaluere iube, doctosq́; ſodaleis,
Quos habet à ſtudijs delicijsq́; ſuis.
Si quæret quid agam, caſtis colludere Muſis
Meq́; mea lætum uiuere ſorte, refer.

Ad Claud. Robertetum.

Dum tua Muſa meæ dominæ ſua brachia tendit,
Res uenit haud ullis cognita temporibus.
Dumq́; illæ inter ſe uario ſermone fruuntur,
Doctrinæ exoritur pugna, & amicitiæ.
Vtraq́; utriq́; dedit uinci tum uincere, uicit
Nam tua doctrina, ſet mea amicitia.

Ad citharam, quam ad P. Cornelium ſuum remittit, αὐτοσχεδίως.

Da mihi baſiolum cithara hinc abitura pudicum,
Cum Muſis ultra non potes eſſe meis.
Iamq́; uale, i fœlix, dominumq́; reuiſe priorem,
Τὴν κεφαλὴν θνητοῖσι τ' ἀθανάτοισί τε φίλην.

Ad Ludouicum Carinum.

Non ſat habes nos ingenio ſuperare Carine,
Linguisq́;, & Muſæ dexteritate tuæ:
Set nunc officijs, & eis me uincere tentas
Muneribus, quæ uel principe digna putem.
Eſto, uiciſti, uiciſti talibus, at non
Abs te ut ſyncero uincar amore, feram.

Ad R. D. Ioannẽ Salazariũ Archid. Senonen. &c. uirum ornatiss.

En tibi Scaligeri mitto noua carmina præsul,
Carmina quæ mira fertilitate fluunt:
Et quæ Nasoni tenero si lecta fuissent,
Dixisset, Salue frater, & alter Ego.
His modulis animum studiorum pondere fessum,
Hac ueluti cithara te recreare potes.
Interea hoc cape, dignum aliquid dum molior istis
Dotibus, ingenio, nomine, stirpe, domo.
Nec te pœniteat mihi commisisse nepotem,
Talis erit, qualem (spero) uidere cupis.
Ore uerecundo est, & præditus indole rara,
In iuuene hoc uirtus mensq; senilis inest.
Tu modò perge mihi sic te indulgere Patronum,
Vt fiat meritis par mea Musa tuis:
Nam mihi si Zephyrus tanquã spiraris olori,
Prima Salazariæ gloria gentis eris.

D. Loysæ matris regis epitaphion.

Heus tu, hoc summissa carmen lege uoce uiator,
Hîc regis mater dîa Loysa cubat:
Hanc strepitu turbare caue, dormire putandum est.
Nempe deam: & talem non potuisse mori.

Aliud.

Quamuis auorũm longa series omnium

Tibi

Tibi regio de sanguine, atq; liberos
Reges genueris, & nepotes regulos,
Id præter, inter functa regis munere,
Magnaq; felix rerum utrinq; copia:
Fatis Loyssa dia tu ipsa (quid rei
Malum hoc?) obedisti tamen furentibus:
Nec mors iniqua uerita est tam dirum nefas.
Nunc uires usq; & usq; rumpat debileis,
Modò illa uicturis locum det moribus.

Ad lectorem.

Nostra tibi nimium si carmina longa uidentur,
Dimidium legito: sic minuetur iter.
Quod si dimidium esse uides prolixius æquo,
Dimidium longi perlege dimidij.

NVGARVM FINIS.

NICOLAI BORBONII VANDOPERANI FERRARIA.

PETRI ROSSETI Poëtæ Laureati in Ferrariã N. BORBONII Distichon.

Aurum habeant alij, argentumq́;, & rara metalla:
BORBONIVS *ferrũ cuderit ipse, probo.*

N. BORBONII VANDOPERANI FERRARIA. Quam scripsit annũ agens XIIII.

OX *hyemalis erat, densis obscura tenebris,*
Aëre commoto, pluuiosq́; flantibus austris,
Cum defessa sopor mea membra profundus haberet:
Ecce mihi in somnis offert se Mulciber atro
Terribilis uultu, uelut è fornace reuertens,
Perfusus sudore artus, ferrugine crinem,
Puluerea facie atq; oculis flammantibus horrens:
Treis secum famulos immania corpora habebat,
Nudos membra, atq; unoculos, uulgoq; Cyclopas

Recte

Recte appellatos, Steropes à fulgure, Brontes
A tonitru, nomen sortitur ab igne Pyragmon:
His comitatus erat, cum me somno usq; grauatum
Talibus increpuit: Puer (inquit) inique, patrisq́;
Immemor & patriæ, cur tempus segniter istud
Conteris? & pulchrum sine fructu prodigis æuum?
Et patris interea retices nomenq́;, decusq́;,
Ingeniumq́; tui, fabros qui in pace gubernat
Accingitq; suos ad opus, moderatur, alitq;
Prouidus, & lætus sua reddere præmia cuiq;:
Infelix patrij cur non reminisceris agri?
Vnde tibi hæc nemorum tam dira obliuio? quæ te
Aequaleisq; simul toties, mixtasq; puellas
Ludenteis habuere? omnis cum frondibus arbos
Luxuriat, uarijsq; adrident floribus agri?
Num fontem & riuos per amœna uireta fluenteis,
Queis sine tota tui patris Ferraria friget,
Num loca es oblitus, queis diuûm lumina gaudent?
Quæq; homines mage mirantur q̃ Thessala Tempe?
Quàm suum & Elysium manes? Clementia cœli
Illhic tanta, & fertilitas, & copia rerum:
Siccine contemnis patriam, patriosq́; penates,
Infelix puer? hæc Musis dignißima sedes
Incelebris semper, semperq́; ignota iacebit?
Audi agedum, quæ pauca tibi curanda relinquo:
Si sapis hæc memori mea pectore dicta recondc:

Est scribenda tibi Ferraria carmine, cunctis
Quo ferri ignaris ars innotescat habendi:
Ferri, inter tam multa metalla boniq́;, maliq́;,
Fructum & perniciem, uitam exitiumq́; ferentis:
Quippe rudis tellus incultaq́; scinditur illo,
Aptaq́; fit segetes homini præbere quotannis:
Plantæq́; & uites omni squalore resecto
Annua cum folijs iuuenescunt dona ferentes.
Ferro ædes tolluntur, & aspera saxa secantur.
Humanos omneis ferrum conducit ad usus:
Illo etiam ad cædes hominum & funebria bella,
Vindictamq́;, & iter mortis præsentius atræ
Vtimur excusso tormentis, atq; lacertis,
Pennatoq́; etiam: nullum non robore ferri
Patratur facinus, uis, stuprum, furta, rapinæ:
Nec tamen in culpa est ferrum, set cæca libido
Impietasq́; hominum insignis, qui sponte ruentes
In scelus omne, nouos astus artesq́; nocendi
Inducunt, furijs genijsq́; hortantibus atris.
Quod si fortè neges nobis parêre superbus,
Nosti quid patrijs mea posßit in ædibus ira,
Expertus satis es nostrum dudum ipse furorem,
(Si memor es) tua cum flamma Bacchante cremaui
Carmina, flagraruntq́; domus pia tecta paternæ
Funditus, atq; ubi nunc Ferraria cresceret herba,
Ni pius ætherei uetuisset rector Olympi,

Deuictus

Deuictus lachrymisq; tuis & amore parentis.
Audistin quæ te iandudum scire uolebam?
Dixit, & in densas noctis se condidit umbras
Cum famulis. Animo fuerant quæ dicta uoluto,
Attonitus tanto monitu, & parere iubenti
Constitui, idq; hodie, neq; enim rem longius istam
Differri patiar, non quod tua Mulciber arma
Vel tonitrum metuam tempestatesq; sonoras:
At quia sopitum iuuat hoc recreare parumper
Ingeniũ, & me tollere humo, atq; adsuescere Musis,
Et puerilem animum inflammare, & ludere uersu.
Accingor, Tu summe faue pater optime rerum,
Qui solus potis es nutu imperioq; fauere,
Nempe deus, puero uires mentemq; ministra.
VANDOPERAE locus est cuius Ferraria nomen,
Incumbens Barsæ fluuio, septusq; uiretis,
Haud procul à turri, quam quondam Vandala pubes
Struxit, ut historiæ & ueterũ monimenta loquuntur:
Hinc & Vandoperæ facta adpellatio terræ:
Hic nostra est (inquam) Ferraria: præsidet illi
BORBONIVS genitor, pia quem mihi numina seruent:
Is primum perquirit eos qui cædere ligna
Et sudare diu, & norunt uibrare securim.
Conducti in syluam ueniunt, hic fissile Robur
Diuiditur cuneis, Acer, Ornus, Fraxinus, Ilex,
Et Picea, & Fagus ueterum altrix, ingemit Echò

Per syluam, struibus late loca plena tumescunt.
Qui uero catus est lignator, quercubus omnis
Abstinet, & Larice indomita, Buxoq; rebelli,
Quandoquidem his carbo semper fit inutilis, & qui
Accensus crepitat lauri instar, & exilit ardens,
Mox moritur, frigescit opus, faber æstuat ira.
Postquam magna satis lignorum copia uisa est,
Est gens syluestris tenuisq; & paupere cultu,
Sorte sua contenta tamen, patiensq; laborum:
Hi quadam quasi censura ac ratione recensent
Lignatoris opus, seriatimq; omnia lustrant,
Et numero accipiunt, ne uel fallantur in ipso
Reddendo carbone patri, ne uel pater illis
Plus pendat quàm sint meriti: dein quisq; patentem
Vestigat sedem, prorsumq; humore carentem,
Nam bene non coquitur carbo tellure in aquosa,
Set fugit in cineres: quo fit sibi summa locorum
Eligat ut prudens: sua sicco deniq; credat
Ligna solo, qui deinde pyram lateq; patentem
Congeriem struit & patula radice rotundam,
Culmine pyramidi similem, mox fronde uirenti
Faginea quernaq; tegit, cineresq; nigranteis
Et pingues spargit, nec tum obruta ligna patescunt.
Atq; ubi tempus adest quo uult immittere flammam,
Rima latet subtus certa atq; angusta, subestq;
Hac iter in medium struis, atq; hac mittitur ignis.

Mox iterum rima hæc folijs terraq; tenaci
Vndiq; stypatur, uento uia nulla, nec auræ
Linquitur, ipse intus frustra permurmurat ignis
Aëra disquirens, magnoq; fragore minatur.
Hinc simul erumpunt tanta caligine fumi,
Tam graue spirantes, quàm qui de faucibus Orci:
Aut illi, quos (ut fama est) perterritus olim
Misit in Alciden Cacus Vulcania *proles,*
Raptor Auentino *iamiam moriturus in antro.*
Huic operi septem soles totidemq; necesse est
Impendat noctes uigilans, imbresq; futuros
Præcaueat, flatusq; Austri *cœliq; figuram*
Obseruet Pliadasq;*: nihil pigra plaustra* Bootis
Hunc fallunt, nihil hunc fallit nimbosus Orion:
Instabilem Lunæ *faciem percallet ad unguem.*
Interea coquitur carbo, ipse subinde quiescit
Carbonarius: hunc coniunx ubi Martius ales
Præcinuit lucem, uisit, soletur ut ægrum,
Alliaq; & cepas adfert oleumq;, salemq;,
Atq; cadum uilli plenum, pinguemq; suillam:
Hæc etiam noctes aliquot plerunq; marito
Cum fesso uigilat, nec pernoctare grauatur
Vnà, pulmentumq; coquens, renouansq; cubile,
Euerrensq; casam, hanc humilem sibi strauerat ante:
Hanc habitat lætus, læta cum coniuge, ibiq;
Cœnitat, à cœna fabellas audit, & utrem

Inflat, prærudibusq; modos integrat agresteis
Articulis: stupefactarum tum densa ferarum
Agmina conueniunt, hominemq; audire canentem
Syluestrem Musam (dictu mirabile) gaudent:
Capreoli, ceruiq; leues, damæq; fugaces,
Raptoresq; lupi, uillisq; horrentibus ursi,
Et uulpes, curuisq; timendi dentibus apri,
Arrectis omnes mirabundæ auribus astant,
Concordesq; feræ, & cantu fera pectora mulcent:
Non secus ac lenisse tigres Rhodopeius Orpheus
Amphion'ue sono blandæ testudinis olim
Dicitur, & lapides duxisse in mœnia duros.
Quin etiam nigris cum pallet nubibus aër,
Cum tenebris media obscuris in nocte perhorret
Telluris facies, tunc exaudire luporum
Cæcorum rabiem solet, & diros ululatus:
Deniq; ramatim uolitant lugubre canentes
Fœdæ & lucifugæ uolucres, striduntq; per umbram.
Ille nihil motus, comprensa lampade, diuos
Inuocat, & sanctum Christi super omnia nomen,
Adgrediturq; feras: fugiunt, perq; inuia lustra
Attonitæ sua tecta petunt, notasq; cauernas.
Quid memorem fossas & retia, se quibus ille
Cum libet exercet? ceruus se hic implicat, illhic
Incidit in fossam uulpes male uafra, lupusq;
Pernicies ouium, æternus pastoribus hostis.

Quid modulos auium dicam, quos tempore uerno
Audire est operæpretium: Philomela serenam
Flet noctem, ramoq; sedens quos fortè uiator
Abstraxit, queritur fœtus, & flebile carmen
Integrat, & mœstis implet nemus omne querelis.
O felix uulgus nimium, sua si bona norit,
Aerumnasq; graues animo tolerauerit æquo.
O uulgus fucis longe felicius illis
Qui nos compilant, & quos immanis habendi
Est amor argenti, quos mundi gloria uexat,
Qui carnis desiderium sensumq; sequuntur,
Qui spernunt inopes, condemnant uera locutos.
O gens, ô cunctis Erebi dignißima pœnis:
Quid nostro hoc seclo, quid tempore spurcius isto?
Nempe gregem summa debent qui pascere cura,
Doctrinaq; decet quos prælucere popello,
Ii uerum ignorant, uiolant, gaudentq; rapinis:
Egregie imponunt nobis, animalia uentris,
Et portenta hominum, qui fœdo mascula miscent
Corpora concubitu, & uetitis complexibus ardent.
Quis dormire Orcum dubitet? qui talia monstra
Non uoret? ô homines, ô sors, ô tempora nostra,
O furor irati & contempti numinis: ô quàm
Multas tecum animas pessum das fœda meretrix
Purpurea: ô infelix seclum, ô lachrymabilis ætas
Ferrea, uel ferro peior quia durior ipso.

Quô rapior demens? quô me furor impulit? ad rem
Vt redeam, septem interiectis carbo diebus
Percoctus trahitur, fumusq; ignisq; residunt:
Tum pyra detegitur rastris, mutata uideres
Ligna, ut quæ fuerant paulò prius humida & alba,
Arida & atra patent, nec sunt tamen igne minuta,
Tanta manent, solumq; nouum sortita colorem
Ingeniumq; nouum: superest auriga repente
Adcurrat, (nam carboni nocet imber) equisq;
Adiunctis plaustro uectet sub tecta fabrorum.
De carbone satis: Nunc de fossoribus ordo
Postulat ut dicam, set quæ puer ipse notaui.
Ii sunt qui cura multa multoq; labore
Materiem ferri effodiunt, & uiscera terræ
Ictibus inuadunt crebris, uenasq; requirunt
Abstrusas, tornoq; trahunt & fune sub auras.
Quod si fortè roges, quanam cognoscitur arte
Materiem quæ terra habeat, ferriq; fodinam
Contineat: norunt pueri, nouêre bubulci,
Indicat ipsa soli facies subrufa, nec usquam
Tam regio infelix ferrum quæ non ferat ulla est.
At quæ materies solita est excellere, disce.
Pondere quæ grauis est, fuluumq; imitata colorem
Emicat, hæc certa est, hæc raro fusa fefellit:
Hinc tibi fertilitas ferri promittitur ingens.
Quæ uero leuis est pallensq;, absumitur igni

Persimilis limo, & fornaci congerit atram
Colluuiem, missa frustra de follibus aura.
Deniq; materies omnis de more lauanda est,
Et quæ crassa nimis, quæq; indigesta uidetur
Subijcitur prunis, coquitur, contusa minutim
Abluitur lymphis apto currentibus alueo,
Hinc ad fornacis radicem & limina fertur.
Quadrata est ingens Barsæ prope fluminis undam
Infabricata quidem moles, quam nomine dicunt
Fornacem, structa est saxis uulgaribus, intus
Sunt silices duri, quibus est mirabile robur
Visq; resistendi flabris igniq; uoraci:
Hic gemini folles à tergo immania spirant
Terga boum, uibrante rota, quam uersat aquarum
Impetus adsidue, motantur, flantq; uicißim,
Et flant, & reflant, alternis motibus æqui.
Adcubat hic Fusor, sic illum nomine dicunt,
Excipit hic solers massam, quod fusile ferrum
Dicitur, atq; regit uentos, lituisq; prehensis
Ferreis emungit squamas, & perdomat ignes:
Seligit impurum puro, noctesq; diesq;
Peruigilans, homo durus, & omnia ferre paratus:
Hunc uix sesquihoram toto dormire bimestri
Continuum esse nefas perhibent, quo tempore fornax
Visceribus manet integris, follesq; supersunt
Fortes, qui feßis succurrant fratribus, & qui

Fornacem renouent, atq; ignis ut acrior instet:
Hic riuis fluitat ferrum, sæuoq; boatu
Stricturas uomit, & piceo cum turbine flammas,
Ingenteisq; globos, quos lambere sydera credas:
Haud aliter quàm sulphureis ardoribus Aetna
Cum fessum latus incassum sub pondere tanto
Nititur Enceladus motare, atq; impos anhelat,
Fit tonitru, exuperant flammæ, circumfremit æquor.
Carbonem interea qui materiemq; ministret
Fornaci, simul ac uasto decreuit hiatu,
Fusori comes est, is in ipso culmine custos
Vir stabulat uigilax, uultuq; habituq; Charonti
Persimilis, qui cum artifices qui plurima fingunt
Vasa luto primum tornatim: deniq; formis
Infundunt ferrum: quin & (mirabile uisu)
Bombardas conflant, ita enim monstra illa uocantur,
Dæmonis inuentum stygij, furor iraq; diuûm.
Mulciber his primos dum Teuthonas instruit armis:
Atq; pilas, quibus & muri quatiuntur, & urbes
Aequantur turresq; solo, robusta teruntur
Corpora, flammiferi nimirum fulminis instar
Hæc tormenta uolant, referuntq; tonitrua bombo.
Exin massa recens quæ de fornace petita est,
Germanum ferrum nondum meret illa uocari:
Est igitur qui mox recoquat, uastaq; secundo
Fornace emendet, faciatq; plicatile ferrum

Congestũ

Congestum in globulos: succedunt protinus acres
Ipsum qui extenuent poliantq; : his ferreus ille
Malleus est ingens, quem maxima tollit aquæ uis.
Calfaciunt iterum impigri, uersantq; per ignes
Forcipibus duris ferrum, candensq; paratis
Immergunt lymphis: Chalybes imitantur, apud quos
Bilbilis est amnis, qui ferrum temperat, & qui
Ductilius reddit, fabricandisq; ensibus aptum.
Perdomitum flammis rapiunt, portantq; sub ictus
Terrificos, quibus & regio strepit omnis, & æther,
Et montes circum, & late nemora alta resultant.
Mirifice hic massam extendi, duciq; uideres
In tenues longasq; trabes, ceram esse putares.
Egregie uero contusum & rite politum
Officium patris est æqua perpendere lance
Exacta hebdomade. Adcurrunt lignator & unà
Carbonarius, & fossor, fusorq;, fabriq;:
Conueniunt hilares omnes, ut certa laborum
Præmia percipiant, contenti à patre recedunt.
Is ne quem imprudens fraudet mercedis honore,
Scripta habet in libro rationum cuncta suorum
Nomina, se falli non uult, nec fallere quenquã:
Sic habet in promptu quod quisq; labore meretur
Vt digitos unguesq; suos: glomerantur in unum
Mox illi ære graues, exhaustaq; membra labore
Solantur dapibus, ludo uinoq; calescunt:
Præbibit hic socio rodenti turpiter ossa,

Ille iacet somno pressus, uinoq; sepultus,
Mixta uomens misero ac eructans allia Baccho:
Implentur clamore ædes, confusa profectò
Colluuio, simul hic omnes uario ore loquuntur:
Hic cernas Lapithas, pateras cursare, manusq;,
Subuerti mensas, effundi sæpe cruorem:
Sic post uina solet sæuire ignobile uulgus:
Ac ita fit tandem, ut quod uel sudoribus illi
Nocturnis peperêre sibi, peperêre diurnis,
Hauriat una dies, & multa sequatur egestas.
Quid mirum? procerum uitam moresq; sequuntur,
Sopitis etenim sic grex pastoribus errat.
Ne tamen hic peccem, sopitos dicere nolim
Esse istos uentres, nam quid uigilantius illis
Redditu in augendo, defendendisq; suarum
Rerum imposturis? inculcandisq; popello
Deliramentis hominum, tricisq;, dolisq;?
O me imprudentem nimium, cur talia dico?
Inconsultus homo temere molitur, & audet
Omnia, prudentem facti non pœnitet unquam:
Horrida nil timeo metuendæ fulmina Lernæ,
Nil metuo longas graueolentis carceris umbras,
Nil metuo flammam, qualem nec Mulciber unquam
Viderit: ô miserum atq; infausto sydere natum
Borbonium, ô miserum puerum, quid uera profaris?
Cur non dissimulas? cur tam tibi libera lingua est?

Cur non conniues? cur non blandiris ubiq;?
Cur non das operam lucrando stulte fauori
Istorum procerum? cur non te respicis ipsum?
Cur non Hippocrati, cur non das legibus amens
Humanis operam, ut poßis euadere diues?
Viuere securus, preciosa ueste nitere?
O me infelicem puerum, quem nulla cupido
Vexat opum, quem nullus amor sceleratus habendi
Sollicitat: satis est Virtus, satis unica Virtus:
Vna satis Virtus, & mens sibi conscia recti:
Præterit ut uentus mundi illectantis imago,
Transuersosq; agit, & specie deludit inani.
Hactenus est perstricta breui Ferraria tractu:
Multa ego de ferro prudens miranda reliqui,
Plurima subticui, quæ prouectum ipsa poëtam
Poscere sunt mihi uisa, & sesquipedale uolumen:
Quod lusi pueris lusi, meliora supersunt
Quæ premimus, nec (spero) bonis ingrata futura.
Interea scioliq; susurronesq; nefandi,
Qui cum nil præstare queant, aliena reprendunt,
Arcadicæ pecudes, & pondus inutile terræ,
Rumpantur, patremq; suum te Zoile uisant.
Vos igitur pueri per summum obsecro tonantem,
(Qui natum in terras cœlo demisit ab alto,
Vt nos mortifera primorum labe parentum
Ablueret fœdos, & libertate bearet:
Vtq; suo nostras animas à faucibus Orci

Sanguine seruaret moriens, cœloq; locaret,
Et faceret reges, fidei per nobile donum.)
Vos (inquam) ô pueri ueniam date, parcite uestro
BORBONIO, *paruumq; boni et puerile poëma*
Consulite, hæc fuerint nostræ præludia Musæ.

Ferrariæ Borbonianæ finis.

Δόξα τῷ θεῷ καὶ χάρις.

STEPH. PILOSTII BRIXII.

Dulcia quisquis amas, sunt hic dulcißima lector:
Vtile si mauis, utile cernis opus.
Quod si utrunq; uoles, opus hoc utroq; refertum est,
Quo pascas animum, quoq; disertus eas.
Borbonius noster sic miscuit utile dulci,
Temporis ut nostri iure uocetur honos.

Γιλβέρτου τοῦ δουχερίου.

Fleuerat ante suas dotes diuina poësis,
Et Latonigenæ iura sepulta dei:
Illi Borbonius decus oræ Lingonis ingens
Pro luctu & lachrymis reddidit omne decus:
Is prius indigno fœdatas carmine lauros
Ornat, & antiqua fronde uirere facit.
Inuidet hanc sortem germanæ, fertq; moleste
Rhetorice, infelix cur ego spernor? ait.
Borbonius mœstam exhilarat facundus, & ambas
Ex æquo instaurat nobilitatq; deas.

CLARISSIMO AC ERVDItissimo uiro Nicolao Borbonio, Ludouicus Carinus S. D.

V M multum mihi debere te fateâre uir eruditiss. quod operã meã qualemcunq; in edendis epigrãmatis tuis tibi præstiterim, intellego omniũ mortalium longe esse gratissimũ, qui beneficiũ accepisse, cũ summũ dederis, præ te feras. Siquidẽ hoc nomine ipse tibi plurimũ debeo, quod mihi copiam eorum feceris, tantiq; esse putaris, cui tutò foetus tuos committeres. Quibus publicandis utinã ita præfuissem, ut operam meam tibi probarẽ: certe sedulò aduigilaui, ut quàm emendatiss. quoadeius fieri potuit, in manus studiosorum peruenirent. Quod si nõ assecutus sum quod uolebam, at uoluntatẽ probes necesse est: cum in magnis uoluisse sat sit. Horũ lectione amoenissima iucundissimaq; adeò recreatus exhilaratusq́; sum, ut omnẽ molestiam ac miseriam, quam hac hyeme ex rebus meis parum secundis, imò tristiss. acerbissimisq́; contraxeram, ex animo expuerim, meq́; totum recollegerim. Nec dubito, qua felicitate scripta sunt (sunt enim festiua, iocosa, tersa, uenusta, elegantia, arguta, plena salibus, ac omni uenere scatẽtia) quin apud omnes doctos magnã laudem ac fauorem tibi sint conciliatura. Quibus si arriserint, ut certe arridebunt, non est quod reliquum literatorũ uulgus metuas: qui nimis audacter

ac temere de doctis, quorum scripta & orationis lumina ac uirtutem non intelligunt, iudicium ferre solent: Et cum se eò eruditionis peruenire posse desperent, inuidia moti, doctorum uigilias carpunt, studioq; obtrectant, cum potius eorũ lucubrationes, per quas proficere poßint, laudibus in cœlum ferre, exosculari, suspicere ac admirari deberent. Illorũ peruersum iudicium siue morbũ libidinemq; insectãdi aliena scripta, cum ipsi nihil dignũ eruditis auribus cudere queant, tam te oportet cõtemnere, quàm culicem elephantus, illisq; laqueum mandare, καὶ ἐν κόρακας ἀπαγχόνας ἐπιτέλλειν. Hæc enim est infelicitas huius temporis, quo hæc pestis præclara ingenia non aliter comitatur quàm umbra corpus. At ea non deterruit duos in re literaria proceres Budæum & Erasmum, cum quidem male feriati homines, illius dictionem ut duram & parum apertam, huius uero ut humilem et nimis facilem calumniarentur ac contemnerent, quo minus præclarißima opera, quæ posteris admirationi erunt, absoluerent: cum uterq; magnus ac suspiciẽdus sit, etsi longe inter se diuersis dotibus. Quos uiros si illa ætas tulisset, qua Demosthenes uel Cicero in concionibus regnarunt, an non alter grauitate sententiarũ ac pondere uerborũ, ingenijq; acumine Demostheni par fuisset: alter uero copia orationis ac perspicuitate cũ Cicerone certasset? Sic planè sentio cũ in his literis, tempore

pore tam barbaro, quo uterq; studijs deditus, librorũ copia ac præceptoribus destitutus, improbo labore, suoq; Marte tantum promouerint, ut iam cum summis oratoribus de palma contendere poßint. Idem ego de tuo ingenio sentio, qui si eo tempore quo poësis apud Rhomanos florebat, uixißes, nec Ouidio nec Martiale inferior euasisses: quorum uirtutem ac uim nũc tam feliciter imitaris, ut tantũ non eam consequaris ac exprimas. Quare macte uirtute uates perge hoc seculũ nostrũ tuis carminibus illustrare, tibiq; immortalẽ gloriam honesto studio quærere: nec cõmitte ut æmuli, si qui extiterint, te à studio musico omnium pulcherrimo abducant: Hoc uno te consolans, quod etiam olim summa ingenia extraq; omnem aleam posita, hanc pestem effugere non potuerint. Non enim defuerunt (ut nosti) quibus Cicero displiceret: quibusdam (si dijs placet,) etiam patauinitatem redolebat Liuius: habuit & ingeniorum deus Homerus suũ Zoilum. At hi omnes male perierunt, illorum uero gloria nullo seculo consenescet: set indies magis accrescet, quo magis intellecti fuerint. Hoc idem accidet nostri temporis uitiligatoribus, nulla alia re doctis quàm ut doctis obstrepant ac negocium faceßant. Set ualeant illi in malam crucem, qua digni sunt, ut cum coruis crocitent, ne doctis molesti esse pergant. Cæterum dici nõ potest, quàm gratum mihi acciderit

epigrãma tuum quod in Grynæum noſtrũ, Muſarum deliciũ luſiſti, in quo teipſum mihi uideris ſuperaſſe. Eſt uir dignus, ſi quiſquã alius, qui cũ amicitiæ fœdus ineas, ſiue mores, ſiue candorẽ pectoris pietatemq́;, ſiue eruditionem ſpectes. Mittã id ad eum proximo nuncio, ſcio haud ingratum fore, etſi ſit ab omni populari aura laudeq́; captãda procul remotus. Quis enim nõ uelit ab hoc uiro laudari, cui Muſa dedit ore rotundo loqui? niſi ſit uſq; adeò cornea fibra, ut prorſus nulla laude tangatur. D. Ioanni Ginoliaco, D. Iacobi Galeotti inclyti herois filio, alũno tuo, adoleſcenti generoſiſsimo, omnibusq́; animi ac corporis dotibus cumulatiſsime prædito, me etiã atq; etiã cõmendato. Quem tibi fauore ſuperũm Mecœnatem contigiſſe dici nõ poteſt quàm gratuler, quod ſperem, quemadmodũ tu animum illius uirtute ac literis ornas, ita ipſe te ſit ornaturus lauto ac opimo aliquo ſacerdotio, quo in poſterum facilius Muſas tuas, quibus ipſum totumq́; eius genus, dijs ſuperis miſces, excolere queas. Hunc ſi nobis ſuperi incolumem conſeruauerint, & eo pede quo cœpit in ſtudijs te duce perrexerit, futurum eſt breui, ut ad utriuſque linguæ faſtigium, ad quod, plenis uelis nunc contendit, perueniat, longeq́; illuſtrior eruditione quàm genere, licet clariſsimus ſit, euadat. Vale uir eruditiſsime, & amantem redama. Pariſijs, quinto calendas Martij. M. D. XXXIII.

NICO

NICOLAVS BORBONIVS PORCINIO SVO S.

I Deus opt. max. rerum omnium authorest & caput, omnia principium suum agnoscant oportet, nempe deum ipsum, qui ex nihilo creauit uniuersa. Homines autem rationis participes, ad imaginem dei facti, quasiq; principes cæteris animantibus constituti cum sint, eos summa ope niti oportet, ut præcepta dei omnibus modis quoad eius fieri poterit, obseruentur, utq; secundum ea uiuatur: tametsi id uiribus nostris præstare non possumus, nisi deus ipse fauore suo nobis anteuerterit, fidem instillans: siquidem fides opus dei est, teste Ioanne capite sexto. Sint ergo pura corda nostra, longeq; semota ab omnibus huius seculi inquinamentis: quod fiet commodissime, si confessi fuerimus delicta nostra deo, in quem peccauimus. Mitis est clemensq; adeò, ut saluos faciat, quicunque nomen eius inuocarint. Qui uero in delictis suis indormiscunt, quasiq; obbrutescunt, quid aliud ij quàm iram sibi in diem iræ cumulant? Proinde recipiendus est nobis CHRISTVS *princeps noster in cordibus nostris: idcirco danda est opera, ut digni ab*

illo reperiamur, in quibus habitet. Qui uolunt hospitio magnatem aliquem terrenum recipere, quid non agunt, ut domi niteant omnia? Nos regem non terrenum, set cœlestem, non hominem, sed immortalem recipere uolumus, ecquis erit nostrûm tam cæcus animi, tam salutis suæ negligens, qui principem lucis nolit splendide accipere? Stat sententia, in animam maleuolam non ingredietur sapientia. Sapientia scilicet diuina, quæ homini non carnali, set diuino & spirituali, hoc est ei qui in CHRISTO renatus est per fidem, sese indulget amplexabilem. Neque enim hoc loco sapientia humana intelligenda est, quæ utique mera apud deum stultitia est: cum alioqui permulti sint eloquentes & docti, & philosophi, qui nihil minus quàm diuinam illam sapientiam cognouerunt. Porrò dei sapientia non aliunde melius disci potest, quàm ex ipso fonte, nempe ex sacrarum lectione literarum. Set hæc hactenus ad caput epistolæ tuæ: quæ reliqua sunt eius propositi unà fusius explicabimus. Scis quid amico nostro Samio acciderit, unde non est quod mireris, quid tandiu solus egerim, clausus in cellula:

Adflictus uitam in tenebris luctuq; trahebam,
Et casum insontis mecum indignabar amici. Vbi mihi uidebor hunc luctum satis eluxisse, istbuc me recipiam.

cipiam. De *conditione nostra, quod scribis te apprime auere cognoscere, longe secus accidit, ac tu & ego sperabamus. Quanquam iam*

Specula fortunæ adfulget melioris, & iri
Exemptum *uarijs me propè cerno malis.*

Quid ni enim epistolam uersibus claudam, præsertim cum delectari te carminibus nostris nouerim, id'que sæpenumero fieri etiam à doctißimis uiris animaduerterim? Set nondum hic finem facio. Nam *nescio quo modo fieri sentio, ut dolor meus leniatur, sensimq; quasi euanescat, dum tibi scribo.* Duo *saxa nuper uidi, unum apud* Turnonium *in parietem insertum ædiculæ in uineis secundum* Rhodanum *sitæ:* Al*terum in suburbio* Valen. *in æde* D. Felicis, *utrunque pulcherrimũ, & latinis ijs'que antiquißimis characteribus uisendum.* Turnonianũ *omnino sic habet:*

D. M.

IMP. CAES. DIVI
TRAIANI PARTHICI
FIL. DIVI NERVAE
NEPOTI TRAIANO
HADRIANO AVG.
PONTIF. MAX. TRIB.

POTEST. III. COS. III.
II. RHODANICI
INDVLGENTISSIMO
PRINCIPI.

Valentinum tale est.

D. & M.

MEMORIAE AETER.
PETRONI CASTI VET.
MISSI HONESTA
MISSIONE EX LEG.
PRIM. MIN. EX OPTIO-
NE PROC. DVCE NARB.
ET VITALINIAE FLORAE
CONIVGI EIVS
VIVI SIBI PONEND.
CVRAVER. ET SVB
ASCIA DEDICAVE-
RVNT.

Non dubito quin hæc tibi grata futura sint homini antiquario, rerumq; priscarum admiratori summo. Nactus sum & nomismata aliquot eximiæ notæ, set ea & eius generis multa tecum breui communicabo fauente

fauente CHRISTO opt. max. Ne semper quod nihil tecum nuger conqueraris, en simul omnes meas Nugas, præterquam quas quotidie parturio, ad te mitto: ut animum tuum satiem. Lutetiæ, in gymnasio Bellouaco. Ioan. Galeottus, et Ioan. Darnerius meus, imò noster, quid enim non commune inter nos? multum te saluere iubent. Baptista Salazarius, adolescens indolis probæ, grece tibi scribere meditatur. Is dictu mirum quanto studio literas amplectatur elegãtioreis: set ita tamen, ut sacris præcipue delectetur. Rursus uale, φίλημοι κεφαλὴ, & plures nugas expecta.

NICOLAVS BORBONIVS
Ad libellum ſuum.

Ipſe dari flammis moriens Aeneida iußit
Virgilius, qua non pulchrius extat opus:
Cur te igitur talem patior ſupereſſe libelle?
Quo nihil eſt rudius, nil puerile magis?
Tot calamis, tot cenſuris, tot deniq; naſis,
Tot manibus mauis quàm perijſſe ſemel.
Quid? prodis? at crede, breui prodiſſe pigebit,
Teq́; domi (ah ſerò) continuiſſe uoles.
Sic pulli implumes perduntur, amore uolandi
Cum migrant nido matre dolente ſuo.

Πᾶς ἐῤῥίφθω κύβος.

BASILEAE, PER AND. CRATANDRVM, MENSE SEPTEMBRI, ANNO M. D. XXXIII.

